

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	London, Jack.; oversat af Holger Trautner og Søren Nielsen.
Titel Title:	<u>Fortællinger fra Klondyke</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Gyldendal, 1908
Fysiske størrelse Physical extent:	228 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

„MODERNE VERDENSLITTERATUR“ I SUBSKRIPTION

ROMAN- OG NOVELLE

TIDSSKRIFT
FOR
UDENLANDSK LITTERATUR
REDIGERET AF
HARALD NIELSEN

INDHOLD

20 ØRE PR. HEFTE

.S. 2. Aarg. · Hefte 15

4. Januar 1908

H. Hendr. Jacobsen & Co., Amagertorv 25 ¹/₂

(ligefor Helligaandskirken).

Etabl. 1832.

A/S Sächsische Broncewaarenfabriks Filial-Udsalg af
Elektriske Kroner — Gaskroner — Lysekroner og Lamper til originale Fabrikspriser.
Franske, engelske og sächsiske Porcellain- og Fajance-Spisestel og Servantestel. Crystal-Varer.
Pariser og Wiener Galanterivarer til Fest- og Budegaver.

Landbrugslotteriet

trækkes den 8., 9. og 10. Januar.
Fornyelse senest 6. Januar.

Detailhandlerbanken

Aktiekapital: 12 Mill. Kr.

Alm. Sparevilkkaar 4 % p. a.
3 Mdrs. Opsigelse $4\frac{3}{4}$ % p. a.
Renten af Indlaan mod Opsigelse $4\frac{1}{2}$ à 5 %.

Hovedkontor: Nygade Nr. 4.

Afdelinger: Kongens Nytorv 24 — Nørrebrogade 23 og 201 — Vesterbrogade 55 — Amagerbrogade 8 — Valby Langgade 50 — Rølligheidsvej Nr. 2 — Østerbrogade 31 (Trianglen)

Aaben Kl. 10—3 og 6—8.

Bokser fra 15 Kroner.

1 Kr.

Den bedste.

FRK. JENSENS HUSHOLDNINGSBOG

1 Kr.

Den billigste.

Magasin du Nord

Aarligt Udsalg

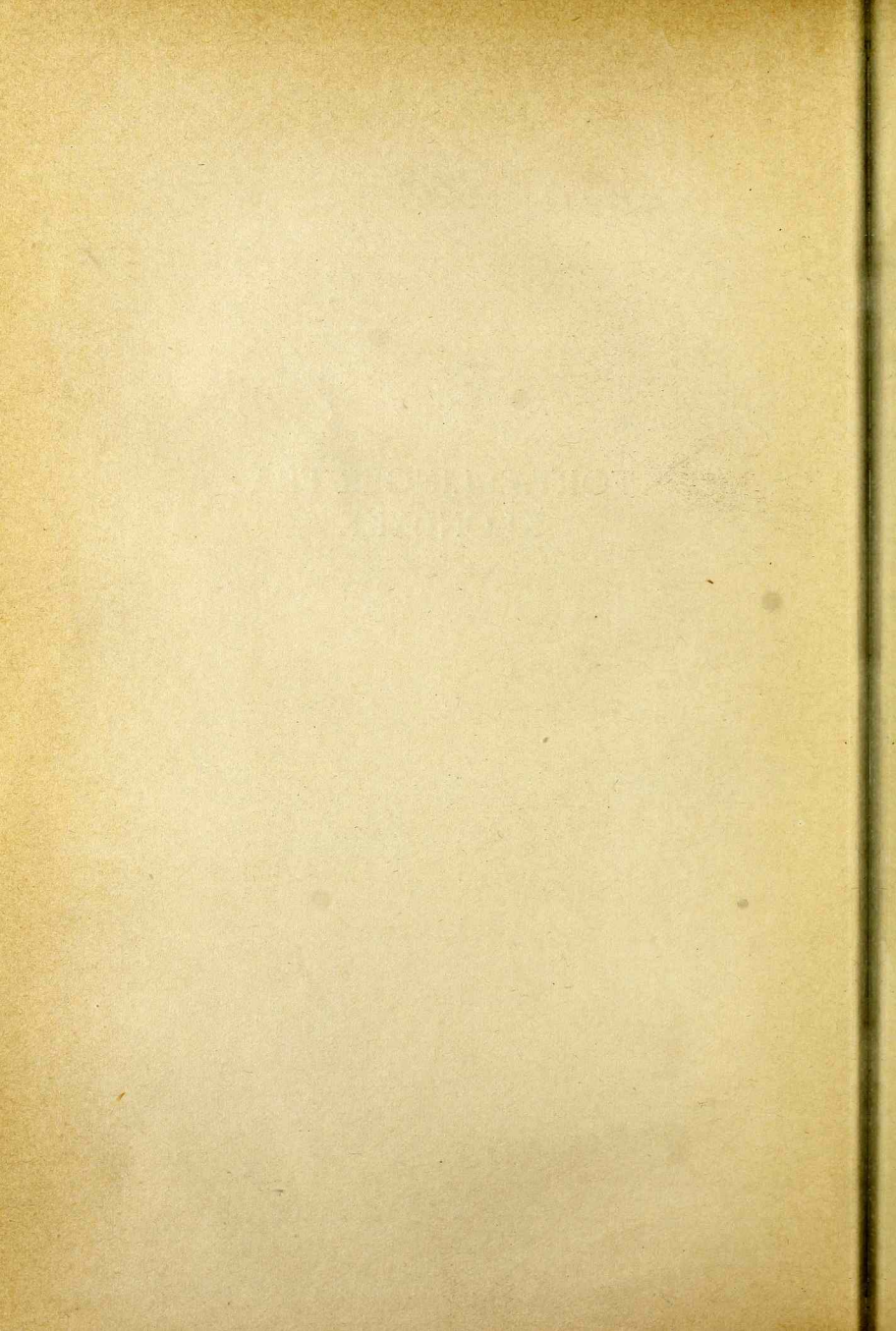

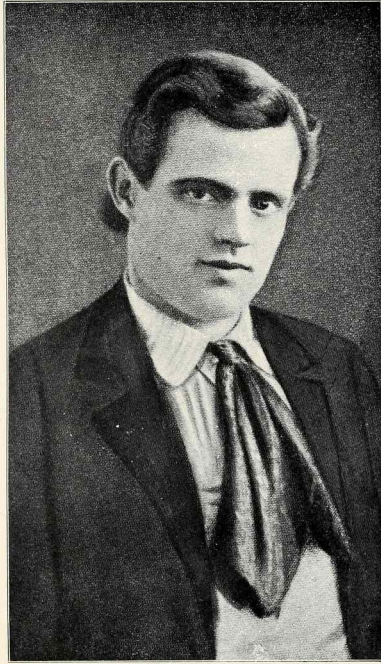
ET LILLE MIRAKKEL

vil De blive Vidne til, naar De skurer Deres Køkkenbord eller renser Deres Køkkensager og dertil anvender Lagermans Kraft-Skurepulver, som faas overalt i Pk. à 12 Ø.

For større Forbrugere i 2 Pds. Pakker à 50 Øre.

FORTÆLLINGER FRA
KLONDYKE

JACK LONDON

JACK LONDON

FORTÆLLINGER FRA
KLONDYKE

OVERSAT AF

HOLGER TRAUTNER
OG SØREN NIELSEN

GYLDENDALSKE BOGHADEL
NORDISK FORLAG

MDCCCXVIII

KØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIEET

JACK LONDON

Det er en af Amerikas frugtbareste og talentfuldeste „short stories“-Fortællere, dansk Læsepublikum gør Bekendtskab med i denne Bog. Den Klasse af Skribenter, han repræsenterer, er en særlig amerikansk Fremtoning, til hvilken vi ikke har noget helt tilsvarende Sidestykke. Ordret oversat betyder „short story“ „kort Fortælling“. Det er altsaa det fundamentale i Genren, at den ikke maa overstige et bestemt ydre Maal. Naar de store Magaziner udskriver deres Pristurneringer, bliver der opgivet et bestemt Antal Ord f. Eks. 10,000, men forøvrigt kan Størrelsen variere fra 800 til 15—20,000.

„Kortheden“ skyldes naturligvis først og fremmest ydre Hensyn. Disse Fortællinger er bestemt til at finde Plads i et af de utallige Ugeblade eller Maanedsskrifter og disse er saa godt som alle afhængige af Haandsalget. Salget af Enkeltnumre spiller en uhyre Rolle. Lørdag Aften gaar den læselystne ind hos Bladsælgeren og ser paa de udstillede „Weeklies“ og „Monthlies“. Efter Smag og Raad vælger han sig

en „Buket“, som næste Gang maaske er helt anderledes sammensat. Det gælder derfor om at gøre hvert enkelt Nummer læseligt for sig, og tillige saa afvekslende som muligt. Under saadanne Omstændigheder forstaar man, at „Korthed“ bliver en Hoveddyd. Men Kortheden tiltaler ogsaa i sig selv, rent æstetisk, den amerikanske Smag.

Den korte Historie tager et enkelt Træk, en Begivenhed og fremstiller det saa knapt og spændende som muligt. Det er i og for sig et sundt æstetisk Ideal, der ligger til Grund for Genren, selv om denne i Reglen ligger langt under, hvad den kunde og burde være. Det gælder om at gribe et af de Øjeblikke, i hvilke Livstraaden knyttes og løses, et af hine Momenter, der som et Magniumsglimt oplyser en Omkreds og nogle Ansigter. Derved svarer Genren udmærket til det mylrende, ufærdige Demokrati, hvori den er opstaaet. Endnu har man ikke Slægternes op-hobede Erfaringer, der gør det muligt og kært at følge de lange Traade. Man ser: den store Masse ser Mennesker dukke op og forsvinde, ser Skæbneglimt, der jager hinanden. Saaledes vilde Genren, hvis den altid stod paa sit højeste, være national i en inderlig Forstand, men selv naar den er ganske overfladisk, er den det i det mindste ved at tiltale den amerikanske Sans for Fart og Afgørelse.

Ved en Undersøgelse, som en Kritiker nylig har foretaget, blev det fastslaaet, at en Trediedel af de „short stories“, der i Tiden Sept.—Decbr. 1906 er

offentliggjort i 14 amerikanske Magaziner, foregik i fremmede Egne, naar herfil regnes Canada, Alaska og Newfoundland. Dette peger paa en anden og meget væsentlig Side ved Arten. Dens Maal er ikke udelukkende digterisk, den vil først og fremmest underholde og tillige belære — eller hvis det er for højtideligt — tilfredsstillende Nysgerrigheden. Den følger med overalt, hvor Opdagelsesrejsende eller Æventyrere drager hen og bliver derved et levende Udtryk for den angelsachsiske Races Udvidelsesevne. Et nyt Land er for den et nyt Gebet. Hvis man skulde pege paa en Modsætning til det moderne tyske Begreb „Heimatkunst“ maatte man nævne „short stori“en, der er hurtig, uden Skrupler og rodløs som dens Broder Journalistiken.

Maalt med en strengere Maalestok er kun de færreste af disse Fortællinger varig Kunst, dertil har der været ofret for lidt Omhu og Fordybelse paa dem, men det er ikke sjældent, at de vidner om stort medfødt Talent hos Forfatteren, og dette gælder navnlig Jack Londons.

Skønt han endnu er en ung Mand, i Begyndelsen af Trediverne, er han allerede naaet at blive en af de bedst kendte og mest yndede Fortællere.

Naar han fortæller om æventyrlige Ting, er det heller ikke helt grebet ud af Luften. Han har selv været med til lidt af hvert.

Han har faaet sin Uddannelse ved Universitetet i Californien, men kastede sig tidligt ud i Livet og har

IV

efterhaanden været Sømand, Guldgraver, Landstryger, Skribent, Socialistagitator, Foredragsholder, Journalist o. s. v.

Medens han færdedes blandt Bærmen af Befolkningen langs San Franciskobugtens Kyst, blev han helbredet for alle vage romantiske Forestillinger og fik ganske andre og mere reelle i Stedet. Her i Bugten prøvede han mange Former for Tilværelse. Han var med til at fiske Laks og Østers, han var Fiskekontrollør og Bryggesjover. Som Sømand drog han til Japan og var med til at jage Sæl i Beringsstrædet.

Saa blev han imidlertid grebet af Interesse for sociale Spørgsmaal og dels for at studere disse „i Marken“, dels af Æventyrlyst gennemvandrede han de forenede Fristater og Kanada som Vagabond. Senere gentog han det samme Eksperiment i Londons Fattigkvarterer, hvorfra han har skrevet Bogen „The People of the Abyss“. Da det første „run“ til Klondyke gik for sig 1897, drog han med over Chilcoot-Passet og paa de Erfaringer, han gjorde deroppe har han skrevet nogle af sine bedste Fortællinger. Senere har han været Krigskorrespondent i Japan, Korea og Mantschuriet.

Harald Nielsen.

FORTÆLLINGER FRA
KLONDYKE

THE AMERICAN
ENCYCLOPEDIA

DEN HVIDE STILHED

Carmen holder ikke ud to Dage til.“ Mason spyttede en Klump Is ud og saa' bekymret paa det stakkels Dyr. Saa stak han dens ene Fod ind i Munden og gav sig til at bide Isen løs, der fyldte Mellemrummene mellem dens Tæer og pinte den grusomt.

„Jeg har heller aldrig set en Hund med et saa højt-travende Navn, der kunde holde ud til noget“, sagde han, idet han gjorde sig færdig og smed Hunden til Side. „De svinder ind og dør bort under Ansvarret. Har I nogensinde set en Hund med et ordentligt Navn som Cassiar, Siwash eller Husby komme galt af Sted? Nej, se paa Shookum her, han er —“ Haps! Det skindmagre Dyr for i Vejret, og de hvide Tænder var lige ved at faa fat i Masons Strube.

„Naa saadan?“ Et behændigt Slag bag Øret med Skaftet af Hundepisken strakte Dyret ud i Sneen. Der laa det sagte skælvende, mens den gule Fraade dryppede fra Flaben.

„Hvad jeg vilde sige, se engang paa Shookum her — han har Humør, Skal vi vædde, han æder Carmen, inden Ugen er omme.“

„Jeg vil foreslaa et helt andet Væddemaal,“ svarede Malemute Kid, medens han vendte det frosne Brød, der var stillet op foran Ilden for at tømme: „V i æder Schookum, inden Enden ta'r det. Hvad mener du, Ruth?“

Den indianske Kvinde klarede Kaffen med et Stykke Is, og saa' først paa Malemute Kid og saa paa sin Mand og derefter paa Hundene, men svarede ikke. Det var en Sandhed, som var i den Grad til at tage og føle paa, at Svar var overflødig. To Hundrede Kvartmil uafbrudt Rejse i Udsigt og knap seks Dages Ration til sig selv og ingenting til Hundene, det tillod ingen Tvivl. Kvinden og de to Mænd satte sig omkring Ilden og begyndte deres magre Maaltid. Hundene laa i deres Seletøj, for det var kun Middagshvil, De vogtede misundelig paa hver Mundfuld, der blev spist.

„Fra i Dag af vanker der ingen Frokost mere“, sagde Malemute Kid. „Og vi maa holde Øje med Hundene, de begynder at blive ondskabsfulde. De kan gjerne finde paa at falde over os, hvis de kan se deres Snit til det.“

„Ja og jeg har dog været Formand for en Jury og jeg har været Lærer i en Søndagsskole.“ Efter at have lettet sit Hjærte med denne lidt mærkelige Udtalelse henfaldt Mason i en drømmende Beskuelse af sine dampende Moccasiner, men af disse Betragtninger blev han vækket ved, at Ruth fyldte hans Kop. „Gud være lovet, at vi dog har Bunker af Te! Jeg

har selv set den vokse dernede i Tennessee. Hvad vilde jeg ikke give for en varm Hvedekage i dette Øjeblik! Naa lige meget, Ruth, det varer ikke saa længe. Saa skal Du ikke sulte og heller ikke gaa med Moccasiner.“

Kvinden rystede den nedslaaede Stemning af sig, da hun hørte disse Ord, og en stor Kærlighed til hendes hvide Herre og Mester vældede frem i hendes Blik. Den første hvide Mand, hun nogensinde havde set, — den første Mand, hun nogensinde havde set, som behandlede en Kvinde bedre end et rent Lastdyr.

„Ja, Ruth,“ sagde hendes Husbond paa det Kaudervælsk, som de alene kunde gøre sig forstaaelig for hinanden i: „Vent bare, til vi kommer ud af dette her. Vi vil gaa om Bord paa den hvide Mands Kano og sejle til Salthavet, ja slemt, rigtig slemt Vand — store Bjærge, der danser op og ned hele Tiden. Og saa stort — saa langt, langt væk — du rejser ti Søvn, tyve Søvn, fyrretyve Søvn“ (han betegnede Antallet af Dage paa sine Fingre): „Hele Tiden Vand, slemt Vand. Saa kommer du til en stor Landsby, Masser af Mennesker, akkurat ligesom Moskitoerne til næste Sommer. Og Wigwams aah saa høje — ti, tyve Fyrretræer. Hi-yn shookum!“

Han standsede afmægtig, sendte Malemute et bøn-faldende Blik, og stablede saa møjsommeligt de tyve Fyrretræer ovenpaa hinanden ved Hjælp af Tegn. Malemute Kid smilede med munter Skepsis; men

Ruths Øjne stod paa vid Gab af Undren og Glæde; thi hun troede halvt om halvt, at han morede sig med at spøge, og en saadan Nedladenhed glædede hendes stakkels Kvindehjærte.

„Og saa gaar du ind i en — en Kasse og fut! tilvejs farer du,“ Han kastede sin tomme Kop op i Luften til Illustration, og idet han behændigt greb den, raabte han: „Og fut, kommer du ned igen. Aah, store Medicinmænd! Du gaar til Fort Yukan, jeg gaar til Artic Byen — fem og tyve Søvn, — lang Snor hele Vejen, — jeg griber denne Snor — jeg siger „Hallo, Ruth! Hvordan har du det?“ — og du siger: „Er det min gode Husbond?“ — og jeg siger: „Ja,“ — og du siger: „Kan ikke bage godt Brød, har ikke mere Soda, — saa siger jeg: „Se efter i Forraadskammeret under Melet: „Farvel“. Du ser efter og finder Masser af Soda. Og hele Tiden du i Fort Yukan, jeg i Artic By. Hi-yn, stor Medicinmand!“

Ruth smilede saa oprigtigt over Æventyret, at begge Mænd brast i Latter. Et Sammenløb af Hundene gjorde en brat Ende paa Vidunderlandets Herligheder, og da de snærende Slagsbrødre var blevet skilte, havde hun gjort Slæderne klar, og alt var parat til Opbrud.

„Munter! Baldy! Hej, nu munter, gaa paa!“

Mason brugte sin Pisk flinkt, og da Hundene hylede og laa fladt ude i Trækselerne, brækkede han Slæden løs med Styrestangen. Ruth fulgte efter med

det næste Spand, og Malemute Kid, som havde hjulpet hende af Sted, dannede Bagtroppen. Denne stærke og barske Mand der var i Stand til at fælde en Okse med eet Slag, kunde ikke faa sig selv til at slaa de stakkels Dyr, men kælede for dem, som en Hundekusk sjældnen gør det — ja han næsten græd med dem over deres Elendighed.

„Saa, nu munter der, I sølle ømbenede Bæster!“ mumlede han, efter adskillige forgæves Forsøg paa at faa Slæden i Gang: Hans Taalmodighed blev til sidst belønnet, og skønt Hundene klynkede af Smerter, skyndte de sig for at naa deres Kammerater.

Ingen Samtale mere. Rejsens Besvær tillader ikke den Slags Ødslen med Kræfterne. Og af alle bedøvende Anstrengelser, er Nordlandsfarten den værste. Lykkelig den Mand, som kan klare en Dagsmarch paa Bekostning af at maatte tie og det selv paa banet Vej.

Og af alt nedbrydende og demoraliserende Arbejde er det at bane Vej, det værste. Ved hvert Skridt synker de store, brede Snesko i, til Sneen gaar op over Knæet. Saa op, lige op, thi en Brøkdæl af en Tommes Afbigelse betyder sikkert Uheld. Sneskoen maa løftes saa højt op, saa Overfladen klares helt; saa fremad og ned, hvorpaa den anden Fod løftes lodret op saameget som en halv Alen. Den, der forsøger dette for første Gang, han vil, hvis det lykkes ham at undgaa at bringe sine Sko i farlig Nærhed af hinanden, saa han falder over sine egne Ben, udmat-

tet opgive det hele efter hundrede Alens Forløb. Den, som en hel Dag igennem kan holde sig klar af Hundene, han kan kravle i sin Sovepose med en god Samvittighed og med en Følelse af Stolthed, som overgaar al Forstand. Og den, som drager tyve Dagsmarcher paa Langfarten, han er en Mand, hvem Guderne selv har Grund til at misunde.

Det led ud paa Eftermiddagen, og under Trykket af den Betagethed, som avles af den „Hvide Stilhed“ gav de stumme Rejsende sig i Lag med deres Arbejde. Naturen har mange Maader, paa hvilke den kan overbevise Mennesket om, at det er dødeligt — Tidevandenes uendelige Skiften, Stormens Rasen, Jordskælvets Rædsler, Himlens langt hennullende Torden, — men det mest betagende, det mest bedøvende af alt er den „Hvide Stilheds“ dødlignende Ro. Al Bevægelse ophører, Himlen er klar, den sagteste Hvisken virker mer som en Helligbrøde, og Mennesket bliver bange, frygter Lyden af sin egen Stemme. Han føler sig som det eneste Livsfnug, der drager henover en livløs Verdens spøgelsesagtige Vidder, og skælver over sin egen Forvoventhed. Han forstaar, at hans Liv er som en Madikes og intet mere, Underlige ukaldede Tanker stiger op, og det store Gaadefulde, der ligger bag alle Ting, kæmper for at finde et Udtryk. Og Frygten for Døden, for Gud, for Universet kommer over ham — og Haabet om Opstandelsen og Livet, Længselen efter Udødelighed, hans Væsens bundne Kraft,

som forgæves kæmper for at blive fri — ja om nogensinde, er det i saadanne Tilfælde, at Mennesket vandrer alene med sin Gud.

Saaledes sled Dagen sig hen. Floden slog en stor Bugt, og Mason styrede sit Spand en Genvej over den smalle Landtunge. Men Hundene stoppede op ved den høje Flodbred. Atter og atter gled de tilbage, skønt Ruth og Malemute Kid skød paa Slæden. Saa kom der en samlet Anstrængelse. De elendige Dyr, der var udmattede af Sult, opbød deres sidste Kræfter. Op — op! — Slæden vippede paa den øverste Kant; men Førerhunden svingede Hunderækken ud til højre, saa at Masons Snesko kom i Krambolage med hinanden. Resultatet var sørgeligt. Benene bev slaaet bort under ham. En af Hundene faldt i Seletøjet, og Slæden gled og slæbte dem alle ned paa Floden igen.

Hui! Pisken rasede mellem Hundene og hjem søgte navnlig den, der var falden,

„Lad være, Mason,“ bad Malemute Kid, „den arme Djævel er paa det sidste. Vent og lad os hale Slæden op igen.“

Mason holdt koldblodig Pisken tilbage, til det sidste Ord var falden, saa for den lange Snært ud og snoede sig helt rundt om det skyldige Dyrs Lege-me. Carmen — det var nemlig den — krøb sammen i Sneen, hylede ynkelig og rullede om paa Siden.

Det var et tragisk Øjeblik, en uhyggelig Episode af Rejsen — en døende Hund og to Kammerater op-

bragte paa hinanden. Ruth saa bønfoldende fra den ene til den anden. Men Malemute Kid lagde Baand paa sig, skønt der var en Verden af Bebrejdelser i hans Blik, da han bøjede sig over Hunden og skar Skaglerne over. Ikke et Ord blev talt. Der var dobbelt Forspand, og Vanskelighederne blev overvundne; Slæderne kom i Gang igen, den døende Hund slæbte sig af Sted i Bagtroppen. Saa længe en Hund blot kan kravle, bliver den ikke skudt, og man giver den endnu den sidste Chance — at kravle med ind i Lejren, hvis den kan det og blive reddet, hvis man faar Ram paa et Elsdyr.

Mason angrede allerede sin hidsige Optræden, men var altfor stædig til at gøre den god igen. Han sled sig frem i Spidsen af Toget, uden at drømme om, at der var Fare i Luften. Træerne stod tæt i Flodsengen, hvor der var Læ, og mellem dem maatte de bane sig Vej. Halvtredsindstyve Fod eller mere fra Vejen ragede et mægtigt Fyrretræ op. Menneskealdre igennem havde det staaet der, og Menneskealdre igennem havde Skæbnen haft denne Hensigt med det — maaske ogsaa med Mason.

Han bøjede sig ned for at stramme Remmen paa den ene Moccasin. Slæderne standsede, og Hundene lagde sig i Sneen, uden at man hørte saameget som et Klynk. Stilheden var uhyggelig. Ikke en Vind rørte den frostbundne Skov. Rummets Kulde og Stilheden havde isnet Naturens Hjærte og bragt dens skælvende Læber til Tavshed. Et Suk fik Luften til at

dirre — de ikke saa meget hørte som følte det. Det var som et Forbud om Bevægelse i denne af al Bevægelse forladede Urskov. Saa spillede dette store Træ, der var tynget af Aarenes og Sneens Vægt, sin sidste Rolle i Livets Tragedie. Mason hørte den advarende Knagen og forsøgte at springe op, men fik Slaget paa den ene Skulder, da han stod oprejst,

Den pludselige Fare, den hurtige Død, — hvor ofte havde Malemute Kid ikke staaet overfor den! Heller ikke Indianerinden besvimed eller brugte sin Røst til unyttige Klager, som mange af hendes hvide Søstre vilde have gjort. Paa hans Ordre kastede hun sig med hele sin Vægt over den ene Ende af en hurtig tilvejebragt Løftestang, og littede saaledes Trykket. Medens hun lyttede til sin Husbonds Stønnen, angreb Malemute Kid Træet med sin Økse. Staalet klang muntert, da det bed i den frosne Stamme, og hvert Slag var ledsaget af en forpustet Stønnen.

Endelig lagde Kid det ynkværdige Væsen, der engang var en Mand, i Sneen. Men værre end Kammeratens Smerter var den stumme Sjælekvide i Kvindens Ansigt, det blandede Udtryk af haabende og haabløs Spørgen. Der blev ikke sagt meget. De, der færdes i Nordlandet, lærer tidlig at forstaa Ordenes Unytte og Gerningernes uendelige Værdi. Naar Temperaturen er 65 Grader under Nul, kan et Menneske ikke ligge mange Minutter i Sneen uden at dø. Altsaa blev Skaglerne skaaret over, og den liden- de blev indsvøbt i Pelsværk og lagt paa et Leje af

Grene. Foran ham knitrede en Ild næret af det samme Træ, som voldte Ulykken. Bag ham og delvis over ham var der opstillet en primitiv Skærm — et Stykke Lærred, som opfangede Varmestraalerne og kastede dem tilbage og ned paa ham — en af den Slags Snedigheder som Mænd, der studerer Fysik fra selve Kilden, nok kan finde paa.

Og Mænd, der har delt deres Leje med Døden, ved, naar Kaldet lyder. Mason var frygtelig tilredt. Den overfladigste Undersøgelse fastslog det. Hans højre Arm, Ben og Ryg var brudt, hans Lemmer lammede fra Hoften; og Sandsynligheden for indre Skade var stor. Af og til stønnede han — det eneste Livstegn.

Der var intet Haab. Der var intet at gøre. Den ubarmhjærtige Nat sneg sig langsomt hen for Ruth, som sad stille i fortvivlet Stoicisme, og for Malemute Kid, i hvis Bronzeansigt der viste sig nye Furer.

Mason var den, der led mindst, for han tilbragte sin Tid i Øst Tennessee og levede sin Barndoms Scener om igen. Og hans længst forglemte Sydstatsdialekt lød med en underlig Patos, naar han fantaserede om Svømmeture og Jagt paa Vaskebjørne og Plyndringstog efter Vandmeloner. Det var Græsk for Ruth, men Kid forstod det — forstod det som kun den kan forstaa det, der i Aarevis har været lukket ude fra al Civilisation,

Morgenens bragte Bevidstheden tilbage til den døds-

mærkede Mand, og Malemute Kid bøjede sig ned over ham for at opfange hans Hvisken.

„Husker du, da vi mødtes paa Tanana. Det bliver fire Aar siden til næste Foraar? Jeg brød mig ikke saa meget om hende dengang. Det var mest det, at hun var køn, og saa var der noget vist pirrende ved det, tror jeg. Men jeg er siden kommen til at holde meget af hende. Hun har været mig en god Kone, altid ved min Side, naar det kneb. Og naar der er Tale om at drive Handel, saa ved du jo, at hun ikke finder sin Lige. Kan du huske dengang, hun sejlede nedad Moosehorn Faldene for at hente dig og mig ned fra den Klippe, medens Kuglerne piskede Vandet som et Haglvejr? Og dengang der var Hungersnød i Nukluketo? eller da hun løb om Kap med Isbruddet for at bringe Bud? Jo hun har været en god Hustru for mig, bedre end den anden. Du vidste maaske ikke noget om *det*? Jeg har aldrig fortalt dig det, vel? Jo, jeg prøvede det engang dernede i Stærterne. Det er derfor, at jeg er her, Vi var vokset op sammen. Jeg rejste bort for at give hende en Lejlighed til at blive skilt fra mig. Og hun fik den. Men det har nu ikke noget med Ruth at gøre. Det var min Tanke at gøre mine Forretninger op og rejse bort næste Aar — hun og jeg — men nu er det for sent. Send hende ikke tilbage til hendes Folk, Kid. Det er en nederdrægtig Skæbne for en Kvinde at vende tilbage. Husk blot paa! Næsten fire Aar har hun levet af vor Kost: Skinke og Bønner og Mel og

tørret Frugt, og saa at gaa tilbage til deres Fisk og Rensdyrkød. Det er ikke godt for hende at have prøvet vort Liv, at have mærket, at det er bedre end hendes eget Folks og saa vende tilbage til dem. Tag Vare paa hende, Kid, — hvorfor vil du ikke selv ... men du var jo altid bange for dem — og du har heller aldrig fortalt mig, hvorfor du kom her til Landet. Vær god mod hende og send hende tilbage til Staterne, saa snart du kan. Men lav det saadan, saa hun kan vende tilbage — hun faar let Hjemve, forstaar du.

„Og den lille — det har knyttet os nærmere sammen, Kid. Jeg vil blot ønske, det blev en Dreng. Tænk paa det! Kød af vort Kød, Kid. Han maa ikke blive i dette Land. Og hvis det bliver en Pige, saa *kan* hun ikke, Sælg mine Skind. De vil indbringe i det mindste fire Tusinde, og jeg har lige saa meget staaende hos Kompagniet. Sørg for, at han faar en god Undervisning, og Kid, fremfor alt, lad ham ikke komme her tilbage. Dette Land er ikke skabt for hvide Mænd.

„Med mig er det forbi, Kid. Tre eller fire Dage i det højeste. I maa videre. I *skal* gaa videre! Husk paa, hun er min Kone, det er min Dreng — Aah min Gud, hvor jeg vilde ønske, det blev en Dreng! I kan ikke blive hos mig — og jeg befaler jer, jeg, en døende Mand, befaler jer at gaa videre.“

„Giv mig tre Dage,“ bønfuldt Malemute Kid, „Du kunde blive bedre, der kunde vise sig noget.“

„Nej.“

„Blot tre Dage.“

„I maa gaa videre.“

„To Dage.“

„Det er min Kone, og min Dreng, Kid. Du maa ikke bede om det.“

„Een Dag.“

„Nej, nej! Jeg forlanger“ —

„Blot een Dag. Vi kan knappe af paa Rationerne, og maaske jeg kunde skyde et Elsdyr,“

„Nej — naa ligemeget; een Dag, men ikke et Minut længere. Og du, Kid, lad mig ikke være alene med det. Blot en Finger paa Aftrækkeren. Du forstaar. Tænk dig! Tænk dig! Kød af mit Kød, og jeg skal aldrig leve og faa ham at se!“

„Send Ruth hen til mig. Jeg vil sige hende Farvel og bede hende tænke paa Drengen og ikke vente, til jeg er død. Ellers kunde hun gjerne vægre sig ved at gaa med dig. Farvel, gamle Mand, Farvel. Og hør du, Kid!“

Denne bøjede sig længere ned for at opfange de sidste svage Ord, den døende Mands Opgiven af sin Stolthed.

„Jeg er ked af det — med Carmen, du ved,“

Malemute Kid forlod Kvinden, der græd stille over sin Mand, trak sin *parka**) og sine Snesko paa, tog

*) Klædningsstykke med Hætte til at trække over Hovedet.

Riflen under Armen og gik ind i Skoven. Det var ikke første Gang, han stod overfor Snelandets tungsindige Rædsler, men han havde aldrig set noget saadant som dette. For en nøgtern Betragtning var det et simpelt Regnestykke — tre levende mod een dødsdømt. Alligevel tøvede han. I fem Aar havde de Side om Side, paa Floder og Snemarker, i Lejre og i Miner, med Døden for Øje, knyttet deres Kammeratskabsbaand. Saa fast var det knyttet, at han ofte havde mærket en ubestemt Skinsyge hos Ruth, fra den første Gang, hun var kommen imellem dem. Og nu skulde dette Baand skæres over af hans egen Haand.

Skønt han bad inderligt om et Elsdyr, blot et eneste Elsdyr, var det som alt Vildt var uddød, og ved Nattens Frembrud kravlede den udmattede Mand ind i Lejren med tomme Hænder og tungt Hjærte. Spektakkel mellem Hundene og skingrende Skrig fra Ruth bragte ham til at fremskynde sine Skridt, Da han sprang ind i Lejren, saa han Pigen staa midt iblandt de snerrende Hunde og hugge om sig med en Økse. Hundene havde overtraadt deres Herrers jærnhaarde Lov og gik løs paa Provianten. Han sprang ind imellem dem med løftet Kolbe, og den ældgamle Kamp for Tilværelsen blev udkæmpet paa samme skaanselsløse Maade som i de oprindelige Omgivelser. Riffel og Økse for op og ned, ramte eller fejlede med monoton Regelmæssighed. Smidige Kroppe for i Luften med vilde Øjne og fraadende

Gab, Menneske og Dyr stredes brutalt om Overtaget. Saa krøb de slagne Bæster hen til Baalet, slikkede deres Saar og hylede deres Elendighed ud for Stjærnerne.

Hele Forraadet af tørret Laks var bleven ædt, og knap 5 Pund Mel var tilbage til at bringe dem to Hundrede Kvartmil gennem Ørkenen. Ruth vendte tilbage til sin Mand, medens Malemute Kid flaaede en af Hundene, hvis Hoved var bleven knust af Øksen. Alt undtagen Huden og Indvoldene blev omhyggelig stuvet til Side, Disse Dele blev kastede for de andre Hunde.

Morgenen bragte nye Bekymringer. Dyrene vendte sig mod hverandre. Carmen, der endnu klyngede sig til den svage Livstraad, blev angrebet af Kobblet. De brød sig ikke om Pисken. De krøb og hylede under Slagene, men vægrede sig ved at gaa fra hinanden, førend den sidste elendige Mundfuld var forsvunden — Ben, Hud, Haar, alt.

Malemute Kid gik i Gang med sit Arbejde, medens han lyttede til Mason, som igen var i Tennesee og førte vildsom Snak med andre Tidets Kammerater.

Han udvalgte nogle Fyrretræer i Nærheden og arbejdede hurtigt. Ruth iagttog ham, medens han lavede en Stendysse, omtrent som dem, Jægerne undertiden bruger til at gemme deres Kød i mod Ulve og Hunde. Han bøjede Toppene af to smaa Fyrretræer mod hinanden, næsten helt ned til Jorden og bandt dem fast med Remme af Elsdyrhud. Derpaa

bankede han Hundene, til de blev spage og spændte dem for to af Slæderne, som han belæssede med alt undtagen de Skind, Mason var hyllet ind i. Disse svøbte han tæt omkring ham og spændte dem fast med Remme, hvis Ender han fastgjorde til de bøjede Fyrretræer. Et eneste Snit med Kniven vilde gøre dem fri og sende Legemet højt op i Luften.

Ruth havde modtaget sin Husbonds sidste Hilsen og stred ikke imod. Stakkels Pige, hun havde lært Lydighedens Kunst til fulde. Fra Barn af havde hun bøjet sig og set alle Kvinder bøje sig for Skabningens Herre, og det forekom slet ikke i den Naturorden, hun kendte, at Kvinder var ulydige. Kid tillod hende eet Udbrud af Sorg, da hun kyssede sin Husbond — en Skik hendes eget Folk ikke kendte — og førte hende saa hen til den forreste Slæde og hjalp hende i Sneskoene. I Blinde, ganske instinktmæssig, tog hun Slædestaven og Pisken og satte Hundene i Gang, Kid vendte tilbage til Mason, der var sunken hen i Dvale, og længe efter at hun var ude af Sigte, sad han sammenkrøben ved Ilden og ventede og haabede og bad om, at hans Kammerat maatte dø.

Det er ikke godt at være ene med sørgelige Tanker i „den hvide Stilhed“. Mørkets Stilhed er barmhjærtig og beskytter os med sit Dække og aander tusinde ulegemlige Sympatier; men den lyse hvide Stilhed, der er klar og kold under staalgraa Skyer, er ubarmhjærtig.

En Time gik — to Timer, men Manden vilde ikke dø. Ved Middagstid kastede Solen, uden at løfte sin Rand op over den sydlige Horizont, et Lysskær over Himlen og gled saa hurtig ned igen. Målemute Kid rejste sig og slæbte sig hen til sin Kammerat. Han kastede et Blik omkring sig. „Den hvide Stilhed“ syntes at haanle, og en dyb Rædsel betog ham. Der lød et skarpt Knald, Mason svingede i sin luftige Grav, og Målemute Kid piskede Hundene i vild Gallop hen over Sneen.

ULVENES SØN

Mændene sætter sjælden tilstrækkelig Pris paa deres Kvinder, idetmindste ikke førend de har mistet dem. Saalænge han lever midt i den, forstaar Manden ikke at skatte den fine Duft der omgiver Kvinder, men berøv ham den, og en stadigvoksende Tomhed begynder at aabenbare sig i hans Tilværelse, og han faar en vis uklar Hunger efter noget, der er saa ubestemmeligt, at han ikke kan sige, hvad det er. Hvis hans Kammerater ikke har større Erfaring end han selv, saa vil de ryste uforstaaende paa Hovedet og sætte ham til strengt Arbejde, Men Hungeren vil vedblive og tage til; han vil miste Interessen for det daglige Livs Begivenheder og blive sygelig, og en skønne Dag, naar Tomhedsfølelsen er bleven uudholdelig, vil han faa en Aabenbaring.

Naar *det* hænder i Yukon Landet, provianterer Manden sædvanligvis en Pram, hvis det er Sommer, eller lægger Seletøj paa sine Hunde og styrer syd paa, hvis det er Vinter. Nogle Maaneder senere, hvis han da ellers har faaet Tillid til Landet, vender han

tilbage med en Kone, som kan dele denne Tillid eller — hvad ogsaa falder for — hans Farer og Skuffelser med ham. Dette skal kun tjene til at paapege den Egenkærlighed, der bor i Manden. Det fører os ogsaa til „den skurvede Mackenzies Tilfælde, der hændte i gamle Dage, førend Landet var oversvømmet og delt af en hel Indvandring af *che-cha-qua'er**), og det paa en Tid, da Klondykes eneste Krav paa Opmærksomhed var dets Laksefiskerier.

„Den skurvede“ Mackenzie bar Mærke af at være født og have levet under Nybyggerlivets Besværligheder. Hans Ansigt var mærket af fem og tyve Aars uophørlige Kamp med Naturens vildeste Luner. De to sidste Aar, de vildeste og haardeste af dem alle, havde han tilbragt med at grave efter det Guld, som ligger deroppe i Isregionens Mørke. Da Længslen kom over ham, blev han ikke overrasket, for han var en praktisk Mand og havde set andre Mænd i samme Situation, Men han skjulte saavidt muligt ethvert Tegn paa sin Sygdom. Det eneste, der var at mærke var, at han arbejdede haardere end før. Hele Sommeren igennem sloges han med Mosquitoerne og gennemvaskede de stejle Sandbanker i Stuart Floden for dobbelt „grub-stake“ **). Derpaa flødede han en Flaade Hustømmer ned ad Yukon til Forty Miles og byggede en Hytte saa bekvem, som nogen Lejr kunde prale af at rumme. Den saa ud til at blive saa

*) Nye Indvandrere. Invandrere, som endnu er nye i Forholdene.

***) Arbejds løn udbetalt i Naturalier.

hyggelig, at mangan en Mand med Glæde vilde have været hans Slef og bo sammen med ham. Men han tilintetgjorde deres Forhaabninger med grove Ord, der var karakteristiske ved deres Styrke og Fynd, og købte dobbelt Forsyning af Forraad. Som allerede nævnt, var „den skurvede“ Mackenzie en praktisk Mand. Naar han ønskede et eller andet, fik han det som oftest, men han gik aldrig længere ud af sin Vej, end det var højst nødvendigt. Skønt han var opslidt med Slid og Arbejde, veg han dog tilbage for en Rejse paa seks Hundrede Kvartmil over Is, to Tusinde Kvartmil til Søs og saa endnu et tredje Tusinde Kvartmil, inden Maalet var naaet — altsammen blot for at hente en Kone, Livet var saa kort. Derfor spændte han sine Hunde for, snørede en mærkelig Fragt paa sin Slæde og styrede tværs over Vandskellet, hvis vestlige Skraaninger blev gennemfuret af Tananas Hovedtilløb.

Han var en udholdende Rejsende, og hans Ulvehunde kunde arbejde haardere og løbe længere paa mindre Føde end noget andet Spand i Yukon. Tre Uger senere kørte han ind i en Jagtlejr ved Øvre-Tanana. Folkene undrede sig over hans Ubesindighed, for de havde et daarligt Ry og var bekendt for at dræbe hvide Mænd for saadanne Ubetydeligheder som en slebet Økse eller en havareret Riffel. Men han gik ubevæbnet omkring imellem dem. Hans Optræden var en vidunderlig Blanding af Ydmyghed, Familiaritet, Koldblodighed og Uforskammethed.

Der udkrævedes en behændig Haand og et dybt Kendskab til den vildes Tankegang for med Held at tumle med saa forskelligartede Vaaben; men han var en Mester i Kunsten og forstod, naar han skulde smigre, og naar han skulde true med at slynge sin Vredes Tordenkile.

Først gjorde han sin Opvartning hos Høvdingen Thling-Tinneh, og overrakte ham et Par Pund sort The og Tobak og vandt derved hans yderste Bevaagenhed. Saa blandede han sig mellem Mændene og Pigerne og gav den Nat en *potlach*, Sneen blev trampet fast i Ovalform, omtrent en hundrede Fod i Længden og fem og tyve Fod i Bredden. I Midten blev der tændt et langt Baal, og Pladsen blev bedækket med Kviste. Hytterne stod tomme, og de fem Snese Mennesker, hvoraf Stammen bestod, sang deres Sange til Ære for deres Gæst. „Den skurvede“ Mackenzie havde tilegnet sig deres ikke meget rigelige Ordforraad, og han kunde ogsaa magte deres dybe Gutturallyde, deres japanesiske Talevendinger, deres ejendommelige Konstruktioner og alle deres hædrende og udsmykkende Udtryk. Følgelig holdt han Taler i deres egen Stil og tilfredsstillede deres medfødte Kærlighed til Poesi ved uformelige Udbrud af Veltalenhed og nogle Uhyrer af Billeder. Efter at Thling-Tinneh og Shamanen havde svaret, forærede han Mændene Smaating, deltog i deres Sang og viste sig som en Mester i deres „To og halvtreds-Stokke-Spil.“

Og de røg hans Tobak og var tilfredse. Men blandt de yngre Mænd var der en udfordrende Holdning, en vis pralende Nærgaaenhed, der ikke var svær at faa Øje takket være de tandløse „squaws“ ligefremme Hentydninger og Pigernes Fnisen. De havde kun kendt faa hvide Mænd, „Sønner af Ulvene“, men af disse faa havde de lært sære Ting,

Det undgik heller ikke „den skurvede“ Mackenzies Opmærksomhed, trods hans tilsyneladende Ubekymrethed. Da han laa indrullet i sin Sovepose, tænkte han virkelig over det, tænkte alvorligt over det og røg mange Piber, medens han planlagde sit Felttog. Kun een Pige havde fanget hans Opmærksomhed, nemlig ingen anden end Høvdingens Datter Zarinska. I Ansigtstræk, Skikkelse og Holdning var hun den, der svarede mest til den hvide Mands Skønhedstype. Hun virkede næsten paafaldende mellem sine Stammesøstre. Hende vilde han eje, gøre hende til sin Kone og kalde hende — ja, han vilde kalde hende Gertrud! Efter at have taget den Beslutning, vendte han sig om paa Siden og faldt i Søvn som en ægte Søn af sin altbesejrende Race.

Det var et langsomt Arbejde og et vanskeligt Spil; men „den skurvede“ Mackenzie manøvrerede behændigt og med en Ubekymrethed, der gjorde Sticks-Indianerne usikre. Han sørgede omhyggelig for at give Mændene det Indtryk, at han var en sikker Skytte og en vældig Jæger, og Lejren genlød af Bifaldsraab, da han nedlagde et Elsdyr i seks Hundre-

de Alens Afstand. En Nat aflagde han et Besøg i Høvdingen Thling-Tinnehs Renskindstelt, pralede højlydt og uddelte Tobak med rund Haand. Heller ikke Shamanen forsømte han, thi han kendte Medicinmandens Indflydelse paa sit Folk, og var ivrig efter at faa ham paa sit Parti. Men denne værdige Mand var stor paa det og vilde ikke lade sig formilde — aabenbart maatte man regne med ham som en fremtidig Fjende.

Skønt der ikke viste sig nogen Mulighed for en Samtale med Zarinska, kastede Mackenzie mangt et stjaalent Blik paa hende og tilkendegav hende tydelig sin Hensigt. Og hun forstod den godt, men omgav sig koket med en Ring af Kvinder, naar Mændene var borte, og der ellers vilde have været en Mulighed for at tale med hende, Men han havde ingen Hastværk; desuden vidste han, at hun ikke kunde lade være at tænke paa ham, og nogle faa Dages Eftertanke vilde kun tjene til at forbedre hans Udsigter.

Endelig en Nat da han antog, at Tiden var moden, forlod han pludselig Høvdingens tilrøgede Bolig og skyndte sig til et nærliggende Telt. Som sædvanlig sad hun med squaw'er og Piger omkring sig, alle optagne af at sy Moccasiner og Perlearbejder. De lo, da han traadte ind, og Sladderen om Zarinska og ham gik livligt. Men den ene efter den anden blev hevet ud i Sneen uden Omsvøb, og snart var Nyheden ud over hele Lejren.

Han førte sin Sag godt, i hendes eget Maal, for hun forstod ikke hans, og efter to Timers Forløb rejste han sig for at gaa.

„Zarinska vil altsaa komme med til den hvide Mands Bolig? Godt! Jeg gaar nu hen for at tale med din Fader, for han synes maaske ikke om det. Og jeg vil give ham mange Foræringer, men han maa ikke forlange for meget. Hvis han siger Nej? Godt! Zarinska skal alligevel gaa til den hvide Mands Bolig.“

Han havde allerede løftet Skindfligen for at gaa, da et sagte Udbrud bragte ham til at vende om. Zarinska var falden paa Knæ paa Bjørneskindet. Hendes Ansigt straaledede i kvindelig Hengivenhed, og undseelig spændte hun hans tunge Bælte op. Han saa ned forvirret, mistænksom, anstrængt lyttende efter den svageste Lyd udenfor, Men hendes næste Bevægelse afvæbnede al Frygt og han smilte glad. Hun fremtog af sin Sypose en Elsdyrsskindskede, som var straalende forsiret med brogede Perler i fantastiske Mønstre. Hun trak hans store Jagt-kniv, betragtede med Ærefrygt dens skarpe Æg, saa ud som hun vilde prøve den med Tommelfingeren og stak den saa ind i dens nye Bolig. Saa skubbede hun Skeden ind paa Bæltet til dens sædvanlige Plads lige over Hoften.

Det var som en Scene fra gamle Dage — Damen og hendes Ridder. Mackenzie rejste hende op og berørte hendes røde Læber med sit Skæg — dette de

hvide Mænds Kærtegn, der var hende fremmed. Det var et Møde mellem Stenalderen og Staalalderen.

Der laa Ophidselse i Luften, da Mackenzie med en Byldt under Armen slog Fligen til Thling-Tinnehs Telt til Side. Børnene løb omkring ude i det frie og var optaget af at samle tørt Træ til *potlach*'en. En Summen af Kvindestemmer tog til i Styrke, de unge Mænd holdt Raadslagning i murrende Grupper, medens de uhyggelige Lyde fra en Besværgelsessang lød inde fra Shamanens Hytte.

Høvdingen var alene med sin surøjede Kone, men et Blik var tilstrækkeligt til at fortælle Mackenzie, at Nyheden allerede var gammel. Han gik derfor straks over til Forretninger, idet han demonstrativt skubbede den perlesyede Skede frem paa Maven for at bekendtgøre Forlovelsen,

„Oh Thling-Tinneh, du Stick'ernes og Tanana Landets mægtige Høvding, du Hersker over Laksen og Bjørnen, Elsdyret og Rensdyret! Den hvide Mand staar for dig i et vigtigt Ærinde. Mange Fuldmaaner har hans Bolig staaet tom, og han er ensom. Og hans Hjærte har fortæret sig selv i Stilheden og hungrer efter en Kvinde, der kan sidde ved hans Side i hans Bolig og møde ham, naar han kommer hjem fra Jagten med varm Ild og god Mad. Han har hørt mærkelige Ting. Trippen af smaa Moccasiner og Lyden af Børnestemmer. Og en Nat havde han et Syn, og han saa Ravnen, som er din Fader, den store Ravn, som er Fader til alle Stickerne. Og Ravnen talte til

den ensomme hvide Mand og sagde: „Bind du dine Moccasiner paa dig, og spænd dine Snesko paa, og læs din Slæde med Føde til mange Søvn og smukke Gaver til Høvdingen Thling-Tinneh. For du skal vende dit Ansigt derhen, hvor Foraarsolen plejer at synke ned under Landet, og drage til denne vældige Høvdinges Jagtgrunde. Der skal du give store Gaver, og Thling-Tinneh, som er min Søn, skal blive for dig som en Fader. I hans Bolig er der en Pige, i hvem jeg pustede Livets Aande til dig. Denne Pige skal du tage til Kone. Oh Høvding, saaledes talte den store Ravn; og derfor lægger jeg mange Gaver for dine Fødder, derfor er jeg kommen for at tage din Datter!“

Den gamle Mand svøbte sig i sit Pelsværk i værdig Bevidsthed om sin Majestæt, men opsatte at svare, da en Unge krøb ind og afleverede en Besked om at komme til Stede i Raadet, hvorpaa han forsvandt.

„Oh hvide Mand, som vi har kaldt Elsdyr-Dræberen, ogsaa bekendt som Ulven, og Ulvens Søn! Vi ved, du kommer af et mægtigt Folk. Vi er stolte over at have dig til vor *potlach* Gæst; men Kongelaksen parrer sig ikke med Hundelaksen, heller ikke Ravnene med Ulven.“

„Nej, det passer ikke!“ raabte Mackenzie. „Jeg har mødt Ravnens Døtre i Ulvenes Lejre — Mortimers squaw, Tregidgos squaw, Barnabys squaw, der kom for to Isbrud siden, og jeg har hørt om andre squaws, skønt mine Øjne ikke saa dem.“

„Søn, dine Ord er Sandhed, men det var daarlige Forbindelser, som Vand med Sand, som Snefnugget med Solen. Men traf du Mason og hans squaw? Ikke? Han kom for ti Isbrud siden — den første af alle Ulvene. Og sammen med ham var der en mægtig Mand, rank som en Pilevaand og høj, stærk som den graa Bjørn, med et Hjærte som den varme Sommersol; hans —“

„Oh!“ afbrød Mackenzie, der erindrede den velkendte Skikkelse: „Malemute Kid!“

„Ham var det — en mægtig Mand. Men saa du squawen? Hun var Zarinskas Helsøster.“

„Nej, Høvding, men jeg har hørt om hende. Mason — langt mod Nord knuste et Fyrretræ, tungt af Aar, hans Liv — men hans Kærlighed var stor, og han havde meget Guld. Med dette og med sin Dreng rejste hun talløse Søvn mod Vinterens Middagssol, og der lever hun endnu — ingen bidende Frost, ingen Sol, ingen Sne, ingen Sommer — Midnatssol, ingen Vinter — Middagsnat.“

Atter et Sendebud fra Raadet med bydende Opfordring. Da Mackenzie hev ham ud i Sneen, fangede han et Glimt af svajende Skikkelser foran Raadsbaalet, hørte de dybe Bastoner fra Mændenes rytmiske Sang, og vidste, at Shamanen pustede til Folkets Vrede. Det hastede. Han vendte sig mod Høvdingen.

„Hør nu, jeg ønsker dit Barn. Og se engang. Her er Tobak, The, mange Kopper Sukker, varme Tæp-

per, Tørklæder, baade store og gode. Og her, se her, en fortræffelig Riffel med mange Kugler og meget Krudt.“

„Nej,“ svarede den gamle Mand, og værgede sig mod den store Rigdom, der laa udbredt foran ham. „I dette Øjeblik er mit Folk kommen sammen. De vil ikke vide noget af dette Giftermaal.“

„Men du er Høvdingen!“

„Men mine unge Mænd raser, fordi Ulvene har taget deres Piger, saa at de ikke kan gifte sig.“

„Hør mig, oh Thling-Tinneh! Først Nat har skiftet til Dag, skal Ulven vende sine Hunde mod Østens Bjerge og drage til Yukon Landet. Og Zarinska skal bane Sporet for hans Hunde.“

„Og inden Natten er halvt omme, kaster maaske mine unge Mænd Ulvens Kød for Hundene, og hans Ben ligger spredte i Sneen, indtil Foraaret blotter dem.“

Dette var Trudsler og Svar paa Tiltale, Mackenzies broncefarvede Ansigt blev mørkerødt. Han blev højroestet. Den gamle squaw, der indtil nu havde siddet og set til uden at blande sig i Samtalen, skulde til at krybe forbi ham hen imod Døren. Mændenes Sang blev pludselig afbrudt, og der hørtes en Larm af mange Stemmer, netop som han ublidt smed den gamle Kvinde hen paa hendes Leje af Skind.

„Jeg raaber paany: „Hør mig, oh Thling-Tinneh! Ulven dør med sammenbidte Tænder, og sammen med ham skal ti af dine stærkeste Mænd gaa til Hvi-

le — Mænd som vil blive savnede, for Jagten er lige begyndt og der er ikke mange Fuldmaaner til Fiske-riet begynder. Hvad gavner det ogsaa, at jeg dør? Jeg kender dit Folks Skikke. Din Andel i min Rigdom bliver kun meget lille. Giv mig dit Barn, saa faar du det hele. Og mine Brødre vil komme, og de er mange, og deres Buge bliver aldrig fyldte, og Ravens Døtre skal føde Børn i Ulvens Boliger. Mit Folk er større end dit Folk. Saaledes er Skæbnen. Sig ja, og disse Rigdomme er dine.“

Moccasiner knirkede i Sneen udenfor, Mackenzie spændte Hanen paa sin Riffel og løsnede de to Revolvere i Bæltet.

„Sig ja, oh Høvding!“

„Men mit Folk vil sige nej.“

„Sig ja, og alt dette er dit. Saa deler jeg med dit Folk bag efter.“

„Ulven vil have det saaledes. Godt, jeg vil tage hans Gaver — men jeg har advaret ham.“

Mackenzie rakte ham Varerne, idet han sørgede for at fornagle Patronudkasteren paa Riflen. Som Tilgift gav han et Silketørklæde, der straaledede i alle Regnbuens Farver. Shamanen og en halv Snes unge Mænd traadte ind, men han banede sig dristig Vej imellem dem og gik ud.

„Pak sammen!“ var hans lakoniske Hilsen til Zarin-ska, da han gik forbi hendes Telt og ilede hen for at spænde sine Hunde for. Faa Minutter efter svingede han ind paa Raadspladsen i Spidsen for sit

Spand, med Kvinden ved sin Side. Han indtog sin Plads ved den øverste Ende af Kredsen, ved Høvdingens Side. Til venstre for ham, lidt tilbage — som det sømmede sig — sad Zarinska, Desuden saa det ud til Uroligheder, og det var derfor nødvendigt at have Ryggen dækket.

Paa begge Sider sad Mændene sammenkrøbne ved Ilden, medens de sang en af Stammens Kvad fra en længst forsvunden Tid. Det var ikke velklingende, men fuldt af sære, dvælende Kadancer og Omkvæd, der plagede Øret ved at komme igen og igen. „Frygtelig“ vilde være den nærmeste Betegnelse for det. Ved den nederste Ende dansede en halv Snes Kvinder for Shamanens Aasyn. Hans Bebrejdelser ramte dem haardt, der ikke helt gav sig hen i Besværgelsens Ekstase. Halvt skjulte i deres tunge Masser af ravnsort Haar, der var udslaaet, og som naaede dem til Midjen, svajede de langsomt frem og tilbage og deres Legemer bølgede efter den stadigt skiftende Rytme.

Det var en uhyggelig Scene. Man blev sat tilbage til Fortiden. Mod Syd sled man paa det 19de Aarhundredes sidste Tiaar og her gik Urmennesker lyslevende omkring kun en Grad forskellig fra den forhistoriske Hulebeoer, en forglemt Rest fra en ældre Verden. De gulbrune Ulvehunde sad mellem deres skindklædte Herrer eller sloges for at komme til det, og Skæret fra Baalet gav Genskin i deres røde Øjne og savlende Flabe, Skovene hvilede i spøgelsesagtig

Ro, mørke og udeltagende. Den hvide Stilhed, der for en Stund var bleven drevet tilbage til Skovbrynet, syntes nu atter at vinde frem. Stjernerne dansede paa Himlen med store Spring, som de plejer, naar Kulden er haardest. Polaraanderne slæbte deres Ildkaaber hen over det dybe Blaa.

„Den skurvede“ Mackenzie opfattede dunkelt Scenens vilde Storhed, da hans Blik vandrede ned ad de pelsværksklædte Rækker for at søge efter de Ansigter, han savnede. Hans Blik standsede et Øjeblik ved et nyfødt Barn, der diede sin Moders nøgne Bryst. Det var over 70 Graders Kulde Fahrenheit. Han tænkte paa, hvor kuldskære Kvinderne af hans egen Race var, og smilede barsk. Og dog var han sprungen frem af en saadan skrøbelig Kvindes Lænder med en kongelig Arv — en Arv, der gav ham og hans Herredømmet over Land og Sø, over alle Zoners Dyr og Folkeslag. Ene Mand mod fem Snese, omgivet af den arktiske Vinter, langt borte fra sine egne, fornam han Driften til at løfte Arven, Ønsket om at besidde, den vilde Kærlighed til Faren, Kampens Lyst, Evnen til at sejre eller dø.

Sangen og Dansen ophørte, og Shamanen flammede op i vild Veltalenhed. Ved at bruge alle Snedigheder i sit Folks uformelige Mytologi bearbejdede han klogt dets Lettroenhed, Og hans Stilling var stærk. Idet han opstillede det gode og skabende Princip, som legemliggjort i Kragen og Ravnen, brændmærkede han Mackenzie som Ulven, det stridbare

og ødelæggende Princip. Og Kampen mellem disse Magter var ikke alene aandelig, men ogsaa Mand mod Mand kæmpede de, hver under sit Stammemærke. De var Børn af *Jelchs*, Ravnen, Ildgiveren. Mackenzie var Ulvens Barn, med andre Ord Djævelen. For dem var det Forræderi og Gudsbespottelse af den værste Slags at slutte Vaabenstilstand i denne bestandige Kamp, at bortgifte deres Døtre til Erkefjenden. Intet Udtryk var for stærkt, ingen Betegnelse var hadsk nok til at brændemærke Mackenzie som en Snigfjende og en Satans Udsending. Der hørtes en undertrykt rasende Knurren fra Dybet af hans Tilhøreres Bryst, da han kom til dette Punkt i sin Tale.

„Ja mine Brødre, *Jelchs* er almægtig! Bragte han ikke den himmelske Ild, for at vi kunde blive varme? Drog han ikke Solen, Maanen og Stjernerne ud af deres Huler, for at vi kunde se? Lærte han os ikke at kæmpe mod Hungerens og Frostens Aander? Men nu er *Jelchs* vred paa sine Børn, og de er svundet ind til en Haandfuld, og han vil ikke hjælpe dem. For de har glemt ham og handlet slet og har traadt de onde Spor, og optaget hans Fjender i deres Hytter og ladet dem sidde ved deres Baal. Og Ravnen sørger over sine Børns Synder; men naar de rejser sig og viser, at de har vendt om, saa vil han komme ud af Mørket og hjælpe dem. O Brødre! Ildbringeren har hvisket i eders Shamans Ører, og I skal høre, hvad han har sagt. Lad de unge Mænd

føre de unge Kvinder til deres Boliger. Lad dem flyve i Struben paa Ulven. Lad dem ikke aflade i deres Fjendskab! Da skal deres Kvinder vorde frugtbare, og de skal vokse til et mægtigt Folk! Og Ravnens skal føre store Stammer af deres Fædre og deres Fædres Fædre hid fra Norden, og de skal drive Ulvene tilbage, til de er som svundne Aars Lejrbaal, og vi skal atter herske over alt Landet! Dette er *Jelchs* Budskab, Ravnens Ord.“

Denne Bebudelse af en Messias' Komme bragte Sticks'erne til at springe op og bryde ud i en hæs Hyl. Mackenzies fik Tommelfingrene listet ud af Vanterne og ventede, hvad der vilde komme. Man blev ved at raabe paa „Ræven“, indtil en af de unge Mænd traadte frem og talte.

„Brødre! Shamanen har talt viselig. Ulvene har taget vore Kvinder, og vore Mænd er barnløse. Vi er skrumpede ind til en Haandfuld. Ulvene har taget vore varme Skind og givet os onde Aander, som bor i Flasker, og Klæder, som ikke kommer fra Bæveren eller Lossen, men er lavede af Græs. Og de er ikke varme, og vore Mænd dør af underlige Sygdomme. Jeg, Ræven, har ikke taget nogen Kvinde til Kone, og hvorfor? To Gange er Piger, der behagede mig, gaaet til Ulvens Lejre. Og nu havde jeg lagt Skind af Bæver, Elsdyr og Rensdyr til Side for at vinde Gunst hos Thling-Tinneh, at jeg kunde ægte Zarinska, hans Datter, Og nu er hendes Snesko paa hendes Fødder, at de kan bryde Spor for Ulvens

Hunde. Jeg taler ikke for mig selv alene. Som det er gaaet mig er det gaaet „Bjørnen“. Ogsaa han vilde gjerne have været Fader til hendes Børn, og mange Skind har han gjort rede. Jeg taler for alle de unge Mænd, som ikke har Koner. Ulvene er altid sultne. Altid tager de det bedste af Jagtudbyttet, Ravnene faar Affaldet.

Der er nu Gugkla!“ raabte han, idet han brutalt udpegede en af Kvinderne, der var Krøbling. „Hendes Ben er krumme som Spanterne i en Birkekano. Hun kan ikke samle Brænde eller bære Jægerens Kød. Valgte Ulvene hende?“

„Nej, nej!“ brølede hans Stammebrødre. „Der er nu Mayri, hvis Øjne den onde Aand har bragt til at skele. Selv de smaa Børn bliver bange, naar de ser paa hende, og man siger, at selv den graa Bjørn gaar tilside for hende. Valgte man maaske hende?“

Atter rungede Bifaldet uden Skaansel. „Og der sidder Pischet. Hun hører ikke mine Ord. Aldrig har hun hørt Kvindernes Passiar, sin Mands Stemme, sit Barns Pludren. Hun bor i „den hvide Stilhed“. Brød Ulvene sig om hende? Nej! De tager det bedste af Jagten. Vi faar Affaldet.

Brødre, det skal ikke være saaledes! Ulvene skal ikke længere luske om mellem vore Lejrbaal. Tiden er kommen.“

En bred Lysstribе, Nordlandets Morgenrøde, purpurfarvet, grøn og gul, skød sig hen over Zenith, byggende Bro fra Horizont til Horizont. Med tilbage-

kastet Hoved og udstrakte Arme stod han nu paa sin Tales Højdepunkt.

„Se! Vore Fædres Aander har rejst sig, og store Bedrifter skal udføres i denne Nat!“

Han traadte tilbage, og en anden ung Mand kom frem, noget usikker, og drevet til det af Kammeraterne. Han ragede et helt Hovede op over dem. Hans brede Bryst var udfordrende blottet mod Kulden. Han trippede usikkert paa Benene. Ordene kunde ikke komme frem, og han følte sig ilde til Mode. Hans Ansigt var skrækkeligt at se paa, thi den ene Halvdel af det var engang bleven flaaet ved et frygteligt Slag. Endelig slog han sig for Brystet med sin knyttede Næve, trak Vejret som fra en Tromme, og hans Stemme rungede som Brændingen i en Oceanhule.

„Jeg er Bjørnen — Sølvtoppen og Søn af Sølvtoppen! Da min Stemme endnu var som en Piges, dræbte jeg Lossen og Elsdyret og Rensdyret. Da den lød som Jervens Skrig under en Stendysse, gik jeg over Bjærgene mod Syd og dræbte tre af den hvide Flods Stamme. Da den blev som Stormens Brølen, mødte jeg den graa Bjørn, men veg ikke til Side.“ Her standsede han og hans Haand for betydningsfuldt over det frygtelige Ar.

„Jeg er ikke som Ræven, Min Tunge er frossen som Floden. Jeg kan ikke tale. Mine Ord er faa. Ræven siger, at store Bedrifter skal udføres i Nat. Godt! Talen flyder fra hans Tunge som Foraarets Strømme, men han er sparsom med Handling. I Nat

vil jeg kæmpe med Ulven. Jeg vil dræbe ham, og Zarinska skal sidde ved min Ild. Bjørnen har talt.“

Skønt alle Helvedes hylende Aander rasede omkring ham, holdt Mackenzie Stand. Da han vidste, hvor unyttig hans Riffel var paa nært Hold, skød han begge Revolverne frem i Bæltet, rede til Brug og trak Vanterne halvt af. Han vidste, at der var intet Haab, hvis de angreb samlede, men tro mod sit Ord, beredte han sig til at dø med sammenbidte Tænder. Men Bjørnen holdt sine Kammerater tilbage, idet han drev de voldsomste væk med sin frygtelige Næve. Da Larmen begyndte at sætte sig, saa Mackenzie sig om efter Zarinska, Hun saa prægtig ud. Hun lænede sig fremad paa sine Snesko, med adskilte Læber og skælvende Næsebor, som en Tiger i Springet. Hendes store sorte Øjne var fæstede paa hendes Stammefrænde i Frygt og Trods. Saa stærk var hendes Spænding, at hun havde glemt at aande. Med den ene Haand krampagtig presset mod Brystet og den anden lige saa stærkt klemmt om Hundepisken, var hun som forvandlet til Sten. Da han saa paa hende, fik hun Lindring. Hendes Muskler slappedes; med et dybt Suk sank hun tilbage og sendte ham et Blik, der rummede mere end Kærlighed.

Thling-Tinneh prøvede paa at tale, men hans Folk overdøvede hans Røst. Saa traadte Mackenzie frem. „Ræven“ aabnede Munden til et gennemtrængende Skrig, men saa rasende for Mackenzie ind paa ham,

at han veg tilbage og Skriget gurglede i hans Strube. Hans Forfærdelse blev hilst med en rungende Skoggerlatter, og Mackenzie fik et Øjeblikks Ro til at tale.

„Brødre! Den hvide Mand, som I kalder Ulven, kom til jer, og hans Ord var oprigtige. Han var ikke som Sunnitten,*) der var ikke Svig i hans Mund, Han kom som en Ven, og ønskede at være som en Broder. Men eders Mænd har talt, og Tiden til blide Ord er forbi. Først vil jeg fortælle jer, at Shamanen har en ond Tunge og er en falsk Profet, og de Bud, han talte, kom ikke fra Ildbringeren. Hans Ører er lukkede for Ravnens Stemme, og af sit eget Hovede har han spunden snedige Fantasier og holdt jer for Nar. Han har ingen Magt. Da jeres Hunde blev dræbt og fortærede, og jeres Maver var tunge af ugarvede Huder og Strimler af Moccasiner; da de gamle Mænd døde, og da de gamle Kvinder døde, og Smaabørnene ved Mødrenes indtørrede Bryster døde, da Landet var mørkt, og I gik til Grunde som Laksen i Faldet, ja da Hungersnøden var blandt jer, gav saa Shamanen jeres Jægere Held? bragte han Kød til jeres Maver? Jeg siger igen, Shamanen har ingen Magt. Se! Jeg spytter paa hans Ansigt!“

Skønt man var forbløffet over Helligbrøden, hørtes der ikke en Lyd. Nogle af Kvinderne blev vel forfærdede, men blandt Mændene mærkedes en Spænding, som om de ventede et Mirakkel. Alles Øjne var rettede paa de to Hovedfigurer. Præsten for-

*) Eskimoen.

stod det kritiske Moment, følte sin Magt vakle, aabnede Munden til Trudsler, men veg tilbage ved Mackenzies frygtelige Fremrykken, løftede Næve og flammende Blik. Denne smilte haanlig og vedblev:

„Blev jeg ramt? Brændte Lynet mig? Faldt Stjærnerne ned fra Himlen og knuste mig? Pyt! Jeg er færdig med den Hund! Nu vil jeg fortælle jer om mit Folk, som er det mægtigste af alle de Folk, der hersker paa Jorden. Først jager vi, som jeg jager — alene. Saa jager vi i Flokke, og til sidst farer vi, som Rensdyrtrækket, over hele Landet, Dem, vi tager ind i vore Boliger, de lever. De, der ikke vil komme — dør. Zarinska er en smuk Pige, rank og stærk, skikket til at blive en Moder for Ulve. Selv om jeg dør, skal hun blive det; thi mine Brødre ere mange, og de vil følge mine Hundes Spor. Lyt til Ulvens Lov: „*Hvo der tager en Ulvs Liv — ti af hans Folk skal bøde med Livet.* I mange Lande er Prisen bleven betalt, i mange Lande vil den blive betalt.“

Lad mig nu vende mig til Bjørnen og Ræven. Det ser ud til, at de begge har kastet deres Øjne paa Pigen. Men se, jeg har købt hende! Thling-Tinneh læner sig paa Riflen, Varerne fra Købet ligger ved hans Ild. Dog vil jeg vise mig imødekommende mod de unge Mænd. Til Ræven, hvis Tunge er tør af mange Ord, vil jeg give *fem lange Ruller* Tobak. Saaledes kan hans Mund blive vædet, og hans Tunge kan gøre megen Larm i Raadet. Men til Bjørnen, som

jeg er stolt over, vil jeg give to Tæpper, tyve Kopper Mel, og dobbelt saa meget Tobak som til Ræven; og hvis han drager med mig over Bjærgene i Øst, saa vil jeg give ham en Riffel, Mage til Thling-Tinnehs. Hvis ikke? Godt! Ulven er træt af Ord. Dog endnu engang vil han sige Lovens Ord: „*Hvo der tager en Ulvs Liv — ti af hans Folk skal bøde Livet.*“

Mackenzie smilede, da han traadte tilbage til sin forrige Plads, men i Hjærtet var han urolig. Natten var endnu mørk. Pigen kom hen til ham, og han hørte nøje efter, mens hun fortalte om Bjørnens Kunstgreb med Kniven.

Afgørelsen faldt ud for Kamp. I en Haandevending var Snese af Moccasiner i Lag med at udvide den snestampede Plads omkring Ilden. Der faldt mange Udtalelser om Shamanens tilsyneladende Nederlag. Nogle hævdede, at han kun havde holdt sin Magt tilbage, medens andre mindedes svundne Begivenheder og gav Ulven Ret. Bjørnen gik ind i Midten af Kamppladsen med en lang blottet Jagtkniv af russisk Arbejde i Haanden. Ræven gjorde opmærksom paa, at Mackenzie bar Revolvere. Derfor tog han sit Bælte af og spændte det omkring Zarinska, i hvis Hænder han ogsaa betroede sin Riffel. Hun rystede paa Hovedet. Hun kunde ikke skyde — der var kun ringe Udsigt til, at en Kvinde skulde kunne bruge saadanne fine Ting.

„Hvis der truer mig nogen Fare bagfra, saa raab

da højt: „Min Husbond!“ Nej saadan: „Min Husbond!““

Han lo, da hun gentog det, kneb hende i Kinden og traadte atter ind i Kredsen. Ikke alene i Rækkevidde og Højde havde Bjørnen Fordelen frem for ham, men hans Knivsblad var ogsaa godt to Tommer længere. Mackenzie havde før set Mænd i Øjnene, og han vidste derfor, at det var en Mand, der stod for ham.

Gang paa Gang blev han trængt hen til Kanten af Baalet eller ud imod den dybe Sne, og Gang efter Gang arbejdede han sig tilbage til Midten med Nævekæmperens øvede Taktik. Ikke en Stemme hævede sig for at opmuntre ham, medens hans Modstander fik baade Bifald, Vink og Advarsler. Men han bed kun Tænderne tættere sammen, medens Knivene klang; og han stødte eller undveg med en Koldblodighed, der skyldtes hans Kendskab til sin egen Styrke. Til at begynde med følte han Sympati for sin Fjende; men den maatte vige for Livsinstinktet i dets oprindeligste Form og dette gav atter Plads for Lysten til at dræbe. De ti Tusinde Aars Kultur var strøgne af ham, og han var en Huleboer, der kæmpede for sin Hun.

To Gange ramte han Bjørnen og slap uskadt bort; men tredje Gang blev han hængende, og nu begyndte Kampen paa nært Hold. Da fik han sin Modstanders forfærdelige Styrke at føle. Hans Muskler spændtes i smertefulde Knuder, og Senerne truede

med at sprænges, men nærmere og nærmere kom det russiske Staal. Han prøvede paa at slippe væk, men derved udmattede han sig blot. Den pelsklædte Kreds rykkede nærmere, sikker paa og ivrig efter at se det afgørende Stød. Men med et Brydertag huggede han ud efter sin Modstander med Hovedet, idet han gjorde en halv Drejning til Siden. Mod sin Vilje bøjede Bjørnen sig bagover og kom derved ud af Ligevægtsstillingen. Samtidig kastede Mackenzie sig fremad og slyngede ham ud af Kredsen ind i den dybe Sne. Bjørnen tumlede ud og vendte tilbage i fuldt Løb.

„Oh, min Husbond!“ Zarinkas Stemme skælvede af Angst.

Ved Smældet fra en Buestræng, bukkede Mackenzie sig lynsnart, og en benspidset Pil for over ham og borede sig ind i Brystet paa Bjørnen, der var i saa stærk Fart, at han tumlede henover sin sammenkrøbne Fjende. I næste Øjeblik var Mackenzie oppe og havde vendt sig. Bjørnen laa ubevægelig, men paa den anden Side af Baalet stod Shamanen og tog en ny Pil frem.

Mackenzies Kniv snurrede rundt i Luften. Han greb det tunge Blad ved Spidsen, Det glimtede i Ildskæret, da Kniven svirrede over Baalet. Saa svajede Shamanen et Øjeblik og styrtede derpaa forover ind i de glødende Emmer. Af Kniven saas kun Skaftet i Struben. Klik! Klik! — Ræven havde bemægtiget sig Thling-Tinnehs Riffel og forsøgte forgæves at

skubbe en Patron ind. Men han lod den falde, da han hørte Mackenzies Latter.

„Ræven har nok ikke lært at behandle Legetøjet? Han er kun en Kvinde endnu. Kom her! Giv mig den, saa skal jeg vise dig det!“ Ræven tøvede.

„Kom, siger jeg!“

Han luskede frem som en banket Hund.

„Saadan og saadan, og saa er det i Orden.“

En Patron fløj paa Plads og Hanen var spændt, da Mackenzie førte den op til Skulderen.

„Ræven har sagt, at der skulde udføres store Bedrifter i Nat og han talte sandt. Store Ting er bleven udført, men Rævens var de mindste. Er han endnu bestemt paa at føre Zarinska hjem? Vil han maaske betræde den Sti, der allerede er trampet af Shamanen og Bjørnen? Ikke? Godt?”

Mackenzie vendte sig foragtelig og trak sin Kniv ud af Præstens Strube.

„Er der andre af de unge Mænd, der har Planer i den Retning? I saa Fald vil Ulven tage dem to ad Gangen eller tre ad Gangen, til der ingen er tilbage, Godt! Thling-Tinneh her giver jeg dig din Riffel for anden Gang. Hvis du i Fremtiden kommer til Yukon-Landet, saa vid, at der altid vil være en Plads og meget Mad ved Ulvens Baal. Natten glider nu over i Dag. Jeg gaar, men jeg kommer maaske igen. Og for sidste Gang husk Ulvenes Lov!“

Han var overnaturlig i deres Øjne, da han gik hen til Zarinska. Hun indtog sin Plads i Spidsen for

Koblet og Hundene svingede ud. Faa Øjeblikke efter var de oplugt af den mørke Skov. Indtil nu havde Mackenzie ventet, saa stak han i Sneskoene for at følge efter.

„Har Ulven glemt de fem lange Ruller?“

Mackenzie vendte sig rasende mod Ræven. Saa blev han slaet af Situationens Komik.

„Jeg vil give dig een kort Rulle.“

„Som Ulven synes,“ svarede Ræven ydmyg og rakte Haanden frem.

MÆNDENE I „FORTY MILE“

Da Store Jim Belden vovede den tilsyneladende uskyldige Paastand, at Grødis var „noget løjerlig noget“, drømte han kun lidt om, hvad det skulde føre til. Det gjorde Lon Mc. Fane heller ikke, da han forsikrede, at Grundis var endnu løjerligere, lige saa lidt Bettles, da han øjeblikkelig erklærede sig uenig med ham, idet han hævdede, at Is af denne sidste Art overhovedet kun eksisterede i Folks Fantasi.

„Og det vil du fortælle mig,“ udbrød Lon, „saa mange Aar, som vi har været her i dette Land. Og hver eneste Dag i de mange Aar har vi spist af samme Gryde.“

„Men det strider mod sund Fornuft,“ indvendte Bettles. „Hør nu engang, Vand er varmere end Is —“

„Forskellen mærkes ikke synderlig, naar man dumper i.“

„Alligevel er det varmere, fordi det ikke er frosent, og saa siger du, at det fryser ved Bunden?“

„Kun Grundisen, David, kun Grundisen. Har I aldrig oplevet, naar I drev af Sted, og Vandet var klart som Krystal, at der saa lige med et ligesom en Sky for Solen, kom boblende en grødet Is op, ustandselig, indtil Floden var dækket fra den ene Bred til den anden som efter det første Snefald?“

„Ok jo! Mere end een Gang, naar jeg tog en lille Lur ved Styreaaren. Men det kommer immer frem fra den nærmeste Sidekanal og der er ikke Spor af Boblen.“

„Jamen jeg siger lysvaagen ved Roret?“

„Ja selvfølgelig. Men det strider nu mod sund Fornuft. Enhver maa jo kunne se det!“

Bettles henvendte sig til den Kreds, der var samlet omkring Arnen, men Striden stod mellem ham og Lon Mc. Fane.

„Fornuft eller ikke, det er Sandhed, jeg fortæller jer. Ifjor Efteraar var det, at Sitka Charley og jeg saa det, da vi drev ned ad Strømfaldene, I ved nedenfor Fort Reliance. Og et rigtigt Efteraarsvejr var det — med Solglimt paa de gyldne Lærketræer og paa de bævrede Aspetræer og Lysglimt paa Bølgekrusningerne og langt ude Vinteren og Nordlandets blaa Dis, der kom vandrende Haand i Haand. De to Ting følges ad, og der kommer Kanter langs Floden og Bagvejen bliver tyk af Is — og det smælder og funkler i Luften og man føler det igennem sit Blod og suger nyt Liv med hvert Aandedrag. Da bliver Verden lille, og man faar Bisselæder i Skoene.

Men jeg er nok selv strejftet lidt langt ud. Det var det, jeg vilde sige. Bedst som vi sidder og ror, uden at der er Tegn til Is andet end i Strømhvirvlerne, løfter Sitka Charley sin Aare og raaber: „Lon Mc. Fane! Se dernede! Jeg har nok hørt om den, men jeg har aldrig troet, jeg skulde faa det at se.“ Sitka Charley, maa I vide, var ligesaa lidt som jeg hjemmefødt i Landet, saa det var ogsaa nyt for ham. Saa drev vi af Sted med Hovedet over Rælingen og kiggede ned i det glitrende Vand, akkurat som dengang da jeg var sammen med Perlefiskerne og saa paa Koralkbankerne, der voksede som Haver dernede under Vandet. Der sad den, Grundisen, og hang fast ved hver Klippe og hobede sig op, som om det var hvid Korale. Men det bedste var tilbage. Netop som vi har klaret Strømfaldet bliver Vandet i et Nu mælkehvidt, ligesom naar Stallingen stiger op om Foraaret, eller naar det plaskregner. Det var Grundisen, der kom op. Til højre og til venstre, saa langt man kunde se, var Vandet fuldt af den. Som Grød var den, og den hang fast i Barken paa Kanoen og klæbede fast som Lim til Aarerne. Mange Gange før, og mange Gange efter har jeg klaret det selvsamme Strømfald, men aldrig mere har jeg set det. Det ser man kun een Gang i sit Liv.“

„Ja vist!“ svarede Bettles tørt. „Tror du, du kan bilde mig den ind? Jeg vil snarere tro, at denne

Funklen og Gnistren stammede fra dine Øjne og denne Smælden i Luften, fra din egen Tunge.“

„Jeg saa det med mine egne Øjne, og hvis Sitka Charley var her, vilde han bekræfte mine Ord.“

„Men en Kendsgerning er nu en Kendsgerning, og den kommer man ikke uden om. Det strider mod Tingenes Natur, at det Vand, der er længst borte fra Luften fryser først.“

„Med mine egne Øjne —“

„Bliv nu bare ikke hidsig over det,“ sagde Bettles til Lon, hvis let vakte keltiske Blod Vreden var ved at bringe i Oprør.

„Du tror mig altsaa ikke?“

„Siden du endelig vil have Besked — Nej. Jeg tror først paa Naturen og Kendsgerningerne.“

„Beskylder du mig for Løgn?“ spurgte Lon truende. „Du kan jo blot spørge din Siwash Kone. Lad hende afgøre, om jeg taler sandt.“

Bettles blussede op i Raseri. Irlænderen havde saaret ham uden at tænke over det, for hans Kone var en halvblods Datter af en russisk Pelsværkshandler. Han havde giftet sig med hende i den græske Mission Nulato, tusind Kvartmil ned ad Yukon, og hun var saaledes af meget højere Kaste end de almindelige Siwash. Det var imidlertid en Nordlands „Nuance“, som kun en Nordlandsæventyrer havde Blik for.

„Du kan gjerne tage det paa den Maade,“ sagde han mistænksomt og med Eftertryk.

I næste Øjeblik havde Lon Mc. Fane strakt ham til Jorden, Kredsen splittedes, og en halv Snes Mænd lagde sig imellem. Bettles kom paa Benene, og tørrede Blodet af Munden. „Det er ikke noget nyt, denne Udveksling af Slag, du skal heller ikke tro, at dette Regnskab ikke vil blive gjort op.“

„Aldrig i Livet vil jeg finde mig i at blive beskyldt for Løgn af nogen Mand,“ lød Svaret høfligt: „Og det skal gaa haardt til, før jeg nægter mig rede til at hjælpe dig med at faa din Gæld afbetalt, og du skal selv faa Lov til at vælge Maaden.“

„Har du den 38—55 endnu?“

Lon nikkede.

„Du maa hellere faa en sværere Kaliber. Den, jeg har, laver Huller i dig saa store som Valnødder.“

„Du skal ikke være bange. Mine Kugler lugter sig frem, de har fine Næser, og saa breder de sig ligesom Pandekager, naar de kommer ud paa den anden Side. Hvornaar maa jeg have den Fornøjelse at møde dig? Vandhullet vil være en udmærket Plads.“

„Slet ikke saa daarlig. Kom om en Time. Du skal ikke komme til at vente.“

Begge Mændene tog Vanterne paa og gik, døde for Kammeraternes Forestillinger. Det hele kom af saa lidt. Men hos saadanne Mænd kan smaa Ting, naar deres opfarende Lidenskaber og stivsindede Natureer faar Tag i dem, snart svulme op til store. Folkene fra „Forty Miles“, der var indespærrede i den lange arktiske Vinter, blev koleriske af for megen

Mad og af den tvungne Lediggang, og de var let irritable, som Bierne om Efteraaret, naar Kuberne er overfyldte med Honning.

Der var ingen Lov i Landet. Det beredne Politi var ogsaa kun en Fremtidsmulighed. Hver Mand reviderede selv den Fornærmelse, der var tilføjet ham, og udmaalte Straffen efter eget Skøn, Det var sjelden, at en samlet Optræden havde været nødvendig, og i Lejrens noget slunkne Historie var der intet Eksempel paa, at det 8de Bud var blevet krænket.

Store Jim Belden sammenkaldte et Møde paa staaende Fod. Mackenzie blev valgt til Dirigent, og et Bud sendt afsted for at paakalde Faders Roubeaus' Hjælp. Deres Stilling var noget mærkelig, og det vidste de. Med den Stærkeres Ret kunde de lægge sig imellem og forhindre Duellen. Men om en saadan Optræden selv stemmede med deres Ønsker, gik den stik imod deres Anskuelse. Medens deres raat tømrede, noget umoderne Etik anerkendte Enhvers personlige Ret til at gengælde Slag med Slag, saa kunde de ikke holde ud at tænke sig, at to gode Kammerater som Bettles og Mc. Fane skulde slaas med hinanden paa Liv og Død. Medens de vilde regne den for en Usling, der ikke kæmpede, naar han blev udfordret, saa var det dem dog alligevel for galt, da det virkelig kom til Stykket.

Diskussionen blev afbrudt af en Trampen af Moccasiner og af høje Raab, som efterfulgtes af et Pistolskud. Saa blev Stormdørene smækket fra, og Male-

mute Kid traadte ind med en rygende Colt *) i Haanden og sagde med et muntert Blink :

„Jeg ramte den da.“

Han satte en frisk Patron i og tilføjede: „Det var din Hund, Scruff,“

„Var det gule Fang?“ spurgte Mackenzie.

„Nej, det var den lapørede.“

„Satan ogsaa! Der var ikke noget i Vejen med den.“

„Kom ud og se selv.“

„Det forholder sig forøvrigt vist rigtigt nok. Den er naturligvis ogsaa bleven angreben. Gule Fang kom tilbage i Morges og bed den, og var nær ved at gøre mig til Enkemand med det samme. Den for ind paa Zarinska, men hun viskede ham om Snuden med Skørtet og slap med at miste det og faa sig en ordentlig Rundtur i Sneen. Saa løb han til Skovs igen. Jeg haaber, at han ikke kommer tilbage. Har du selv mistet nogen?“

„En — den bedste i Koblet — Shookum. Den løb Amok i Morges, men naaede ikke langt, busede paa Sitka Charleys Spand, og de flaaede den i Stumper og Stykker. Og nu er to af dem blevne bidt og render grassat, saa den fik da udrettet, hvad den skulde. Det bliver klejnt om Hunde til Foraaret, hvis vi ikke gør noget.“

„Det bliver ogsaa klejnt om Mænd.“

„Hvordan det? Hvad er der nu i Vejen?“

*) Et bekendt Revolvermærke.

„Aah, Bettles og Lon Mc. Fane kom op at toppes, og om et Par Minutter er de nede ved Vandhullet for at afgøre det.“

Sagen blev berettet paany, og Malemute Kid, der var vant til at møde Lydighed fra sine Kammeraters Side, paatog sig at ordne den. Han forklarede den Plan, han hurtigt havde fattet, og de lovede ubetinget at følge ham.

„Som I ser,“ var hans sidste Ord, „vi berøver dem i Virkeligheden ikke deres Ret til at slaas, og dog tror jeg ikke de vil, naar de opdager det fikse ved min Plan. Livet er et Spil, og Menneskenes Børn er Spillere. De sætter hele deres Formue ind paa een mod Tusinde; men tag den ene Mulighed bort, saa vil de ikke spille mer.“

Han vendte sig til den Mand, der havde Opsynet med Forraadsoplaget.

„Jackson; maal os tre Favne af dit bedste Manila Reb, en halv Tomme tyk.“

„Vi skal give Mændene i „Forty Mile“ en Lærepenge, som de aldrig skal glemme igen,“ spaaede han. Saa viklede han Rebet om sin Arm og fulgte efter sine Kammerater, lige i rette Tid til at møde Hovedpersonerne.

„Hvorfor Pokker skulde han trække min Kone med ind i det?“ tordnede Bettles, saasnart en Ven gjorde Forsøg paa at sige noget beroligende. „Hvad kom det Sagen ved?“ sluttede han eftertrykkeligt. „Hvad kom det Sagen ved?“ gentog han atter og at-

ter, mens han vandrede frem og tilbage og ventede paa Lon Mc Fane.

Og Lon Mc. Fane. — Med glødende Ansigt og rivende Tungefærdighed trodsede han Kirkens Myn-dighed op i dens aabne Ansigt.

„Hellere vil jeg rulle mig i Ildtæpper paa en Seng af glødende Kul, Fader, end det skal siges, at Lon Mc. Fane stak en Løgn i Lommen uden at kny. Jeg vil heller ikke bede om nogen Velsignelse. Vel har jeg ført et vildt Liv, men Hjærtet har altid siddet paa det rette Sted.“

„Men det er slet ikke Hjærtet, Lon,“ indskød Fa-der Roubeau, „det er din Stolthed, der faar dig til at gaa ud og dræbe et Medmenneske.“

„I er en Franskmand,“ svarede Lon. Derpaa sagde han, da han vendte sig om for at gaa, „De vil jo nok læse en Messe over mig, hvis Lykken gaar mig imod?“

Præsten svarede ikke men smilede, spændte sin Moccasiner fastere og gik ud paa den tavse hvide Flod. En banet Sti, 16 Tommer bred, førte ud til Vandhullet. Paa begge Sider laa dyb blød Sne. Mæn-dene gik i Gaasegang og i dybeste Tavshed og den sortkjolede Præst gav det hele et højtideligt Begravelsespræg. Det var en lun Vinterdag efter Forty-Miles Forhold — en af de Dage, da Himlen, blytung, sænker sig længere ned over Jorden, og Kvik-sølvet mod Sædvane synker under 20 Grader. Men Lunheden føltes ikke som nogen Behagelighed. Luf-

ten var tyk, og Skyerne hang ubevægelige og spaaede mørkt om tidligt Snefald. Jorden laa velfornøjet i Vinterhi og besvarede ikke Varmens lokkende Kal-den.

Da de naaede Vandhullet, brød Bettles, der aabenbart havde taget et Overblik over Striden under den tavse Vandring, ud i et sidste: „Hvad kom det Sagen ved?“ medens Lon Mc. Fane bevarede en barsk Tavshed. Harmen kvalte ham saadan, at han ikke kunde sige noget. Og dog, inderst inde — naar de et Øjeblik ikke tænkte paa den Krænkelse, der var tilføjet dem — kunde de begge ikke lade være at undre sig over deres Kammerater. De havde ventet Modstand, og denne tavse Eftergivenhed krænkede dem. Det forekom dem, at de kunde have fortjent mere fra de Mænd, de havde staaet saa nær, og de havde en dunkel Følelse af Uret, og gjorde Oprør mod den Tanke, at saa mange af deres Brødre drog ud for at se dem skyde hinanden ned, som om det var en Fest, det drejede sig om, uden at protestere med et Ord. Det var, som om de var sunket i Værdi i Samfundets Øjne. Forberedelserne satte dem i Forundring og forvirrede dem.

„Ryg mod Ryg, David. Skal det være halvtreds eller hundrede Skridt?“

„Halvtreds!“ lød det blodtørstige Svar i en tvær men bestemt Tone.

Men det nye Hampereb, der skødesløst var rullet op om Malemute Kids Arm, tiltrak sig Irlænderens

hurtige Blik og vakte en mistænksom Frygt hos ham.

„Hvad skal I med det Reb?“

„Rup jer nu lidt!“ Malemute Kid saa paa Uret.
„Jeg har Brød over Ilden, og de skulde nødig brænde paa. Jeg bliver ogsaa kold om Benene.“

De øvrige lagde deres Utaalmodighed for Dagen paa forskellige ligesaa udtryksfulde Maader.

„Men Rebet, Kid? Det er jo flunkende nyt. Du skal vel ikke bruge det til at løfte Brødet med — saa tungt er det vel ikke?“

Ved disse Ord vendte Bettles sig om. Fader Rousseau, der begyndte at se det humoristiske i Situationen, skjulte et Smil bag Handsken.

„Nej Lon, dette Reb skal bruges til en Mand.“

Malemute Kid kunde ved Lejlighed udtale sig overordentlig tydeligt.

„Hvad for en Mand?“

Bettles begyndte at faa en Anelse om, at han havde nogen personlig Interesse i det Reb.

„Den anden Mand.“

„Og hvem er saa det, I vil regalere paa den Vis?“

„Hør nu engang, Lon — du ogsaa, Bettles! Vi har drøftet jeres lille Mellemværende og er kommen til et Resultat. Vi ved, vi har ingen Ret til at hindre jer i at slaas.“

„Nej, det manglede ogsaa bare!“

„Og vi tænker heller ikke paa det. Men saa meget kan vi gøre og vil gøre — vi vil sørge for, at dette

bliver den eneste Duel i Forty Miles Historie, sætte et advarende Eksempel for enhver *che-cha-qua*, der kommer op eller ned ad Yukon-Floden. Den Mand, der overlever, skal hænges i det nærmeste Træ. Naa, begynd saa!“

Lon smilede tvivlende, saa klarede hans Ansigt op.

„Maal af, David — 50 Skridt — omkring, og saa fyr væk, til en af os ligger med Næsen i Vejret. De lader nok være med at gøre det, det nænner de ikke, og for Resten er det hele Yankee Pral af den rigtige Slags.“

Han begyndte at gaa med et tilfreds Grin paa Ansigtet, da Malemute Kid standsede ham.

„Lon! Det er længe siden, du lærte mig at kende!“

„Ja, der er gaaet mangan god Dag.“

„Og du Bettles?“

„Fem Aar næste Juni, naar Højvandet indtræffer.“

„Har du hørt noget om, at jeg en eneste Gang i al den Tid har brudt mit Ord?“

Begge Mændene rystede paa Hovedet og anstrængte sig for at udgrunde, hvad der laa bagved.

„Hvad regner I det nu for, naar jeg lover noget?“

„Saa godt som en Salighedsed,“ sagde Bettles.

„Ja, det kan man trygt vove sin Andel i Himlen paa,“ bekræftede Lon Mc. Fane beredvillig.

„Hør saa! Jeg Malemute Kid, gir jer mit Æres-

ord paa — og I ved altsaa, hvad det betyder — at den Mand, der ikke bliver skudt, skal strække Hals ti Minutter efter, at Skydningen er forbi.“

Han traadte tilbage, som Pilatus kunde have gjort det efter at have vasket sine Hænder.

En dyb Stilhed opstod blandt Mændene fra Forty-Mile. Himlen sænkede sig endnu dybere og udsendte en Sværm af Rimfrost-Krystaller, smaa geometriske Mesterstykker, luftige som et Aandepust og dog bestemte til at eksistere, indtil den tilbagevendende Sol havde gennemvandret det halve af sin nordlige Rejse. Begge disse Mænd havde alle Dage været villige til at følge flakkende Haab, og havde fulgt dem med en Ed eller med en Spøg paa Læberne, og med en urokkelig Tro paa Tilfældets Gud paa Bunden af deres Sjæle. Men denne barmhjærtige Guddom var ganske sat udenfor ved denne Lejlighed. De studerede Malemute Kids Ansigt, men det var en Sfinx, de der forsøgte at tyde. Efterhaanden som de tavse Minutter gik, fik de en Følelse af, at det nu var dem, der maatte sige noget. Tilsidst blev Tavsheden brudt af en Ulvehunds Hyl ovre fra Forty-Mile. Den aandeagtige Lyd svulmede op med hele et bristende Hjertes Patos og døde saa hen i et langtrukket Suk.

„Saa gid Pokker havde det!“

Bettles slog Kraven op paa sin Mackinaw*) Jakke og stirrede hjælpeløst omkring sig.

*) Landsby i Kanada.

„Det er et nydeligt Spil, I har for her, Kid!“ raabte Lon Mc. Fane. „Hundrede Procent til Fabrikanten og ikke en Hvid til Mellemandleren. Selve Djævelen vilde ikke gaa ind paa den Kontrakt — og Fanden staa i det, om jeg gør det.“

Man hørte halvkvalte Latterkluk, og saa lystige Blink under rimfrosne Bryn blive skjult saa godt som muligt, da Mændene klatrede op ad den isglatte Bred og vandrede tilbage gennem Gaden til Posthuset. Men det langtrukne Hyl var kommen nærmere, mere truende. En Kvinde skreg op omme bag Hjørnet. Der hørtes Raab: „Der er den!“ Saa stormede en indiansk Dreng ind iblandt dem. Han var forfulgt af et halvt Dusin Hunde, der var vanvittige af Skræk — det gjaldt Livet for ham ikke at blive indhentet — og bagved kom „Gule Fang“, et gulgraat Glimt med strittende Børster.

Alle fløj til Side undtagen Yankeen. Den indianske Dreng snublede og faldt. Bettles standsede det Sekund, der behøvedes for at gribe fat i hans Pelstrøje og styrtede saa henimod en Stabel Favnebrænde, hvor allerede flere af Kammeraterne havde søgt Tilflugt. „Gule Fang“, der havde været efter en af Hundene, vendte tilbage i fuldt Spring. Den forfulgte Hund, der ikke fejlede noget men var vanvittig af Frygt, væltede Bettles omkuld og hvirvlede op ad Gaden. Malemute Kid sendte paa løst Sigte en Kugle efter „Gule Fang“. Den gale Hund slog en Saltomortale, faldt ned paa Ryggen og tilbagelagde i eet

Spring det halve af den Afstand, der skilte den fra Bettles.

Men det skæbnesvangre Spring blev brat skaaret over. Lon Mc. Fane sprang frem fra Brændestablen og greb den i Luften. De rullede rundt, idet Lon med et Tag i Dyrets Strube holdt det i Arms Længde fra sig, halvt blindet af den stinkende Fraade, der sprøjtede ham over Ansigtet. Saa afgjorde Bettles Kampen, med Revolveren i Haanden, idet han koldblodig afventede det rette Øjeblik.

„Se det var retskaffent Spil, Kid,“ sagde Lon, idet han rejste sig og rystede Sneen ud af Ærmerne, „med hæderlige Procenter til Mellemandleren.“

Medens Lon Mc. Fane søgte Kirkens tilgivende Favn i Fader Roubaus Hytte, talte Malemute Kid og „den skurvede“ Mackenzie om Aftenen længe sammen i al Fortrolighed.

„Men havde du gjort det,“ blev Mackenzie ved at spørge, „hvis de havde duelleret?“

„Har jeg nogensinde brudt mit Ord?“

„Nej, men det er ikke det, vi taler om. Svar mig paa mit Spørgsmaal. Havde du?“

Malemute Kid rettede sig op.

„Mackenzie, det har jeg spurgt mig selv om lige siden og —“

„Naa?“

„Endnu har jeg ikke fundet Svaret.“

I ET FJÆRNT FREMMED LAND

Naar man rejser i et fremmed Land, maa man belave sig paa at glemme meget af, hvad man har lært, og erhverve sig Vaner, der passer med Forholdene i det nye Land. Man maa opgive gamle Idealer og afsætte gamle Guder, man maa ofte omforme selve de Grundlove, der hidtil har været bestemmende for Ens Liv.

For dem, der besidder en proteusagtig Evne til Afpasning, kan det nye ved en saadan Forandring maa-ske endogsaa volde Tilfredsstillelse, men for dem, der har Rødderne dybt nede i den Jordbund, af hvilken de er voksede op, bliver Trykket af de forandrede Omgivelser utaaleligt, og deres Legeme og Sjæl gør Oprør mod de nye Love, som de ikke forstaar. Dette Oprør giver sig Udslag i mangt og meget, avler ondt og volder Ulykker. Det var bedre, at den Mand, der ikke kan indordne sig under de nye Kaar, vendte tilbage til sit eget Land. Tøver han for længe, vil han sikkerlig dø.

Den Mand, der vender en gammel Civilisations

Goder Ryggen og drager ind til Nordlandets vilde oprindelige Simpelhed, han kan beregne sin Udsigt til Held i omvendt Forhold til hvormange og hvad Slags haabløst indgroede Vaner han har. Hvis han er den rette Mand, vil han snart opdage, at de materielle Vaner er dem, der spiller mindst Rolle for Livets Bevarelse. At bytte den Slags Ting som en lækker Menu med simpel Kost, stive Lædersko med bløde formløse Moccasiner, de varme Dynner med et Leje i Sneen, er, naar det kommer til Stykket, en let Sag. Men han vil staa overfor sin Ildprøve, naar han for Alvor skal lære at sætte sig i det rette Forhold til alle Ting og navnlig til sine Medmennesker. Det sædvanlige Livs smaa Høfligheder maa han nu erstatte med Uegennytte, Overbærenhed og Taalmodighed. Saaledes og kun saaledes kan han erhverve sig hin kostelige Gode — trofast Kammeratskab. Han skal ikke sige „mange Tak“, han skal mene det uden at aabne sin Mund og bevise det ved at øve Gengæld i Gærning. Kort sagt, han maa sætte Handlinger i Stedet for Ord, Aand i Stedet for Bogstav.

Da man rundt om i Verden kun hørte Tale om arktisk Guld, og Nordlandets dragende Magt fik Tag i Menneskenes Hjærter, sprang ogsaa Carter Weatherbee ned fra den sikre og hyggelige Kontorstol, overlod Halvdelen af sine Sparepenge til Konen og brugte Resten til at udruste sig for. Hans Natur var ikke anlagt paa det romantiske — det havde Kontorlivets Trællekaar pillet ud af ham. Han var gan-

ske simpelt ked af den evindelige Trædemølle og ønskede at vove en stor Indsats i Haab om en tilsvarende Gevinst.

Som saa mange andre Narre ringeagtede han de gamle Veje, som Nordlands Pionererne havde traadt i en Snes Aar og skyndte sig til Edmonton tidlig paa Foraaret. Der sluttede han sig, til Ulykke for sin Sjæl, til et Selskab af Mænd.

Der var ikke andet usædvanligt ved dette Selskab end dets Planer. Endogsaa Maalet var det samme for det som for alle andre Selskaber, nemlig Klondyke. Men den Rute, det havde afstukket paa Kortet for at naa dette Maal, fik selv den kækkeste Indfødte, der var født og opdragen i Nordvestlandets troløse Ubestandighed, til at snappe efter Vejret. Ja selv Jacques Baptiste, der var Søn af en Chipewa Kvinde og en forløben fransk *voyageur* (hans første Klynken havde lydt i et Rensdyrskind nord for den 65de Breddegrad og var bleven stillet tilfreds med en dejlig Sut af raa Tælle) selv han var forbløffet. Skønt han solgte sine Tjenester til dem og forpligtede sig til at drage, om det saa skulde være til den evige Sne, saa ry-stede han dog ildevarslende paa Hovedet, naar man udbad sig hans Raad. Percy Cutferts onde Stjerne maa have været i Opgang, thi ogsaa han sluttede sig til dette Selskab, der vilde ud efter det gyldne Skind. Han var et Gennemsnitsmenneske, hvis Bankkonto var lige saa stor som hans Kultur, hvad der iøvrigt slet ikke vilde sige saa lidt. Han havde in-

gensomhelst Grund til at indlade sig paa saadan en Vovefærd — ingen anden Grund end, at han led af en abnormt udviklet Sentimentalitet. Han forvekslede denne med Æventyrlyst og virkelig romantisk Aand. Mangen Mand har gjort det samme og har derved begaaet en skæbnesvanger Fejltagelse. Det første Tøbrud fandt det omtalte Selskab i Drift følgende Isbruddet paa Elk River. Det var en imponerende Flaade, thi Udrustningerne var stor, og foruden dem var der en Del lurvede halvblods *voyageurs* med deres Kvinder og Børn. Dag ud og Dag ind baksede de med Baadene og Kanoerne, sloges med Moskitoer og andre lignende Landeplager eller svedte og bandede, naar de skulde forbi Vandfaldene. Den Slags haardt Arbejde viser, hvad der bor i en Mand, og førend Atabasca Søen var tabt af Syne mod Syd, havde hvert enkelt Medlem i Selskabet tonet rent Flag.

Carter Weatherbee og Percy Cuthfert skulkede, naar de kunde komme af Sted med det, og var evigt og altid misfornøjede. Alle de øvrige tilsammen beklagede sig mindre over deres Anstrængelser og Besvær end hver enkelt af dem. Ikke en eneste Gang meldte de sig frivillig til de hundrede og sytten forefaldende Smaapligter i Lejren. Skulde der hentes en Spand Vand, skulde der pindes en ekstra Dragt Brænde, skulde Tallerkenerne vaskes og tørres, skulde man søge Oppakningen igennem efter et eller andet, man stod og skulde bruge — straks opdagede

disse Civilisationens kraftløse Ætlinge Skrammer og Daarligheder, som krævede øjeblikkeligt Tilsyn. De var de første til at tørne ind om Aftenen, skønt der var Masser af Arbejde endnu at gøre, de var de sidste af Køjen om Morgen, naar man skude gøre sig klar til at tage af Sted inden første Maaltid. De var de første til at skaffe, de var de sidste til at tage en Haand i med ved Madens Tilberedning; de første til at redde en lækker Bid, de sidste til at opdage, at de havde forgrebet sig paa en anden Mands Ration. Roede de, saa svitsede de Vandet ved hvert Tag eller lod Baadens Bevægkraft føre Aaren fremad. De troede, at ingen lagde Mærke til det; men deres Kammerater bandede sagte og tilsidst hadede de dem, medens Jacques Baptiste svor aabenlyst og skosede dem fra Morgen til Aften. Men Jacques Baptiste var heller ingen Gentleman. Ved „Great Slave“ købte man Hudson Hunde og den forøgede Last af tørret Fisk og Pemmikan bragte Flaaden til at synke til Rælingen. Saa fulgte Kano og Baad Mackenzie Flodens hurtige Strøm, og man dukkede ind i den store Ødemark. Hver vandførende Kløft, der saa ud efter noget, blev undersøgt, men de lokkende Guldlejer var stadig foran dem — længere oppe mod Nord. Ved „Great Bear“ begyndte deres *voyageurs*, overvældede af den almindelige Rædsel for det ubekendte, at desertere, og ved Fort „Det gode Haab“ saas de sidste og kækkeste bøjet under Træklinerne, medens de arbejdede sig op ad Strømmen, som de

saa forræderisk let var glæde ned ad. Jacques Baptiste var alene blevet tilbage. Havde han ikke lovet at drage, om det saa var til den evige Is?

De løgnagtige Kort, der for Størstedelen var tegnede efter mundtlige Meddelelser, blev nu stadig spurgt til Raads. Og nu gjaldt det om at skynde sig, thi Solen havde allerede naaet sin nordlige Solhverv og førte atter Vinteren mod syd. Efter at have strejft Kysten af den Bugt, hvor Mackenziefloeden strømmer ud i Ishavet, sejlede de ind gennem Mundingen til den lille Peel River. Saa begyndte Sliddet med at arbejde sig op ad Strømmen, og de to Umulige fik det værre end nogensinde før. Trækline og Stage, Aare og Bæreremme, Fald og vanskelige Passager — alle disse Pinsler gav den ene dyb Afsky for store Vovestykker og lærte den anden at forstaa, hvad Romantik virkelig vil sige. En skønne Dag gjorde de Oprør, og da de fik en forfærdelig Overhaling af Jacques Baptiste, vendte de Braadden mod ham, som Slanger undertiden kan. Men den halvblods bankede dem af og sendte dem forslaaede og blødende til at bestille noget. Det var den første Gang, nogen af dem var blevet tugtet. Da de ved „Little Peels“ Udspring maatte opgive Vandvejen, tilbragte de Resten af Sommeren med at slæbe Bagagen over det store Mackenzie Vandskel til „West Rat“. Denne lille Flod er Tiløb til „Porcupine“, som selv falder ud i Yukon, der hvor denne Nordlandets vældige Hovedlandevej vender sig og løber modsat sin egen Hovedretning. Men

de var kommet sidst i Kapløbet med Vinteren, og en Dag ankrede de deres Flaade til den tykke Skrueis og skyndte sig at faa Godset bragt i Land. Om Natten pressesedes Flodisen sammen og bragede Gang paa Gang, men om Morgenen var den gaaet til Ro for ramme Alvor.

„Vi kan ikke være mere end fire Hundrede Kvartmil fra Yukon,“ mente Sloper, idet han med Tommelfingernegnen maalte Afstandene paa Kortet. Krigsraadet, i hvilket de to Umulige havde jamret sig med fremragende Ynkelihood, nærmede sig sin Afslutning.

„Vi er i hvert Fald et godt Stykke fra det nærmeste Postkontor.“ Jacques Baptistes Fader havde i sin Tid gjort Turen for Pelskompagniet og afmærket Vejen.

„Det er knagende koldt,“ raabte en af de andre.
„Der er formodentlig ingen Hvide ude.“

„Ikke Spor af hvide,“ forsikrede Sloper. „Men der er kun fem Hundrede Mil opad Yukon til Dawson. Lad os sige tusind Mil alt i alt herfra.“

Weatherbee og Cuthfert stønnede i Kor.

„Hvor lang Tid vil det tage, Baptiste?“

Den halvblods regnede efter et Øjeblik.

„Hvis vi slider i det som bare Fanden uden at nogen skulker — skal vi sige ti — tyve — tredive —

halvtreds Dage. Hvis Smaabørnene er med (han mente de to umulige) saa er det ikke godt at vide. Maaske naar Helvede fryser til, maaske ikke engang til den Tid.“

Arbejdet med at lave Snesko og Moccasiner stand-
sede. En af dem raabte paa en Kammerat, der ikke
var til Stede, men som kom ud af en gammel Hytte
i Yderkanten af Lejrilden og sluttede sig til dem. Hyt-
ten var en af de mange mærkelige Ting, der skjuler
sig i Nordlandets uhyre Ødemarker. Hvornaar den
var bygget og af hvem kunde ingen sige. To Grave
under aaben Himmel, paa hvilke der var stablet Sten-
høje, indeholdt maaske disse tidlige Vandringsmænds
Hemmelighed. Men hvem havde stablet disse Sten?

Øjeblikket var kommet. Jacques Baptiste gjorde en
Pavse i Arbejdet med at anbringe et Seletøj og tvang
den modstræbende Hund ned i Sneen. Kokken prote-
sterede tavst mod yderligere Opsættelse, kastede en
Haandfuld Skinke i Gryden, hvori Bønnerne bob-
lede, og tiltrak sig derved Opmærksomheden. Sloper
rejste sig op. Hans Legeme dannede en latterlig Mod-
sætning til de to Umuliges velbevarede Ydre. Gu-
sten og afmattet som han var og undsluppen fra et
sydamerikansk Feberhul, havde dog han fortsat sin
Flugt fra Breddegrad til Breddegrad og var endnu i
Stand til at tage et Tag med i. Han vejede maaske
halvfemsindstyve Pund, den svære Jagtkniv ibereg-
net, og hans graasprængte Haartop fortalte om, at
hans Velmagtsdage var forbi. Saavel Weatherbees

som Cuthferts friske unge Muskler stod ti Gange Maal med hans, og dog kunde han gaa dem sønder og sammen i en Dagsmarch. Og hele denne Dag havde han ægget sine kraftigere Kammerater til at vove sig ud paa tusind Kvartmiles Færd, der vilde byde paa utrolige Lidelser og Genvordigheder. Han var Legemliggørelsen af sin Races Rastløshed, og den ældgamle teutonske Haardnakkethed, tilsat med Yankeens hurtige Beslutsomhed og Handlekraft, gjorde hans Legeme til et lydigt Redskab for hans Aand.

„Alle, som stemmer for, at vi gaar videre med Hundene, saasnart Isen lægger sig, siger „ja“!

„Ja!“ lød det fra otte Stemmer — Stemmer som var bestemt til at udstøde en Række Eder og Forbandedelser under mange Hundrede Kvartmiles uafbrudte Lidelser.

„De, der stemmer mod?“

„Nej“! For første Gang gik de to Umulige sammen uden nøje gensidig at have afvejet de personlige Fordele.

„Og hvad siger I saa til det?“ spurgte Weatherbee krigerisk.

„Flertallet bestemmer! Flertallet bestemmer!“ raabte de andre.

„Jeg ved jo nok, at Ekspeditionen udsættes for at gaa neden om og hjem, hvis I ikke tager med,“ sagde Sloper blidt, „men jeg antager, vi kan undvære jer, naar vi anstrænger os forfærdelig meget. Hvad siger I, Gutter?“

Det blev mødt med eenstemmigt Bifald.

„Men hør nu engang,“ vovede Cuthfert frygtsomt at spørge. „Hvad skal saa jeg gøre?“

„Gaar De ikke med os?“

„Næ—ej!“

„Saa gør, hvad Satan De selv vil. Hvad rager det os!“

„Det maa De hellere afgøre med Deres allersomdejligste Kammerat,“ foreslog en tungt trædende Vestboer fra Dakota og pegede paa Weatherbee: „Han vilde nok sige Dem, hvad De skal gøre, naar der skal koges Mad og samles Brænde.“

„Saa betragter vi det som afgjort,“ afsluttede Sloper. „Vi fanger an i Morgen og kamperer fem Mil herfra, blot for at faa alt i Orden, og tænke over, om vi har glemmt noget.“

Slæderne stønnede paa deres staalbeslagne Mejer, og Hundene laa fladt ud i de Seletøjer, som de var født til at dø i. Jacques Baptiste stod ved Siden af Sloper og kastede et sidste Blik paa Hytten. Røgen hvirvlede op gennem Skorstenspiben. De to umulige stod i Døren og betragtede dem. Sloper lagde Haanden paa den andens Skulder.

„Jacques Baptiste, har du nogensinde hørt Tale om Kilkenny Kattene?“

Den halvblods rystede paa Hovedet.

„Ser du, min Ven og gode Kammerat, disse her Kilkenny Katte sloges, til der hverken var Hud eller

Haar eller Hyl tilbage. Du forstaar mig? — ingenting tilbage. Godt. Disse to Mænd kan ikke lide at arbejde. De bliver muttersene i den Hytte hele Vinteren — en forfærdelig lang og mørk Vinter. Killenny Kattene — Hva'?"

Franskmanden i Baptiste trak paa Skulderen, men Indianeren var tavs. Alligevel var det et særdeles veltalende Skuldertræk, rigt paa Spaadomme.

I Begyndelsen gik det udmærket i den lille Hytte. Kammeraternes plumpe Hentydninger havde gjort Weatherbee og Cuthfert klar over det gensidige Ansvar, der hvilede paa dem; desuden var der, naar alt kom til alt, ikke saa overordentlig meget Arbejde at gøre for to sunde Mænd. Og Fjærnelsen af det store Tugtens Ris eller med andre Ord den hundsende Halvblods havde medført en behagelig Følelse af Lettelse. Til at begynde med kappedes de om at overgaa hinanden, og de udførte Smaapligterne med en Villighed, som vilde have faaet deres Kammerater, der nu sled Sjæl og Krop itu paa de lange Veje, til at spile Øjnene op af Forundring.

Al Forsynlighed var nu banlyst. Skoven, som klemte dem inde paa tre Sider, var et udtømmeligt Brændeskur. Faa Skridt fra deres Dør slumrede „Porcupine“, og et Hul gennem dens Vinterkappe dannede et boblende Springvand, med krystalklart isnende koldt Vand. Men snart fandt ogsaa dette man-

gelfuldt. Hullet frøs stadig til, hvad der skaffede dem mangan en nederdrægtig Times Arbejde med at ise.

Hyttens ukendte Bygmestere havde lavet en Udbygning paa Bagsiden, Heri opbevaredes Størstedelen af Ekspeditionens Proviant. Der var Føde nok til det tredobbelte Antal Mænd. Men det meste af det var af den Slags, der bliver Muskler og Sener, men ikke kildrer Ganen. Ganske vist var der mer end Sukker nok til to almindelige Mænd, men disse to var ikke stort andet end Børn. De opdagede hurtigt, at en tyktflydende Blanding af Sukker og varmt Vand smager godt, og de sølede deres Pandekager og deres Brød ind med den fede, hvide Sirup. Dernæst gjorde de ødelæggende Indhug paa Kaffe og Te og især paa de tørrede Frugter. Den første Strid, de havde, opstod over Sukkerspørgsmaalet. Og det er en meget alvorlig Sag, naar to Mænd, der er fuldstændig afhængige af hinanden, begynder at blive uenige.

Weatherbee elskede at diskutere Politik højlydt, medens Cuthfert, der helst vilde have klippet sine Kuponer og ladet Samfundet gaa sin egen skæve Gang, enten lod Emnet ligge eller ytrede sig i forbløffende Fyndord. Men Kontoristen var altfor dum til at sætte Pris paa den elegante Form, han gav sine Tanker, og dette, at han altid spildte sit Krudt, irriterede Cuthfert. Han havde været vant til at blænde Folk ved sit Vid, og det voksede til en hel Ulykke for ham denne Mangel paa en Tilhørerkreds. Han

følte det som en virkelig Sorg og drog uvilkaarlig sin tomhjærnedede Kammerat til Ansvar derfor.

Udover Livets Opholdelse havde de intet tilfælles — ikke et eneste Berøringspunkt. Weatherbee var Kontorist og havde ikke kendt til andet end at føre Bøger hele sit Liv. Cuthfert var universitetsuddannet, fuskede med Pensel og Palet og havde skrevet ikke saa lidt. Den ene hørte til Underklassen men troede selv, han var en dannet Mand, den anden var en dannet Mand, som vidste, at han var det. Det kan heraf ses, at en Mand godt kan være dannet uden at eje det ringeste Instinkt for oprigtigt Kammeratskab. Kontoristen var lige saa materialistisk som den anden var æstetisk, og hans Kærlighedsæventyr, som han udtværede vidt og bredt, og som hovedsagelig kun eksisterede i hans egen Fantasi, virkede paa den hyperfølsomme Kandidat som giftige Gasuddunstninger.

Han betragtede Kontoristen som et smudsigt ukultiveret Dyr, hvis Plads var paa Møddingen hos Svinene, og han sagde det til ham; og han fik til Gengæld at vide, at han var en Mælkebrødsfyr og en Filister. Weatherbee kunde ikke have defineret Ordet Filister; men det svarede til Hensigten, og det var det væsentligste.

Weatherbee sang falsk paa hver tredje Tone, og sang Viser som „Boston Røveren“ og „Den kønne Kahytsdreng“ i Timevis, medens Cuthfert græd af Raseri, til han ikke kunde udholde det længere og

flygtede ud i Kulden. Men der var ingen Redning. Den stærke Frost var ikke til at udholde ret længe ad Gangen, og i den lille overfyldte Hytte sad de op og ned af hinanden. Den enes Nærværelse virkede paa den anden som en personlig Fornærmelse, og de sank ned i en tvær Tavshed, som blev mere og mere uudholdelig for hver Dag der gik. Af og til kunde Glimtet i et Øje eller en Læbes Krummen forraade dem, skønt de bestræbte sig for at ignorere hinanden fuldstændig under de tavse Perioder. Og en dyb Undren over, hvorfor Gud egentlig havde skabt den anden, arbejdede sig frem hos hver af dem.

Da de kun havde lidt at bestille, blev Tiden en utaalelig Byrde for dem. Dette gjorde dem naturligvis endnu mere dovne. De sank ned i en fysisk Sløvhedstilstand, som det var dem umulig at komme ud af, og som fik dem til at gøre Oprør mod det mindste Arbejde. En Morgen da det var Weatherbees Tur til at lave den fælles Frokost, rullede han sig ud af Tæpperne og tændte først Tranlampen og derpaa Ilden, medens Kammeraten snorkede. Kedlerne var bundfrosne, og der var ingen Vand i Hytten til at vaske op med. Men det brød han sig ikke om. Mens han ventede paa, at Kedlerne skulde tø, skar han Flæsket i Skiver og gav sig i Lag med det forhadte Arbejde at bage Brød. Cuthfert havde listig med halvtlukkede Øjelaag været Vidne til, hvad der foregik. Derefter opstod der en Scene, under hvilken de inderlig forbandede hinanden og saa blev de enige om, at

hver skulde lave sin egen Mad. En Uge senere forsømte Cuthfert sin Morgenopvask, men spiste ikke desto mindre velbehagelig den Mad, han havde lavet. Weaterbee grinte ilde. Derefter forsvandt den dumme Skik at vaske op fra Dagsordenen. Efterhaanden som Sukkeret og andre smaa Luksusartikler forsvandt, begyndte de at frygte for, at de ikke fik, hvad der tilkom dem, og for ikke at blive forfordelt, begyndte de at proppe sig. Lækrerierne taalte ikke dette Kapæderi, og det gjorde Mændene heller ikke. Af Mangel paa friske Grønsager og Bevægelse blev deres Blod tykt og en modbydelig Blodansamling viste sig pletvis under Huden. Dog de ændsede ikke den Advarsel, der laa i dette. Det næste var, at deres Muskler og Ledemod begyndte at svulme op, Kødet blev sort, medens deres Mund, Gummer og Læber blev gullige som fed Fløde. I Stedet for at komme hinanden nærmere i Ulykken, frydede de sig over hvert Tegn paa, at Skørbugen gik sin uhyggelige Gang hos den anden. De mistede al Sans for deres Ydre og for den Sags Skyld ogsaa for almindelig Sømmelighed. Hytten blev en Svinesti, og ikke en eneste Gang redte de Sengene eller lagde friske Fyrrekviste paa Bunden. Og dog kunde de ikke blive i Tæpperne saa længe som de selv gærne vilde, thi Frostens var ubønhørlig, og Baalet slugte meget Brændsel. Haaret og Skægget blev langt og forpju-sket, medens deres Klæder vilde være blevne vragede med Væmmelse af en Kludesamler.

Men det brød de sig ikke om. De var syge, og der var ingen, der saa dem, desuden gjorde det ondt at bevæge sig.

Til alt dette kom en ny Plage — Nordlandsrædselen. Denne Rædsel var Barn af den „Store Kulde“ og den „Store Stilhed“ og var født i Decembermaanedens Mørke, dengang Solen for ramme Alvor gled ned under den sydlige Horizont. Den virkede forskelligt paa dem efter deres forskellige Naturer. Weatherbee faldt som et Offer for overtroiske Forestillinger og gjorde alt, hvad han kunde, for at vække de Aander, der sov i de glemte Grave. Dette Aandemaneri betog ham, og i hans Drømme kom de til ham ude fra Kulden og smygede sig ind i hans Tæpper og fortalte ham om deres Bekymringer og Genvordigheder, medens de endnu levede. Han gøs tilbage for deres klamme Berøring, naar de nærmede sig ham og ompændte ham med deres frosne Lemmer; og naar de hviskede i hans Ører om kommende Begivenheder, saa genlød Hytten af hans forfærdede Skrig. Cuthfert forstod det ikke — de talte ikke mere sammen — og naar han blev vækket paa den Maade, greb han ufravigelig efter sin Revolver. Saa sad han der oprejst i Sengen og rystede over hele Kroppen, med Vaabnet rettet imod den drømmende. Cuthfert troede, at Manden var ved at blive gal, og begyndte at frygte for sit Liv.

Hans egen Sygdom antog en mindre bestemt Form. Den hemmelighedsfulde Bygmester, som havde op-

ført Hytten Planke for Planke, havde anbragt en Vindfløj paa Rygningen. Cuthfert lagde Mærke til, at den altid pegede mod Syd, og en Dag blev han saa irriteret over denne Stædighed, at han drejede den mod Øst. Han iagttog den ivrigt, men ikke et Vindpust forandrede den. Saa drejede han Fløjen mod Nord og svor paa aldrig at røre den igen, førend Vinden begyndte at blæse. Men Luften forfærdede ham ved sit aandeagtige Blikstille, og ofte stod han op midt om Natten for at se, om Fløjen havde drejet sig — blot ti Grader vilde have tilfredsstillet ham. Men nej, den hvilede ovenover ham uforanderlig som Skæbnen. Hans Fantasi løb løbsk, og Vindfløjen blev for ham en Fetisch. Undertiden fulgte han den Vej, den pegede, tværs over de øde Flader og fyldte rigtig tilgavnns sin Sjæl med Rædslen. Han dvælede ved det usete og det ukendte, indtil Evighedens Byrde syntes at ville knuse ham. Alt deroppe i Nordlandet havde denne overvældende Virkning — Mangelen paa Liv og Bevægelse, Mørket, den uendelige Ro over det rugende Land, den spøgelsesagtige Stilhed, som gjorde Genlyden af hvert et Hjærteslag til en Helligbrøde, den højtidelige Skov, som syntes at gemme noget forfærdeligt, uudsigeligt, noget som hverken Ord eller Tanke kunde omspænde.

Den Verden, han saa nylig havde forladt, med de travle Folkeslag og de store Foretagender, syntes ham meget fjærn. Erindringerne trængte sig lejlighedsvis frem — Erindringer om Torve og Gallerier

og trængselsfyldte Gader, om Selskabsdragter og socialt Samvær, om gode Mænd og kære Kvinder, han havde kændt — men det var dunkle Erindringer om et Liv, han havde levet for lange Aarhundreder siden paa en eller anden Planet. Disse Fantasier blev for ham Virkeligheden. Naar han stod under Vindfløjen med Øjnene rettede mod Polarhimlen, kunde han ikke overbevise sig selv om, at Sydlandet virkelig var til, at der i dette selvsamme Øjeblik stod et Drøn af Liv og Bevægelse dernede. Der var ikke noget Sydland til, ingen Mænd født af Kvinder, ingen Given og Tagen til Ægte. Bagved hin utydelige Synskreds strakte der sig vældige Tavshedsriger og bagved disse endnu vældigere. Der var ingen Solskinslande fulde af Blomsterduft. Saadanne Ting var kun urgamle Drømme fra Paradis. Vestens Sollande og det krydrede Østen, det smilende Arkadien og de saliges velsignede Ø. — ha! ha! ha! Hans Latter sprængte det tomme Rum og forfærdede ham ved sin uvante Lyd. Der var ingen Sol. Dette var Verdenen, død og kold og mørk og han var dens eneste Beboer. Weatherbee? I saadanne Øjeblikke talte Weatherbee ikke med. Han var Caliban, en skrækkelig Aand, der var lænket til ham i uendelige Tider, en Straf for en eller anden glemt Forbrydelse.

Han levede med Døden mellem de døde, trykket af Følelsen af sin egen Ubetydelighed, knuget under de slumrende Tidsaldres ubevægelige Tryk.

Den gigantiske Natur forfærdede ham. Alting var

her drevet ud i den yderste Grad — alt undtagen ham selv — det fuldkomne Ophør af Vind og Bevægelse, den snedækte Ørkens umaalelige Vidder, Himlen, der stod saa højt og Tavsheden, der var saa dyb. Den Vindfløj — blot den dog vilde bevæge sig. Gid der vilde falde en Tordenkile ned, eller Skoven vilde gaa op i Flammer. Gid Himlene vilde aabne sig, og der vilde komme et Dommedagsskrald — et eller andet! — et eller andet! Men nej, intet rørte sig. Stilheden trængte paa, og Nordlandsrædslen lagde sine kolde Fingre om hans Hjærte.

Engang, som en anden Robinson Cruso, stødte han ved Kanten af Floden paa et Spor — det svage Spor af en Kanin paa den fine Sneskorpe. Det var en Aabenbåring. Der var Liv i Nordlandet. Han vilde følge det, stirre paa det, ruge over det. Han glemte sine opsvulmede Muskler, og stred sig gennem den dybe Sne i en Forventningens Ekstase. Skoven slugte ham, og det korte Middagstusmørke svandt, men han fortsatte sine Efterforskninger, til den udtømte Natur krævede sin Ret og strakte ham hjælpeløs ud i Sneen. Der laa han og stønnede, og forbandede sin Taabelighed og vidste nu, at Sporet havde været et Foster af hans Fantasi, og sent den Aften slæbte han sig ind i Hytten paa Hænder og Knæ med frosne Kinder og underlige, følesløse Fødder. Weatherbee grinede ondskabsfuldt, men tilbød ikke at hjælpe ham. Han stak Naale ind i sine Tæer og tøede dem op ved Ilden. En Uge efter gik der Betændelse i dem.

Men Kontoristen havde sine egne Sorger. De døde Mænd kom nu hyppigere end før op af deres Grave, og forlod ham sjældent, hvadenten han sov eller var vaagen. Det blev til, at han ventede og frygtede deres Komme og aldrig gik forbi deres Dysser uden en Gysen. En Nat kom de til ham i hans Søvn og trak ham ud til et eller andet, han skulde hjælpe dem med. I forvildet Rædsel vaagnede han mellem Stenhobene og flygtede ude af sig selv ind i Hytten. Men han havde ligget derude nogen Tid, for hans Fødder og Kinder var frosne.

Undertiden blev han rasende over deres stadige Nærværelse og dansede rundt i Hytten og huggede i den tomme Luft med en Økse og knuste alt, hvad han kom i Nærheden af. Under disse Spøgelseskampe indhyllede Cuthfert sig i sine Tæpper og fulgte den gale Mand med en spændt Revolver rede til at skyde ham ned, hvis han kom for nær. Men engang da han var vaagnet efter et af disse Anfald, saa Kontoristen Vaabnet rettet imod sig. Hans Mistanke blev vakt, og fra nu af levede ogsaa han i Frygt for sit Liv.

Fra nu af iagttog de hinanden nøje og gik i en stadig Frygt, saasnart de vendte Ryggen til hinanden. Denne Usikkerhed blev til en fikse Ide, som beherskede dem, endogsaa naar de sov. Paa Grund af denne gensidige Frygt lod de efter tavs Overenskomst Tranlampen brænde hele Natten og sørgede for at forsyne den rigeligt med Olie, førend de gik til Hvile.

Den ringeste Bevægelse fra den ene var tilstrækkelig til at vække den anden, og mangen en søvnløs Nat mødtes deres stirrende Blikke, medens deres Fingre famlede under Tæpperne ved Aftrækkeren.

Paa Grund af denne uafbrudte Rædsel, den Sjæls-spænding de gik i og hærget af Sygdommen mistede de al Lighed med Mennesker og kom til at se ud som jagede og fortvivlede vilde Dyr. Deres Kinder og Næser var bleven sorte som Følge af, at de havde været frosne. Tærne var begyndt at falde af ved første og andet Led. Hver Bevægelse hidførte Smerte, men Ildstedet var umætteligt og tvang deres elendige Legemer til at udholde utrolige Lidelser. Dag ud og Dag ind krævede Ilden sin Næring — et sandt Skaalpund Kød — og de slæbte sig ind i Skoven og huggede Brænde liggende paa deres Knæ. Engang medens de kravlede rundt og søgte efter tørre Grene, mødtes de i en Tykning fra modsatte Sider. Pludselig uden Varsel stirrede to Dødningehoveder paa hinanden. Lidelserne havde i den Grad forvandlet dem, at de ikke kunde genkende hinanden. De sprang op, skreg af Rædsel, og styrtede bort paa deres ødelagte Fødder, og da de faldt ved Hyttens Dør, reves og kradsedes de som Djævle, indtil de opdagede deres Fejltagelse.

Undertiden blev de sig selv igen, og i et af disse rolige Øjeblikke havde de delt Sukkeret, deres vigtigste Kilde til Nydelse, ligeligt imellem sig. De bevogtede deres respektive Forraad med skinsyge Blik-

ke; thi der var kun nogle faa Kopfulde tilbage, og de havde mistet al Tillid til hinanden. Men en Dag tog Cuthfert fejl. Næppe i Stand til at bevæge sig, syg af Smerte med svimlende Hoved og blindede Øjne krøb han ind i Forraadskamret med Sukkerdaasen i Haanden og forvekslede sin egen og Weatherbees Sæk.

Det var et Par Dage ind i Januar dette skete. Solen havde for nogen Tid siden passeret sin laveste sydlige Stilling og kastede, naar den stod højest, prangende Striber af gult Lys paa den nordlige Himmel. Dagen efter at Cuthfert havde taget fejl af Sukkerposerne, følte han sig bedre baade paa Legeme og Sjæl. Da Middagstiden nærmede sig, og Dagen blev lysere, slæbte han sig udenfor for at fryde sig over den svindende Glød, der for ham var et Pant paa den kommende Soltid. Ogsaa Weatherbee følte sig bedre og kravlede ud ved Siden af ham. De satte sig til Rette i Sneen under den ubevægelige Vindfløj og ventede.

Dødens Stilhed herskede omkring dem. Naar i andre Himmelstrøg Naturen saaledes stilner hen, er der en Understrøm af Forventning, en Forventning om den spæde Stemme, der skal optage den afbrudte Traad. Saaledes er det ikke i Nordlandet. De to Mænd havde levet Evigheder, syntes det dem, i denne uhyggelige Stilhed. De kunde ikke erindre nogen Sang fra Fortiden. De kunde ikke fremmane nogen Sang om Fremtiden. Denne overjordiske Ro havde altid været der — Evighedens tyste Stilhed.

Deres Øjne var rettede mod Nord. Uset, bag ved deres Ryg, bagved de knejsende Bjerge mod Syd gled Solen henimod Zenith paa en anden Himmel end deres egen. Som eneste Tilskuere til det mægtige Panorama betragtede de det falske Daggrø, der langsomt voksede. Et svagt Skær begyndte at gløde og atter døde hen. Saa tiltog det i Styrke og vekslede i rødgult, Purpur og saffrangult. Det blev saa stærkt, at Cuthfert mente, at Solen dog — ved et Mirakel — maatte være der bagved — Solen der stod op i Nord! Pludselig uden Varsel, uden Overgang blev Himlen fejret ren. Der var ikke en Farvetone paa Himlen. Lyset var slukt for den Dag. De trak Vejret i et hulkende Suk. Men se! Luften flimrede af glimtende Rimfrostnaale, og der, mod Nord, laa Vindfløjen i ubestemte Omrids paa Sneen. En Skygge! En Skygge! Det var nøjagtig Middag. De drejede hurtigt deres Ansigter mod Syd. En gylden Kant kiggede over Bjærgets Sneskulder, smilede til dem et kort Minut og dukkede saa atter ned. Der var Taarer i deres Øjne, da de saa hen paa hinanden. En underlig blød Stemning kom over dem. De følte sig uimodstaaelig dragne mod hinanden. Solen vendte tilbage. Den vilde være hos dem igen i Morgen og den næste Dag og den næste igen. Og den vilde blive hos dem længere og længere for hvert Besøg, og den Tid vilde komme, da den vilde ride hen over deres Himmel Dag og Nat og aldrig en eneste Gang synke under Horizonten. Der vilde ikke være nogen Nat. Den is-

lænkede Vinter vilde blive løst. Vinden vilde blæse, og Skovene give Svar. Landet vilde bade sig i det velsignede Solskin og Livet forny sig. Haand i Haand vilde de forlade dette frygtelige Drømmeland og drage tilbage til Hjemlandet. De famlede i Blinde efter hinanden, og deres Hænder mødtes — deres stakels lemlæstede og opsvulmede Hænder. Men Løftet var bestemt til ikke at skulle blive opfyldt. Nordlandet er Nordlandet, og Menneskene lever deres inderste Sjæleliv her efter sælsomme Love, som andre Mennesker, der ikke har rejst i disse fjærne Lande, aldrig vil kunne forstaa.

En Time senere stillede Cuthfert en Plade med Brød ind i Ovn, og begyndte at spekulere over, hvad Lægerne vel kunde gøre ved hans Fødder, naar han var vendt tilbage. Hjemmet syntes ikke nu at være saa forfærdelig langt borte. Weatherbee rumstede i Forraadskammeret. Pludselig udstødte han en Strøm af Eder, som derpaa standsede med forfærdende Pludselighed. Den anden Mand havde stjålet af hans Sukker. Alligevel kunde det være gaaget anderledes, hvis ikke de to døde Mænd var kommet frem under Stenene og havde fyldt hans Strube med rasende Trudslar. De førte ham ganske sagte fra Forraadskammeret, som han glemte at lukke. Nu skulde det ske. Det, som de havde hvisket til ham i hans Drømme, det skulde nu fuldbyrdes. De ledte ham sagte, ganske sagte til Vedstaben, de lagde Øksen i hans Hænder. Saa hjalp de ham med at skyde Hyt-

tens Dør op, og han var vis paa, at de lukkede den efter ham — i det mindste hørte han den smælde og Klinken falde haardt til. Og han vidste, at de ventede lige neden for, ventede paa, at han skulde gøre sit Stykke Arbejde.

„Carter. Saa hør dog, Mand!“

Percy Cuthfert blev forfærdet over Udtrykket i Kontoristens Ansigt, og han skyndte sig at faa Bordet mellem dem.

Carter Weatherbee fulgte efter uden at skynde sig og uden at forivre sig. Der var hverken Medlidenhed eller Lidenskab i hans Ansigt, snarere det stillfærdige, maalbevidste Udtryk som hos en, der har et bestemt Arbejde at udrette og metodisk gaar i Gang med det.

„Hvad er der dog paa Færde?“

Kontoristen smuttede tilbage og afskar den anden Tilbagetoget til Døren men sagde ikke et Ord.

„Men saa hør dog, Carter. Lad os tale om det. Vær nu god.“

Magisteren tænkte sig hurtig om, og udførte saa en lynsnar Flankemanøvre i Retning af Sengen, hvor hans „Smith og Wesson“ laa. Med Øjnene rettede paa den gale rullede han sig baglænds om paa Køjen samtidig med, at han greb Revolveren.

„Carter!“

Skuddet glimtede lige i Ansigtet paa Weatherbee, men han svingede sit Vaaben og sprang fremad. Øksen bed dybt i ved den nederste Del af Rygraden, og

Percy Cuthfert mærkede al Følelse i Underkroppen forsvinde. Saa faldt Kontoristen tungt hen over ham og famlede ved hans Strube med de svækkede Fingre. Øksens skarpe Bid havde faaet Cuthfert til at tabe Revolveren, og mens han snappede efter Vejret, famlede han efter den mellem Tæpperne. Saa fik han en Tanke. Han greb efter Kontoristens Skedekniv, og saa tog de det sidste Tag.

Percy Cuthfert følte sine Kræfter svinde. Den nederste Del af hans Legeme var ubrugelig. Weatherbees døde Vægt knuste ham — knuste ham og holdt ham fast som en Bjørn under en Fælde. Hytten fyldtes af en velkendt Lugt, og han vidste, at Brødet brændte paa. Men hvad gjorde det? Han vilde aldrig faa Brug for det. Og der var seks Kopper Sukker i Sækken — havde han vidst dette her, havde han ikke sparet saadan paa det. Mon Vindfløjen nogensinde vilde bevæge sig? Maaske drejede den sig netop i dette Øjeblik. Hvorfor ikke? Havde han ikke set Solen i Dag? Han vilde rejse sig og se efter. Nej, han kunde ikke røre sig. Han havde ikke tænkt sig, at Kontoristen var saa tung.

Hvor hurtig Hytten blev kold! Ilden maatte være gaaet ud. Kulden trængte ind. Det maatte være under Frysepunktet allerede, og der var allerede Rim i Indersiden af Døren. Han kunde vel ikke se det, men tidligere Erfaringer satte ham i Stand til at maale dens Fremskridt efter Temperaturen i Hytten. Nu maatte det nederste Hængsel være hvidt. Vilde Beret-

ningen om dette mon nogensinde naa Hjemmet? Hvordan vilde Vennerne tage det? De vilde vel læse om det ved Kaffen og tale om det i Klubberne. Han kunde tydelig se dem. „Stakkels gamle Cuthfert,“ mumlede de, „han var alligevel en flink Fyr.“ Han smilede ved deres Lovtaler og gik videre for at finde et russisk Bad. Der var den samme Trængsel paa Gaderne. Sært at de ikke lagde Mærke til hans Elsdyrskinds Moccasiner og hullede Sokker. Han vilde tage en Droske. Og efter Badet vilde det ikke være saa galt at blive barberet. Nej, først vilde han spise. Steg og Kartofler og Grønsager — dejlig friske! Og hvad var det? Spandervis af Honning, strømmende flydende Rav! Men hvorfor saa meget? Ha, ha! han kunde aldrig spise det altsammen. Støvlerne pudse- de? Jo vist, hvorfor ikke? Han satte Foden paa Blok- ken. Støvlepudseren saa nysgærrig op paa ham, saa huskede han paa Elsdyrskinds Moccasinerne og skyndte sig bort.

Sandsynligvis var nu det øverste Hængsel bedækket. Mellem Lægterne i Taget, der var stoppede med Mos begyndte Istapperne at trænge ind. Hvor det gik langsomt. Der kom en til, og der nok en. To — tre — fire. Nu kom de saa hurtig, saa han ikke kunde tælle dem. Nu kom der to paa en Gang. Der kom en tredje til. Saa nu var der ikke Plads til flere.

Naa, Selskab havde han da. Hvis Gabriel nogen- sine brød Nordlandets Stilhed, saa vilde de staa sammen, Haand i Haand foran den store hvide Tro-

ne. Og Gud vilde dømme dem imellem. Gud vilde dømme dem imellem.

Tys! Vindfløjen snurrede dog vist rundt. Nej, det var blot Summen i hans Ører. Det var det hele, blot lidt Summen. Rimen maatte nu have naaet Klinken.

Saa lukkede Percy Cuthfert Øjnene og gled ud i Mørket.

PAA LANGFART

„Kom det i.“

„Jamen hør nu Kid, blir det ikke for stærkt? Wisky og Cognac er galt nok, men naar der saa kommer Brændevin og Peber og — —“

„Kom det i, siger jeg. Hvem er det for Resten, der laver denne her Punch?“ Og Malemute Kid smilede velvilligt gennem Dampene. „Naar du har været i dette Land saa længe som jeg, min Søn, og levet af Kaninspor og Laksemaver, saa vil du lære, at det kun er Jul en Gang om Aaret. Og en Jul uden Punch det er ligesaa galt som at grave Skakt uden at stive den af.“

„Hold endelig fast paa det,“ sagde Store Jim Bel-den bifaldende.

Han var kommen ned fra sin Grube ved Mazy May for at holde Jul. De vidste alle, at han de to sidste Maaneder havde levet udelukkende af Elsdyrkød.

„I har vel ikke glemt det Puds, vi spillede Tana-nerne, hva’?“

„Det skulde jeg tro, vi ikke har. Ja Gutter, det vilde ha' frydet jeres Hjærter at se hele Stammen pladask fuld — og det hele skyldtes blot en dejlig Blanding af Sukker og Surdejg, der gærede. Det var før din Tid,“ sagde Malemute Kid og vendte sig til Stanley Prince, en ung Minearbejder, der havde været der to Aar.

„Ingen hvide Kvinder i Landet dengang og Mason *vilde* giftes. Ruths Fader var Tananernes Høvding og gjorde Indvendinger, ligesom de øvrige af Stammen. Naa jeg ofrede saa mit sidste Pund Sukker. Det var det nydeligste Stykke Arbejde af den Slags, jeg nogensinde har præsteret. I skulde bare have set, da de forfulgte os, ned ad Floden og tværsover Odden.“

„Men Squawen?“ spurgte Louis Savoy, den høje Fransk-Canadier interesseret.

Han havde hørt Tale om denne fortvivlede Streg, da han var i Forty-Mile den foregaaende Vinter.

Saa fortalte Malemute Kid, der var en født Fortæller, den usminkede Sandhed om denne Nordlandets Brudrov.

Mere end een barsk Æventyrer følte sit Hjærte snøres sammen, og fik ubestemte Længsler efter Hjemmets solrigere Græsgange, hvor Livet lovede mere end en gold Kamp med Kulde og Død.

„Vi naaede Yukon lige ved det første Isbrud, og Stammen var kun et Kvarter efter os. Men det frelste os, for det næste Isbrud lagde Vandet mel-

lem dem og os, og da de endelig naaede Nuklukyeto, saa var vi allesammen parate til at tage imod dem. Og hvad Vielsen angaar, saa spørg Fader Roubeau her, han udførte Ceremonien.“

Jesuiten tog Piben ud af Munden, men kunde kun tilkendegive sin Tilfredshed ved at smile faderligt, medens Protestanter og Katoliker kraftigt applauderede.

„Par dieu!“ udbrød Louis Savoy, der lod til at være stærkt optaget af den romantiske Beretning. „La petite squaw; mon Mason brave. Par dieu!“

Og saa medens de første Tinbægre fyldte med Punch gik rundt, sprang Bettles, den altid tørstige op, og istemte sin Yndlingsdrikkesang:

Først Præstekjolebærerne
saa Søndagsskolelærerne,
de drikker alle tæt af Sassafratræets Rod;
men 'fald jeg ej har daarlig Lugt,
saa er det den forbudne Frugt,
og det er derfor, at den er saa god.

„Og det er derfor, at den er saa god!“ brølede Bacchanterne i Kor.

Malemute Kids frygtelige Brygsammen gjorde sit Arbejde prompte. Mændene fra Lejrene og de store Vidder aabnede sig under dens varmende Indflydelse, og Spøg og Latter og Sang og Fortællinger om en svunden Tid lød rundt om Bordet. Fremmede Mænd, blæst sammen fra et Dusin Lande, drak hinandens Skaal. Der var Englænderen Prince,

som holdt Tale for „Onkel Sam, den nye Verdens fremmeligste Barn“; Yankeeen Bettles, som drak „Dronningens Skaal, Gud velsigne hende,“ og Savoy og Meyers, den tyske Handelsmand, som stødte deres Glas sammen til Ære for Elsass og Lothringen.

Saa rejste Malemute Kid sig med Bægeret i Haanden og saa hen paa det fedtede Papirsvindue, hvor Rimen sad tre Tommer tyk.

„Skaal for Manden der er paa Langfart i Nat! Gid hans Proviant maa strække til, hans Hunde holde sig friske, hans Tændstikker aldrig blive vaade!“

Krak! krak! — De hørte den velkendte Lyd af Hundepisken, Hundenes hylende Tuden og en Slædes Skuren, da den standsede uden for Hytten. Samtalen stilnede af, mens man ventede paa, hvad der vilde komme.

„Det er en af den gamle Skole, han sørger først for Hundene og saa for sig selv,“ hviskede Malemute Kid, mens de lyttede til de snappende Smæld af Kæberne og den ulveagtige Snærren og Smertehyl, som for deres øvede Øren fortalte, at den Fremmede var i Færd med at drive deres Hunde tilbage, mens han fodrede sine egne.

Saa lød den Banken, de havde ventet paa, skarpt og tillidsfuldt, og den Fremmede traadte ind. Blændet af Lyset tøvede han et Øjeblik ved Døren og gav dem alle Lejlighed til at anstille en nøjere Un-

dersøgelse. Det var en mærkelig Skikkelse og meget malerisk i sin Polardragt af Uld og Pelsværk. Seks Fod og to eller tre Tommer i Højden med tilsvarende Skulderbredde og Brystkassevidde. Hans glatragede Ansigt havde paa Grund af Kulden antaget en lyserød Farve, de lange Øjenvipper var hvide af Rim, og Ørelapperne og Nakkebeskytteren paa den store Ulveskindshue hang løse, saa han lignede selve Kong Frost, der traadte ind fra Natten derudenfor. Uden om hans Mackinaw Jakke sad et perlesyet Bælte, hvori der stak to store Colt Revolvere og en Jagtkniv, medens han foruden den uundgaaelige Hundepisk bar en røgfri Riffel af sværeste Kaliber og nyeste Model. Da han traadte frem, kunde de se, at han var stærkt medtaget, skønt hans Gang var fast og elastisk.

En forlegen Stilhed var opstaaet, men hans hjærlige: „Glædelig Jul, Folkens!“ bragte straks Stemningen til Veje igen, og i næste Øjeblik havde han og Malemute Kid grebet hinandens Hænder. Skønt de aldrig havde truffet hinanden, havde de hørt om hinanden. Han blev budt hjærlig Velkommen og bænket ved et Bæger Punch, inden han kunde faa Lejlighed til at fortælle sit Ærinde.

„Hvor længe er det, siden en Kurveslæde med tre Mand og otte Hunde er kommen her forbi?“ spurgte han.

„Godt og vel to Dage siden. Er du ude efter dem?“

„Ja, det er mit Spand. De løb væk med dem lige for Næsen af mig, de Slyngler. Jeg har halet to Dage ind paa dem allerede — tænker jeg hugger dem i næste Omgang.“

„Saa slaar de vel Gnister, hva’?“ spurgte Belden for at holde Samtalen vedlige, for Malemute Kid havde allerede Kaffekanden paa og var travlt beskæftiget med at stege Flæsk. Den fremmede klap-pede betydningsfuldt paa sine Revolvere.

„Naar tog du fra Dawson?“

„Klokken tolv.“

„Førrige Nat, selvfølgelig?“

„I Dag.“

Der gik en Mumlen af Forbavselse ned langs Rækken af Mænd. Og det var med god Grund, for det var netop Midnat nu, og fem og halvfjersindstyve Kvartmil ufremkommelig Vej paa Floden i Løbet af tolv Timer var noget næsten uhørt.

Samtalen begyndte imidlertid at dreje sig om almindelige Ting og kom til at dreje sig om Barn-domsminderne. Medens den Fremmede spiste den tarvelige Kost, studerede Malemute Kid opmærksomt hans Ansigt. Han kom hurtig til det Resultat, at det var smukt, ærligt og aabent, og at han godt kunde lide det. Det var endnu ungdommeligt, men Farer og Besværligheder havde gjort Trækkene skarpe. Skønt de blaa Øjne var venlige, naar han talte med nogen og milde, naar Ansigtet var helt i Ro, var der noget i dem, der mindede om den haarde Staal-

glans, der vilde vise sig, naar det gjaldt om at handle, og navnlig, naar det gjaldt om at tage det op med Overmagten. Den svære Underkæbe og firkantede Hage tydede paa barsk Stædighed og Ubetvingelighed. Men trods alt det, der karakteriserede Løvenaturen, var der tillige en vis Blidhed, en Antydning af noget kvindeligt, der vidnede om, at han havde et følsomt Sind.

„Saadan blev altsaa jeg og min gamle splejset sammen,“ sagde Belden, idet han afsluttede den spændende Beretning om sin Frierfærd. „Her er vi Papa,“ siger hun saa. „Jeg vil se jer hængt,“ siger han og derpaa til mig: „Jim, se og skrup af med samt dine Pjalter. Jeg vil ha' en ordentlig Humpel af de fyrretyve Acres Jord pløjet før Middag“. Og saa vender han sig til hende og siger: „Og du Sal, pil af til dine Gryder,“ og saa li'esom snøftede han og kyssede hende. Og jeg var glad, kan I tro — men han ser det jo og saa raaber han: „Naada Jim!“ Og saa fik jeg jo Benene paa Nakken og ud i Laden.“

„Smaafolk, der venter dig, dernede i Staterne?“ spurgte den fremmede.

„Nej; Sal døde, inden der kom nogen. Derfor er jeg her.“

Belden begyndte tankefuld at tænde Piben, som slet ikke var gaaet ud, og klarede saa op med et: „Og du, Fremmede — gift Mand?“

I Stedet for at svare aabnede han sit Uhr, løste

det fra Remmen, der tjente til Uhrkæde og rakte den anden det. Belden pirrede op i Tranlampen og betragtede kritisk Urkassens Inderside og udstødte sagte en beundrende Ed og rakte den til Louis Savoy. Med talrige: „min Salighed“ overrakte denne endelig Uret til Prince, og man saa, at hans Hænder skælvede, og hans Øjne fik et mærkeligt blidt Udtryk. Og saaledes gik det fra den ene barkede Haand til den anden — dette malede Fotografi af en Kvinde, der netop var af den blide Type, som saadanne Mænd helst tænker paa, med et lille Barn ved Brystet. De, som endnu ikke havde set Vidunderet, var bristefærdige af Nysgærrighed; de, som allerede havde set det, var tavse og tankefulde. De kunde møde Hungerens Angreb, Skørbugens Rædsler og den pludselige Død paa Land og Vand; men det malede Billede af en ukendt Kvinde med hendes Barn forvandlede dem alle til Kvinder og Børn.

„Jeg har aldrig set den lille — det er en Dreng, skriver hun, og to Aar gammel,“ sagde den Fremmede, da han fik Skatten tilbage. Et tøvende Øjeblik betragtede han det, lukkede saa hurtigt Kassen og vendte sig bort, men ikke hurtig nok til at skjule den frembrydende Graad.

Malemute Kid førte ham til en Køje og sagde, at han skulde lægge sig.

„Kald paa mig Klokkeren fire præcis, men svigt mig nu ikke,“ var hans sidste Ord og et Øjeblik senere aandede han tungt i en Udmattelsens Søvn.

„Det er min Sandten en tapper Fyr,“ sagde Prince.
„Tre Timers Søvn efter 75 Kvartmil med Hunde,
og saa paa Sporet igen. Hvem er han, Kid?“

„Jack Westondale. Det er nu tredje Aar, han forsøger sin Lykke her, og endnu har han ikke vundet andet end Lov for at være en Arbejdshest, og saa for Resten har han haft en lang Række af Uheld. Jeg kender ham ikke selv, men Sitka Charley har fortalt mig om ham.“

„Det er haardt, at en Mand med en saa sød Kone skal tilbringe sine Aar i dette gudsforladte Hul, hvor hvert Aar er det samme som to andetsteds i Verden.“

„Det der er i Vejen med ham er simpelthen, at han er for rask paa det og tillige for stædig. Han har to Gange sat alt paa eet Kort og har tabt begge Gangene.“ Samtalen blev afbrudt af Bettles, der lavede Paastyr, thi den bløde Stemning havde begyndt at tabe sig. Og snart glemte man de lange Aar med den ensformige Kost og det trælsomme Slid og hengav sig til en larmende Munterhed. Alene Malemute Kid syntes ikke at kunne blive revet med. Han saa ængsteligt paa sit Uhr Gang efter Gang. Omsider tog han Vanterne og sin Bæverskindshue paa, forlod Kahytten og begyndte at rumstere om i Forraadskamret.

Han kunde heller ikke vente til den fastsatte Tid, thi han vækkede sin Gæst et Kvarter for tidligt. Den unge Kæmpe var bleven slemt stiv, og det var

nødvendig at gnide ham kraftigt for at bringe ham paa Benene. Han vaklede med Besvær ud af Hytten og fandt sine Hunde forspændt, og alt rede til Afmarch. Selskabet ønskede Held og Lykke og at Jagten maatte blive kort, medens Fader Roubeau gav ham en hastig Velsignelse og derefter fik de andre til at gaa ind i Hytten igen. Der var intet saarende i hans Hastværk; thi det er ikke heldigt at udsætte sig for 74°*) under Frysepunktet med ubeskyttede Hænder og Ører.

Malemute Kid ledsagede ham ud paa Hovedsporet, og der greb han hjærtelig hans Haand og gav ham gode Raad.

„Du vil finde hundrede Pund Lakseæg paa Slæden,“ sagde han. „Hundene gaar lige saa langt paa det som paa hundrede og halvtreds Pund Fisk, og du kan ikke faa Hundefoder i Pelly, som du maa-ske ventede.“

Den fremmede for sammen, og hans Øjne glimtede, men han afbrød ham ikke.

„Du kan ikke faa en Unze Føde til Mand eller Hund, førend du naar Five Fingers, og det er stive to Hundrede Kvartmil. Pas paa Vaagerne paa Thirty Mile Floden og sørg for at skære Genvej oven for Le Barge.“

„Hvor véd du det fra? Det kan da ikke være løben forud for mig allerede?“

„Jeg ved det heller ikke, og jeg bryder mig ikke

*) Fahrenheit.

om at vide det. Men du har aldrig ejet det Spand, du jager efter. Sitka Charley solgte det til dem sidste Foraar. Men han sagde engang, at du stod Maal med mig, og jeg tror ham. Jeg har set dit Ansigt, og jeg synes om det. Og jeg har set — naa for Satan, se at naa det salte Vand og kom til din Kone og —“

Her trak Kid Handsken af, og rakte sin Pengepose frem.

„Nej, jeg behøver den ikke,“ og Taarerne frøs paa hans Kinder, da han krampagtig greb Malemute Kids Haand.

„Spar nu ikke paa Hundene. Skær dem løs fra Koblet, saa saare de sakker agter ud, og køb nye, hvad du end skal give for dem. Du kan faa dem i Five Fingers, Little Salmon og Hootalinqua. Og tag dig i Agt for vaade Fødder“ var hans sidste Raad.

Knap femten Minutter efter forkyndte Bjældeklang, at der kom nye Fremmede. Døren aabnedes og en bereden Politimand fra Nordvest Territoriet traadte ind, fulgt af to Halvblods Hundekuske. Ligesom Westondale var de svært bevæbnede og viste Tegn paa Udmattelse. De halvblods var vante til Turen og fejlede intet særlig; men den unge Politimand var slemt udkørt; men hans Races stædige Haardnakkethed holdt ham oppe og vilde gøre det, til han segnede.

„Hvornaar kørte Westondale?“ spurgte han, „for han gjorde jo Ophold her, ikke sandt?“

Det var et overflødigt Spørgsmaal, for Sporene gav altfor tydeligt Svar.

Malemute Kid havde fanget Beldens Blik, og denne, der opfattede Vinket, svarede undvigende: „Det er allerede nogen Tid siden.“

„Hør nu Mand, sig nu Sandheden,“ sagde Politimanden advarende.

„De vil nok meget gerne ha' Fingre i ham. Har han maaske været krakilsk dernede i Dawson?“

„Han plyndrede Harry Mc. Farland for fyrretyve Tusinde, fik dem omsat i P. C. Banken for en Cheque paa Seattle; og hvem skal standse Udbetalingen, hvis vi ikke indhenter ham? Hvornaar kørte han?“

Ikke et Blik røbede Spændingen, thi Malemute Kid havde givet Eksemplet, og den unge Politimand mødte derfor ubevægelige Ansigter paa alle Kanter.

Han traadte rask henimod Prince og stillede sit Spørgsmaal til ham, og skønt det krøb i denne, da han saa ind i sin Landsmands aabne alvorlige Ansigt, fortalte han dog noget ganske uvæsentligt om Vejenes Tilstand.

Saa følte han sig for hos Fader Roubeau, der ikke kunde lyve.

„For et Kvarter siden,“ svarede Præsten; „men han havde faaet fire Timers Hvile for sig og Hundene.“

„Femten Minutters Forspring, og udhvilet. Store Gud!“

Den stakkels Fyr vaklede tilbage, halvt besvimet af Udmattelse og Skuffelse, idet han mumlede noget om en ti Timers Kørsel fra Dawson, og at Hundene var færdige.

Malemute tvang ham til at drikke et Glas Punsch. Saa vendte han sig mod Døren og befalede Hundeskene at følge med. Men Varmen og Udsigten til Hvile var altfor fristende, og de gjorde kraftige Indvendinger. Kid forstod deres franske „patois“ og fulgte ængstelig Samtalen imellem dem.

De svor paa, at Hundene var færdige, at Siwasli og Babette maatte skydes, inden den første Kvartmjl var tilbagelagt, og at de øvrige var næsten lige saa langt nede, og at det vilde være det bedste for alle Parter at hvile sig.

„Laan mig fem Hunde?“ bad den Fremmede, idet han vendte sig til Malemute Kid.

Men Kid rystede paa Hovedet.

„Jeg vil skrive en Cheque paa Kaptajn Constantine paa fem Tusinde — her er mine Papirer — jeg har Fuldmagt til at trække efter Forgodtbefindende.“

Det samme tavse Afslag.

„Saa fordrer jeg dem i Dronningens Navn.“

Kid smilede vantro, idet han kastede et Blik paa sit velforsynede Arsenal, og Englænderen, der indsaa sin Afmagt, vendte sig om for at gaa, men da Hundeskene stadig gjorde Indvendinger, for han rasende

op imod dem og kaldte dem Kvindfolk og Køtere. Den ældre Halvblods mørke Ansigt blev blodrødt af Vrede, og han rettede sig op og lovede i kraftige Vendinger, at han nok skulde blive ved, saalænge til Føreren var ked af det, og saa skulde det være ham en speciel Fornøjelse at sætte ham af i Sneen.

Den unge Politimand gik med Opbydelsen af hele sin Energi hen til Døren uden at vakle, idet han gav sig Udseende af at være i Besiddelse af en Kraft, som han slet ikke havde. Men de saa det alle og forstod at vurdere denne stolte Anspændelse. De Trækninger af Smerte, der gik henover hans Ansigt, kunde han heller ikke helt skjule.

Bedækkede med Rim laa Hundene sammenrullede i Sneen, og det var næsten umuligt at faa dem paa Benene. De stakkels Dyr hylede under den hvinnende Snært. Kuskene var rasende og blodlystne. De kunde heller ikke faa Slæden løs og komme af Sted, førend Babette, Førerhunden, var skaaret løs fra Koblet.

„En skiden Slyngel og en Løgner!“ „Gid Ulykken maa ramme ham.“ „En Tyveknægt!“ „Værre end en Indianer!“ Det var tydeligt, at de var vrede — for det første over den Maade, hvorpaa de var bleven ført bag Lyset — dernæst paa den krænkede Nordlandsmorals Vegne. Her var Ærlighed en Mands vigtigste Dyd.

„Og vi har hjulpet den Æsel, efter at vi havde faaet at vide, hvad han havde gjort.“

Alles Øjne vendte sig anklagende mod Malemute Kid, som rejste sig fra den Krog, hvor han havde gjort det bekvemt for Babette, hvorpaa han i Tavshed tømte Bollen til en sidste Omgang.

„Det er en kold Nat, Gutter — en bitterlig kold Nat,“ — begyndte han sit Forsvar Sagen noget uvedkommende. „I har alle været paa Langfart og ved, hvad det betyder. Spark ikke til en Hund, naar den er færdig. I har kun set den ene Side af Sagen. En hæderligere Mand end Jack Westondale har aldrig spist af samme Gryde som I eller jeg. I Fjor Foraar gav han alle sine Sparepenge, fyrretyve Tusinde, til Joe Castrell, for at han skulde købe Land af Regeringen til ham. I Dag vilde han have været Millionær. Men medens han blev tilbage i Cirkle City for at pleje en Kammerat, der havde Skørbug, hvad gør saa Castrell? Gaar til Mc Farland og taber alle Pengene. Næste Dag laa han død i Sneen. Og stakkels Jack, der havde lagt Planer om at rejse hjem den Vinter til sin Kone og den Dreng, som han aldrig havde set! I lægger Mærke til, at han tog nøjagtig, hvad hans Kompagnon tabte — fyrretyve Tusinde. Naa, nu er han væk, og hvad vil I saa gøre ved det?“

Kid saa sig om i Kredsen, bemærkede, at deres Ansigter blev mildere og løftede saa sit Bæger.

„Og nu en Skaal for Manden, der er paa Lang-

fart. Gid hans Proviant maa strække til, hans Hunde holde sig friske, hans Tændstikker aldrig blive vaade. Gud være med ham og skænke ham Held og —“

„Ned med det beredne Politi!“ raabte Bettles, medens Bægrene knustes.

PRÆSTENS FORRET

Dette er Historien om en Mand, som ikke forstod at sætte Pris paa sin Kone; fremdeles om en Kvinde, som viste ham en altfor stor Ære, da hun gav ham sig selv og sin Lykke. I Forbigaaende angaar den en Jesuiterpræst, der, efter hvad man vidste, aldrig havde fortalt en Løgn. Han hørte paa det nøjeste til i Yukon-Landet, medens de to andres Tilstedeværelse var ganske tilfældig. De var blot et Par af de mange omflakkende Eksistenser, der driver med paa Guldstrømmens Bølge eller følger efter den.

Edwin Bentham og Grace Bentham var to saadanne tilfældigt omflakkende Væsner, og de var da ogsaa komne bagefter, thi Klondyke Strømmen fra 97 havde for længst væltet sig ned ad den store Flod og afsat den forhungrede By Dawson. Dengang da Yukon lukkede Forretningen og gik til Ro under et tre Fod tykt Istæppe, befandt det omflakkende Par sig ved Five Fingers Faldene, medens Guldbyen endnu var mange Dagsrejser mod Nord.

Ikke faa Stykker Kvæg var blevne slagtede paa

dette Sted i Løbet af Foraaret, og Affaldet dannede en temmelig stor Dyngge. Edwin Benthams og hans Kones tre Medrejsende betragtede dette Oplag, regnede lidt i Hovedet, fik en Anelse om, at der laa en Guldmine her og bestemte sig saa til at blive. Hele Vinteren igennem solgte de Ben og frosne Huder til udsultede Hundespan. Det var en beskeden Pris, de forlangte, en Dollar Pundet usorteret. Seks Maaneder senere, da Solen vendte tilbage og Yukon vaagnede, spændte de deres tunge Pengebæltter om sig og rejste tilbage til Sydlandet, hvor de endnu lever og lyver drabeligt om det Klondyke, de aldrig har set.

Men Edwin Bentham. — Han var en lad Fyr, og havde han ikke haft en Kone, vilde han med Glæde have sluttet sig til Hundeædespekulanterne. Men hun prikkede til hans Forfængelighed, fortalte ham, hvor stor og stærk han var, hvordan en saadan Mand, som han var, vilde overvinde alle Hindringer og med Glands hjemføre det gyldne Skind. Altsaa bed han Tænderne sammen, solgte sin Andel i Benene og Huderne for en Slæde og en Hund og vendte sine Snesko imod Nord. Det er overflødig at bemærke, at Grace Benthams Snesko aldrig lod hans Spor blive kolde. Tvertimod, førend deres Trængsler havde varet i tre Dage, var det Manden, som sakkede agterud, og Kvinden, som banede Vej i Fortroppen. Naturligvis, hvis de mødte nogen, blev Slagordenen øjeblikkelig ændret. Saaledes gik det

til, at hans Mandighed ikke blev underkastet Tvivl af dem, der som Spøgelser gik forbi i Ensomheden. Der gives den Slags Mænd her i Verden.

Hvorledes en Mand og en Kvinde af den Støbning egentlig havde fundet hinanden er uden Betydning for denne Fortælling. Det er den Slags Ting, vi alle kender, og de, som gransker for nøje, kan let miste den skønne Tro paa den guddommelige Hensigtsmæssighed.

Edwin Bentham var en Dreng, der ved en Fejltagelse havde faaet en Mands Krop — en Dreng, som med Fornøjelse kunde rive Vingerne af en Sommerfugl eller krybe sammen i sindssvag Rædsel for en spinkel energisk Fyr, halv saa stor som ham selv. Han var et egenkærligt, forkælet Barn i voksen Størrelse og med en Fernis af Kultur og Former, der lige akkurat bevarede Skinnet. Ja, det er Sagen, han var et Klubmenneske og et Selskabsmenneske — af den Slags, der pryder Salonerne, og som siger ligegyldige Ting med en Udfoldelse af Ynde og Betydningsfuldhed, der er ubeskrivelig; en af den Slags, der praler tykt og græder over ondt i Tænderne; en af dem, der gør en Kvindes Liv til et værre Helvede end den mest samvittighedsløse Libertiner, der nogensinde har græsset paa forbudte Græsgange. Vi støder paa dem hver Dag, disse Mennesker; men vi ser dem sjældent, som de egentlig er. Næst efter at gifte sig med dem er den bedste Maade at faa det at vide paa, at spise af samme

Fad og krybe under samme Tæppe med dem i — skal vi sige en Uge — længere Tid behøves ikke.

At se til var Grace Bentham en spæd, pigeagtig Skikkelse; for dem, der kendte hende, var hun en Sjæl, over for hvilken ens egen Personlighed ligesom skrumpede ind, men som alligevel havde bevaret al det evig kvindeliges Charme. Saadan var den Kvinde, der drev sin Mand frem og fik ham til at indlade sig paa Nordlandsfarten, som banede Vej for ham, naar ingen saa det, og som græd i Stilhed over sit svage Kvindelegeme.

Saaledes drog da dette besynderlige Par ned til Fort Selkirk og derefter gennem firsindstyve Kvartmil trøstesløs Udørken til Stuart River. Og da det korte Dagslys forlod dem, og Manden lagde sig ned i Sneen og flæbede, saa var det Kvinden, der bandt ham fast paa Slæden, bed Tænderne sammen af Smerte i de forpinte Lemmer og hjalp Hunden med at slæbe ham til Malemute Kids Hytte. Malemute Kid var ikke hjemme, men Meyers, den tyske Handelsmand, stegte store Elsdyrbøffer og redte en Seng af friske Fyrregrene.

Lake, Langham og Parker havde uhyre travlt, hvad der jo heller ikke var saa sært.

„Aa Sandy! Hvis du kan kende en røget Makrel fra et Stykke Fedtebrød, tag saa og hjælp mig, hva'!“

Denne Opfordring lød ud fra Forraadskamret, hvor

Langham tumlede med adskillige Fjerdinger frossent Elsdyrkød.

„Rør dig ikke fra den Gryde!“ kommanderede Parker.

„Hør Sandy, vær nu rar og stik ned i Missouri Lejren og laan lidt Kanel,“ bad Lake.

„Saa til H hvad i Alverden“ — men Rumsteringen med Kasser og Elsdyrskøller i Forraadskammeret afbrød brat denne Forhandling.

„Gaa nu, Sandy, du kan jo være tilbage i fem Minutter.“ —

„Lad ham være,“ afbrød Parker. „Hvordan skal jeg kunne blande Biscuiten, naar der ikke er ryddet af Bordet?“

Sandy stod usikker, til det pludselig slog ham, at han jo dog var Langhams „Mand“. Saa smed han med en Undskyldning den fedtede Karklud og skyndte sig at hjælpe sin Herre.

Disse lovende Sønner af velhavende Forældre var komne til Nordlandet for at plukke Lavrbær, med mange Penge og hver sin „Mand“. Til Held for deres Sindstilstand var de to andre Mænd oppe ad den „hvide Flod“ for at søge efter et Kvartsleje, om hvilket der gik Sagn. Saaledes gik det til, at Sandy maatte skjule sit stille Grin for tre livsfriske strenge Herrer, som hver havde sine udprægede Ideer paa Kogekunstens Omraade. To Gange den Morgen havde Barometret i Lejren staaet paa Jordskælv, og det var kun bleven afværget ved umaade-

lige Indrømmelser fra den ene eller den anden Kogekunstner. Men endelig var deres fælles Værk, en virkelig lækker Middag, bleven færdig. Saa satte de sig ned og spillede en tremands Seksogtreds, for at afværge enhver Grund til fremtidige Stridigheder. Den, der vandt, fik Ret til at drage ud paa en yderst vigtig Ekspedition.

Loddet traf Parker, som redte sig med Skilning i Midten, tog sine Vanter og sin Bjørneskindshue paa og gik over til Malemute Kids Hytte. Da han vendte tilbage, var det i Selskab med Grace Bentham og Malemute Kid. Den første var meget ked over, at hendes Mand ikke kunde nyde godt af deres Gæstfrihed, for han var draget af Sted for at se paa Henderson Creek Minerne. Den sidste var endnu en Smule stiv efter at have traadt Sti ned ad Stuart River. Meyers var bleven indbudt men havde svaret nej, grundet paa, at han var ivrig optaget af et Forsøg paa at bage Brød af Hyben.

Naa, Manden kunde de undvære, men Kvinden — ja, de havde ikke set en Kvinde hele Vinteren, og hendes Tilstedeværelse betød en ny Æra i deres Liv. De var universitetsdannede Folk og Gentlemen disse tre unge Mennesker, og de higede efter alt det, som saa længe havde været dem nægtede. Maa-ske Grace Bentham led af en lignende Hunger, i alt Fald betød det meget for hende, denne første lyse Time efter saa mange mørke Uger.

Men den vidunderlige Forret, hvis Tilstedeværelse

skyldtes den nærliggende Sø, var næppe sat paa Bordet, før der blev banket kraftigt paa Døren.

„Aah, nej da! vil De ikke træde indenfor, Mr. Bentham?“ sagde Parker, som gik hen at se, hvem det vel kunde være.

„Er min Kone her?“ svarede den værdige Ægtemand barsk.

„Ih, ja. Vi lagde Besked hos Mr. Meyers.“

Parker kurrede i de blideste Toner, men undrede sig i sit stille Sind over, hvad Djævelen Meningen var med det hele.

„Vil De ikke komme indenfor. Vi ventede Dem hvert Øjeblik og reserverede Dem en Plads. Og første Ret er lige kommen paa Bordet.“

„Kom indenfor, kære Edwin,“ kvadrede Grace Bentham fra sin Plads ved Bordet.

Parker traadte selvfølgelig til Side.

„Jeg spørger efter min Kone,“ gentog Bentham hæst, og Tonen smagte ubehageligt af Ejendomsret.

Parker gispede. Han var lige paa Nippet til at drive Næven ind i Synet paa den ubehøvlede Gæst, men styrede sig dog med noget Besvær. Alle havde rejst sig. Lake tabte Fatningen og greb sig selv i lige at skulle til at sige.

„Skal De virkelig gaa?“

Og saa begyndte Opbruddet.

„Det var saa pænt af Dem.“ „Forfærdelig kede over det“ — „Og mange Tusind Tak“. „Rar Tur til Dawson“ osv.

Paa denne Maade blev Lammet hjulpen i Jaketten og ført til Slagtebænken. Saa smældede Døren i, og de stirrede vemodigt paa det forladte Bord.

„Fordømt!“ Langham led endnu under sin første Opdragelse, og hans Eder var derfor uden Eftertryk og meget ensformige. „Fordømt!“ gentog han med en vag Følelse af, at det ikke slog til, men forgæves kæmpende for at finde et mere mandigt Udtryk.

Det er en dygtig Kvinde, som kan dække en uduelig Mands mange Svagheder, afstive hans vaklende Natur ved sin egen ubetvingelige Vilje, indgyde ham sin ærgærrige Sjæl og drive ham til store Bedrifter. Og det er i Sandhed en dygtig og taktfuld Kvinde, som kan gøre alt dette, og gøre det saa snedigt, at Manden faar hele Æren og i sit inderste Hjærte tror, at alt skyldes ham og ham alene.

Det var det, Grace Bentham nu gav sig i Færd med. Knapt ankommen til Dawson med nogle faa Pund Mel og forskellige Anbefalelsesbreve, begyndte hun straks at drive sit store Pattebarn frem i første Linie. Det var hende, som smeltede Stenhjertet paa den raa Barbar, der raadede over P. C. Kompagniets Skæbne, og som afvristede ham Kredit. Men det var Edwin Bentham, paa hvem Papirerne officielt lød. Det var hende, som slæbte det store Barn op og ned ad Floderne, henover Dæmninger og Flodskel, ud paa de Snese af vildsomme Togter. Og dog talte alle om, hvilken energisk Fyr Bentham

var. Det var hende, som studerede Kortene og udspurgte Minearbejderne, og tærskede Geografi og Lokalkendskab ind i hans tomhjærnedede Skalle, indtil enhver beundrede hans udstrakte Kendskab til Landet og dets Vilkaar. Selvfølgelig sagde de ogsaa, at hans Kone var en Knop, men kun nogle faa meget kloge Hoveder forstod at vurdere hende og ynkede hende.

Hun gjorde Arbejdet, han fik Æren og Lønnen. I Nordvest Territoriet kan en gift Kvinde ikke indpæle og indregistrere et Flodleje eller et Grubestykke; derfor gik Edwin Bentham til Guldkommissionæren og indskrev sig for Grubestykke Nr. 23, anden Række paa French Hill. Og da de naaede April, vadskede de tusind Dollars om Dagen, med Udsigt til mange flere saadanne Dage.

Ved Foden af French Hill laa Eldorado Creek, og ved Flodlejet stod Clyde Whartons Hytte. Endnu vadskede han ikke daglig sine tusinde Dollars, men hans Dynger af Guldsand voksede Dag for Dag, og den Tid vilde komme, da disse Dynger vilde gaa igennem hans Vadsketrug og i Løbet af en halv Snes Dage afsætte adskillige Hundrede Tusinde Dollars. Han sad ofte i sin Hytte og røg Pibe og drømte skønne Drømme — Drømme, i hvilke hverken Dyngerne eller det halve Ton Guldstøv i P. C. Kompagniets rummelige Box spillede nogen Rolle.

Og Grace Bentham saa ofte ned til Eldorado Creek, naar hun vaskede Tintallerkener af i sin

Hytte deroppe paa Skraaningen og hun drømte — heller ikke om Guldstøv eller om Guldsandsdynger. De mødtes hyppig, eftersom Vejen til den ene Grubelod krydsede Vejen til den anden, og der er meget at tale om i et Nordlands Foraar; men ikke en eneste Gang forraadte de deres Følelser, ikke ved et Øjekast eller et uoverlagt Ord.

Dette var i Begyndelsen. Men en Dag blev Edwin Bentham raa. Saadan er alle Dreng. Desuden begyndte han, nu da han var bleven en Konge paa French Hill, at faa store Tanker om sig selv og glemme, at han skyldte sin Kone det altsammen. Den Dag, da Wharton hørte Tale derom, opsøgte han Grace Bentham og talte i Vildelse. Det gjorde hende meget lykkelig, skønt hun ikke vilde høre paa det og tog det Løfte af ham, at han ikke vilde sige den Slags Ting mere. Hendes Time var endnu ikke kommen.

Men Solen gled tilbage paa sin Vandring mod Nord. Midnattens Ravnemørke skiftede til Daggryets blygraa Skær, Sneen smeltede, der laa Vand oven paa Isen, og Tøbruddet begyndte. Dag og Nat gled det gule Lersand gennem de rappe Vadskestrug og udleverede sin Løsesum til de stærke Mænd fra det sydlige Land. Og i denne travle Tid slog saa Grace Benthams Time.

For os alle slaar engang en saadan Time — det vil sige, for de af os, som ikke er for flegmatiske. Nogle Mennesker er gode, ikke paa Grund af en

indgroet Kærlighed til Dyden, men af pure Dovenskab. De af os, som har svage Øjeblikke, vil forstaa dette.

Edwin Bentham stod og vejede Guldstøv af ved Skænken i Forks Bar — der gik lovlig meget af hans Guldstøv den Vej — da hans Kone gik ned ad Skraaningen og sneg sig ind i Clyde Whartons Hytte. Wharton ventede hende ikke, men det forandrede ikke Sagen, og megen paafølgende Elendighed og ørkesløs Venten kunde være undgaaet, hvis Fader Roubeau ikke havde set hende og var drejet af fra sin Vej.

„Mit Barn“ —

„Stop, Fader Roubeau! Skønt jeg ikke er af Deres Tro, har jeg Agtelse for Dem; men trød ikke mellem denne Kvinde og mig!“

„Ved De, hvad De er i Begreb med?“

„Om jeg véd! Om De saa var Gud den Almægtige og vilde kaste mig i den evige Ild, vilde jeg sætte min Vilje mod Deres i denne Sag.“

Wharton havde anbragt Grace paa en Stol og stod kampberedt foran hende.

„Bliv siddende paa den Stol der og forhold Dem rolig,“ vedblev han, henvendt til Jesuiten. „Nu vil jeg først sige noget, saa kan De bagefter.“

Fader Roubeau bukkede høfligt og adlød. Han var en sagtmodig Mand og havde lært at bie sin Tid. Wharton trak en Stol hen ved Siden af den unge Kones og knugede hendes Haand i sin.

„Holder du af mig og vil du føre mig bort?“

Hendes Ansigt lyste af Tillid til den Mand, hos hvem hun søgte Tilflugt.

„Kære, husker du ikke, hvad jeg før sagde? Selvfølgelig vil jeg“ —

„Men hvordan kan du det? — Udvadskningen af Guldet?“

„Tror du, det skal trykke mig? I værste Tilfælde overgiver jeg det hele til Fader Roubeau her. Jeg kan rolig betro ham at indsætte Guldstøvet i Compagniets Bank.“

„Aah, naar jeg tænker paa det! — Jeg vil aldrig se ham mere.“

„Gud være lovet!“

„Men saa at løbe min Vej — ak Clyde! Jeg kan ikke! Jeg kan ikke!“

„Saa, saa; selvfølgelig kan du. Lad mig bare raade. Saa snart vi kan faa vore Sager samlede, tager vi af Sted og —“

„Men sæt han kommer tilbage —“

„Jeg skal knuse hvert —“

„Nej, nej, ingen Kamp, Clyde! Lov mig det.“

„All right! Jeg vil bare sige til de andre, at de skal smide ham ud. De har set, hvordan han har behandlet dig, og de elsker ham ikke synderligt.“

„Det maa du ikke gøre. De maa ikke gøre ham noget ondt.“

„Hvad da? Skal jeg lade ham gaa lige herind og lade ham tage dig med sig lige for Øjnene af mig?“

„Nej, nej,“ sagde hun næsten hviskende og klappede blidt hans Haand.

„Saa lad mig om det, og bryd dig ikke mere derom. Jeg skal sørge for, at han ikke lider Skade. Utroligt hvor øm han har været for, at du ikke kom noget til. Vi rejser ikke tilbage til Dawson. Jeg sender Bud ned til et Par af Kammeraterne om at udruste en Baad og stage den op ad Yukon. Vi gaar tværs over til Flodskellet og ta'r med Tømmerflaade ned ad India River for at møde dem. Og saa —“

Hendes Hovede var sunken ned paa hans Skulder. Deres Stemmer blev blødere, hvert Ord var et Kærtegn. Jesuiten rokkede nervøst paa Stolen.

„Og saa?“ gentog hun.

„Saa stager vi opad, opad, stadig opad, gaar uden om White Horse Faldene og Box Cañon.“

„Ja?“

„Og Sixty Mile Floden, saa alle Søerne, Chilcoat, Dyea og endelig Havet.“

„Men, kæreste Ven, jeg kan jo ikke stage en Baad.“

„Din lille Gaas! Jeg tager Sitka Charley med, han kender de bedste Veje og Lejrpladser, og han er den fortræffeligste Mand i en Baad, jeg kender, skønt han er Indianer. Alt, hvad du skal gøre, er at sidde midt i Baaden og synge og spille Cleopatra og slaas med — nej, vi har Lykken med os, det er altfor tidlig for Moskitoerne.“

„Og saa, min Antonius, hvad saa?“

„Ja, saa en Damper til San Francisco og ud i den vide Verden! Aldrig mere vende tilbage til dette forbandede Hul igen. Tænk paa det. Hele Verden staar os aaben! Jeg sælger ud. Aa, vi bliver rige! Waldworth Sammenslutningen giver mig en halv Million for, hvad der er tilbage i Grunden, og jeg har dobbelt saa meget liggende i Dyngerne og hos P. C. Kompagniet. Vi rejser til Udstillingen i Paris 1900. Vi rejser til Jerusalem, om du vil. Vi køber et italiensk Palads, og du skal spille Cleopatra, saa meget dit Hjerte begærer. Nej, du skal være Lucretia, Acte eller alt, hvad du selv synes. Men du maa ikke, du maa sandelig ikke“ —

„Cæsars Hustru skal være dadelfri.“

„Selvfølgelig, men“ —

„Men jeg bliver ikke din Hustru, vel min Ven?“

„Det mente jeg ikke.“

„Men du vil holde lige saa meget af mig for det, og aldrig saa meget som tænke paa — aah! jeg ved, du bliver lige som de andre Mænd; du bliver ked af mig og — og“ —

„Hvor kan du dog sige det! jeg“ —

„Lov mig det.“

„Ja, ja, det lover jeg.“

„Du siger det saa let, min Ven; men hvor kan du vide? — eller jeg vide? Jeg har saa lidt at give, og dog er det saa meget. Aah Clyde, lov mig at du ikke vil?“

„Saa, saa! Du maa ikke begynde at tvivle allerede. Til Døden skiller os!“

„Tænk! Det sagde jeg engang til ham — til ham, og nu?“

„Og nu, min lille Kæreste, skal du ikke grublisere mere over den Slags. Selvfølgelig vil jeg aldrig, aldrig, og“ —

Og for første Gang mødtes de skælvende Læber.

Fader Roubeau havde holdt Udkig med Vejen gennem Vinduet, men kunde nu ikke længere udholde Spændingen. Han rømmede sig og vendte sig om.

„Nu er det Deres Tur, Fader!“ Whartons Ansigt var blussende rødt, og der var en hoverende Klang i hans Stemme, da han traadte tilbage til Fordel for den anden. Han nærede ingen Tvivl om Udfaldet. Det gjorde Grace heller ikke, for hun smilede svagt, da hun vendte sig mod Præsten.

„Mit Barn,“ begyndte han. „Mit Hjærte bløder for Dem. Dette er en smuk Drøm, men det *er* en Drøm.“

„Og hvorfor, Fader? Jeg har jo sagt ja.“

„De vidste ikke, hvad De gjorde. De tænkte ikke paa den Ed, De for Deres Gud har givet den Mand, De er gift med. Det er *min* Pligt at faa Dem til at indse et saadant Løftes Hellighed.“

„Og hvis jeg nu indser det og alligevel vægrer mig?“

„Saa vil Gud“ —

„Hvilken Gud? Min Mand har en Gud, som jeg ikke vil dyrke. Der maa være mange af den Slags.“

„Barn, sig ikke saadan noget. Men nej, De mener det heller ikke. Jeg forstaar Dem saa godt. Jeg har ogsaa haft den Slags Øjeblikke.“

Et Øjeblik var han i Erindringen hjemme i Frankrig, og et længselsfuldt vemodigt Ansigt traadte som en Taage mellem ham og Kvinden, der stod foran ham.

„Har da min Gud forladt mig, Fader? Jeg er ikke værre end andre Kvinder. Jeg har haft det elendigt sammen med ham. Hvorfor skal min Ulykke blive endnu større? Hvorfor skal jeg ikke gribe efter Lykken? Jeg kan ikke, jeg *vil* ikke gaa tilbage til ham!“

„Snarere har du forladt din Gud. Vend om. Kast din Sorg paa ham, og Mørket skal svinde. Ak, mit Barn“ —

„Nej, det nytter ikke noget. Som man reder, saa ligger man. Jeg vil sætte dette igennem. Og hvis Gud straffer mig, saa maa jeg bære det. De forstaar det ikke. De er ikke Kvinde.“

„Min Moder var en Kvinde.“

„Men“ —

„Og Kristus var født af en Kvinde.“

Hun svarede ikke. Der blev Stilhed. Wharton trak sig utaalmodig i Overskægget og holdt et Øje med Vejen. Grace lænede Albuen paa Bordet, hen-

des Ansigt var fuldt af Beslutning. Smilet var døet bort. Fader Roubeau angreb fra en ny Kant.

„Har De Børn?“

„Engang ønskede jeg det — men nu — nej! Og jeg er glad over det.“

„De har en Mor?“

„Ja.“

„Som elsker Dem?“

„Ja.“ Hendes Svar kom som en Hvisken.

„Og en Broder? — nej, det er det samme. Han er en Mand. Men en Søster?“

Hun nikkede med sænket Hovede.

„Yngre? Meget yngre?“

„Syv Aar yngre.“

„Har De overvejet dette tilstrækkeligt. Har De tænkt paa dem. Paa Deres Moder? Og Deres Søster? Hun staar nu paa Nippet til at blive voksen Kvinde, og Deres Selvraadighed kan komme til at betyde meget for hende. Kunde De staa Ansigt til Ansigt med hende og se paa hendes friske Ungdom, holde hende i Haanden eller lægge Kinden mod hendes?“

Ved disse Ord vældede der Billeder op i hendes Sjæl, og hun raabte: „Lad være, lad være,“ og hun veg tilbage som Ulvehundene for Svøbeslagene.

„Men det er alt dette, De maa betænke, og De maa helst gøre det nu.“

I hans Blik, som hun imidlertid ikke kunde se, var der megen Medlidenhed, men hans spændte,

sitrende Ansigt røbede ingen Overbærenhed. Hun løftede Hovedet fra Bordet, tvang Taarerne tilbage og kæmpede for at blive Herre over sig selv.

„Jeg gaar min Vej. De skal aldrig mere se mig, og de vil glemme mig. Jeg vil blive for dem som en, der er død. Og — og jeg vil drage med Clyde — i Dag.“

Dette syntes afgørende. Wharton traadte et Skridt frem, men Præsten vinkede afværgende.

„De har ønsket Dem Børn?“

Hun nikkede.

„Og bedt om at faa dem?“

„Ofte.“

„Og har De tænkt paa, hvis De fik Børn nu?“
Fader Roubeaus Øjne hvilede et Øjeblik paa Manden, der stod ved Vinduet.

Det lysnede i hendes Ansigt. Saa gik det op for hende, hvad det betød. Hun løftede bønfoldende sin Haand, men han blev ved.

„Kan De tænke Dem et uskyldigt Barn i Deres Arme? En Dreng? Verden er ikke saa haard ved en Pige. Aah, Deres Sjæl vilde blive fyldt med Bitterhed! Og kunde De være stolt og lykkelig over Deres Dreng, naar De saa paa andre Børn?“

„Aah, hav Medlidenhed og tie.“

„Et stakkels Udskud“ —

„Lad være, lad være! Jeg vil gaa tilbage!“

Hun laa for hans Fødder.

„Et Barn, der vokser op uden Tanker om ondt,

og en Dag slynger Verden ham et kært Navn i Ansigtet!“

„Aah, min Gud! min Gud!“

Hun omklamrede hans Knæ. Præsten sukkede og løftede hende op. Wharton trængte sig frem, men hun skød ham tilbage.

„Kom ikke nærmere, Clyde! Jeg gaar tilbage.“

Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder, men hun brød sig ikke om at tørre dem bort.

„Efter alt, hvad der er sket? Du *kan* da ikke, jeg tillader dig ikke!“

„Rør mig ikke!“ Hun skælvede og veg tilbage.

„Jamen jeg *vil*! Du er min! Hører du? Du er min!“ Saa for han mod Præsten. „Nar, som jeg var, at jeg nogensinde lod Dem komme med Deres dumme Præk! Tak Gud for, at De ikke er en almindelig Mand, for jeg skulde — men, ikke sandt, Præstens Særrettigheder maa jo respekteres! Nu har De altsaa hævdet den, gaa saa ud af mit Hus, eller jeg glemmer, hvem og hvad De er!“

Fader Roubeau bukkede, greb hendes Haand og trak hende hen imod Døren. Men Wharton gik imellem.

„Grace, du sagde, at du elskede mig?“

„Det sagde jeg.“

„Gør du det?“

„Ja.“

„Sig det igen.“

„Jeg elsker dig, Clyde. Jeg elsker dig.“

„Hør efter Præst!“ raabte han. „De har hørt det, og De vil sende hende tilbage for at leve paa en Løgn, leve i et Helvede sammen med den Mand?“

Men Fader Roubeau skød Kvinden ind i det inderste Værelse og lukkede Døren.

„Ikke et Ord!“ hviskede han til Wharton og satte sig paa den første den bedste Stol. „Husk, for hendes Skyld,“ føjede han til.

Værelset gav Genlyd af en brutal Banken paa Døren. Saa blev Klinken løftet, og Edwin Bentham traadte ind.

„De har vel ikke set noget til min Kone?“ spurgte han, saa snart de havde hilst paa hinanden.

De rystede paa Hovedet.

„Jeg saa hendes Spor føre ned fra Hytten,“ fortsatte han prøvende, „og de drejede af fra Hovedvejen lige her udenfor.“

Hans Tilhørere saa ud, som om det kedede dem.

„Og saa — saa tænkte jeg“ —

„At hun var her!“ tordnede Wharton.

Præsten bragte ham til Tavshed med et Blik: „Saa De hendes Spor føre her op til Hytten, min Søn?“ Den udspekulerede Fader Roubeau — han havde sørget for omhyggelig at slette Sporene ud, da han for en Time siden var kommen op ad samme Sti.

„Jeg standsede ikke for at se efter. Jeg“ —

Hans Blik dvælede mistænksomt ved Døren ind til det andet Værelse, og vendte sig saa spørgende

mod Præsten. Denne rystede paa Hovedet; men der var stadig Tvivl i Luften.

Fader Roubeau bad en hurtig tavs Bøn og rejste sig op: „Hvis De ikke tror mig“ — — han lod, som om han vilde til at aabne Døren.

En Præst kan ikke lyve. Edwin Bentham havde hørt dette saa ofte, og han troede det.

„Nej, lad være, Fader,“ sagde han hurtigt. „Jeg undrede mig blot over, hvor min Kone var gaaet hen og tænkte maaske — naa jeg antager, hun maa være gaaet op til Fru Stanton i French Gulch. Dejligt Vejr. Har De hørt det sidste Nyt? Melet er gaaet ned til fyrretyve Dollars for hundrede Pund, og man siger, at *che-cha-quas*'erne i Flokkevis kommer op ad Floden. Men jeg maa af Sted, Farvel.“

Døren smældede i, og fra Vinduet saa de ham fortsætte sin Eftersøgning i Retning af French Gulch.

Nogle faa Uger senere lagde to Mænd en Kano ud i Strømmen og bandt den til en drivende Fyrrestamme. Denne strammede Fangelinen og trak det lille Fartøj med sig paa Slæb som en Bugserbaad. Fader Roubeau havde faaet Ordre til at forlade Øvre-Klondyke og vende tilbage til sine farvede Børn ved Minook. De hvide Mænd var komne til dem, og de helligede nu altfor lidt Tid til Fiskeri og altfor megen Tid til en vis Guddom, hvis foreløbige Bolig var utallige sorte Flasker. Malemute Kid havde ogsaa Forretninger i Nedre-Klondyke, derfor rejste de sammen.

Kun een Mand i hele Nordlandet kendte Paul Roubeau, og denne Mand var Malemute Kid. For ham og for ham alene kastede Præsten sin præstelige Dragt og stod som han var. Og hvorfor skulde han ikke det? Disse to Mænd kendte hinanden. Havde de ikke delt den sidste Bid Fisk, den sidste Pris Tobak, den inderste Tanke med hinanden, ved Berings-Havets øde Bredder, i det „Store Deltas“ opslidende Labyrinter, paa den frygtelige Vinterrejse fra Point Barrow til Porcupine?

Fader Roubeau dampede stærkt af sin veltjente Pibe og stirrede paa Solen, der stor og uhyggerød dvælede paa Randen af den nordlige Horizont. Malemute Kid trak sit Uhr op. Det var Midnat.

„Frisk Mod, gamle Mand!“ Kid optog øjensynlig en afbrudt Traad: „Gud vil sikkert tilgive en saadan Løgn. Lad mig give Dem en Mands Ord, som plejer at ramme i Centrum.

Hvis hun har sagt blot et Ord, husk paa at din
 Mund er forseglet,
 Skændselens Mærke paa ham, der Hemmeligheden
 ej dulgte.
 Kommer han, Herward, i Nød og den sorteste Løgn
 kan ham frelse,
 lyv du, saalænge du kan, og saalænge som een blot
 dig hører.

Fader Roubeau tog Piben ud af Munden og overvejede: „Manden taler sandt, men det er ikke det, min Sjæl foruroliges af. Løgneren og dens Straf ligger hos Gud, men — men“ —

„Hvad da? Deres Hænder er rene.“

„Nej Kid, jeg har tænkt meget over det, men *det* bliver altid tilbage — at jeg vidste, hvad det gjaldt og at jeg dog tvang hende til at gaa hjem igen.“

En Rødkælks klare Toner lød fra den skovbevokste Bred, en Agerhøne kaldte i det fjærne, et Elsdyr plumpede larmende ud i Strømmen, men de to Mænd røg videre i Tavshed.

LANGFARTENS VISDOM

Sitka Charley havde naaet det umulige. Andre Indianere kendte maaske lige saa meget af Langfartens Visdom som han, men han alene kendte den hvide Mands Visdom, Langfartens Ære og Loven. Men dette var han ikke naaet til paa een Dag. De Indfødte er langsomme til at generalisere, og der skal mange enkelte Kendsgærninger til og mange Gentagelser til, inden de har samlet sig en Forstaaelse. Sitka Charley havde fra Barnsben stadig færdedes blandt de hvide Mænd, og da han selv blev Mand, havde han knyttet sin Skæbne til dem og en Gang for alle skilt sig ud fra sit eget Folk. Og selv da, skønt han bøjede sig for, ja næsten ærede deres Magt og grublede over den, selv da maatte han gætte sig frem til dens hemmelige Livskilde — Æren og Loven. Og det var først efter at Aarene havde dynget Vidnesbyrd paa Vidnesbyrd, at han sluttelig var naaet til at forstaa den. Han var en fremmed, og han forstod den bedre end den hvide Mand selv; han var en Indianer, og han havde opnaaet det umulige.

Og ud af dette var der vokset en vis Foragt for hans eget Folk — en Foragt, som han havde gjort sig til Vane at skjule, men som nu brød frem i en Hvirvelvind af Eder og Forbandelser i mange Tunge-maal over Kah-Chuctes og Gowhees Hoveder. De krøb for ham som et Par snærende Ulvehunde, altfor fejge til at springe paa ham, altfor ulveagtige til at skjule deres Tænder. Smukke var de ikke. Det var Sitka Charley heller ikke. Der var ikke Kød skabt paa deres Ansigter. Deres fremstaaende Kindben var furet af frygtelige Ar, der var revnede og tilfrosne afvekslende i den stærke Kulde, medens deres Øjne brændte uhyggeligt af den Ild, som næres af Fortvivelse og Hunger. Mænd, der er saadan stillede og staar uden for Ærens og Lovens Gærde, er ikke til at stole paa. Dette vidste Sitka Charley, og det var derfor, at han havde tvunget dem til at efterlade deres Rifler ved det øvrige Lejrmateriel for ti Dage siden. Hans egen og Kaptajn Eppingwells var de eneste tilbageblevne.

„Saa, faa saa tændt Ild,“ kommanderede han og fremtog den kostbare Tændstiksæske med tilhørende Strimler af tørt Birkebark. De to Indianere begyndte tvært at samle visne Grene og Kviste. De var svage og standsede ofte, svimle af at bukke sig, eller vaklede ravende tilbage til Baalstedet, medens deres Knæ slog mod hinanden som Kastagnetter. Efter hver Udtur hvilede de et Øjeblik, som om de var syge og dødelig trætte. Til visse Tider udtrykte de-

res Øjne den stumme Lidelses taalmodige Stoicisme; til andre Tider syntes Jeg'et næsten at bryde ud i et vildt Skrig: „Jeg, jeg, jeg vil existere!“ — det, som er alt levendes Grundtone.

En let Luftning blæste fra Syd, angreb de udsatte Dele af deres Legemer og drev Kulden i Form af Ildnaale gennem Pels og Kød lige ind til Marv og Ben. Derfor tvang Sitka Charley, da Ilden brændte lystig og optøede en fugtig Kreds i Sneen rundt om, sine modvillige Kammerater til at hjælpe sig at danne et Læ.

Det var en meget primitiv Foranstaltning — et Tæppe udspændt foran Ilden paa Vindsiden i en Vinkel af omtrent fem og fyrretyve Grader. Det holdt den isnende Vind ude og kastede Varmen tilbage og ned paa dem, der skulde krybe i Ly under det. Saa blev der bredt et Lag grønne Grene ud paa Sneen, for at deres Legemer ikke skulde komme i Berøring med den. Da dette var gjort, skred Kah-Chucte og Gowhee til at pleje deres Fødder. De frosne Moccasiner var slemt medtagne. Den skarpe Is paa Floden havde skaaret dem i Stykker. Deres Siwash Sokker var i samme Forfatning, og da de var blevne tøde op og fjærnede, fortalte de hvide, døde Tæer, der var paa forskellige Trin af Forfrysning, deres simple Historie om Langfarten.

Sitka Charley overlod dem til deres Fodpleje og vendte tilbage samme Vej, han var kommen. Ogsaa han længtes stærkt efter at sidde ved Ilden og pleje

sit forkomne Legeme, men Æren og Loven forbød det. Han sled sig møjsommeligt hen over den frosne Flod, hvert Skridt maatte fremtvinges, hver Muskel gjorde Oprør. Adskillige Steder, hvor der nylig havde lagt sig Is paa Vandet, blev han nødt til ynkeligt at fremskynde sin Gang over den skrøbelige Bund, der gyngede under ham. Paa saadanne Steder kunde Døden komme hurtig og let; men han nærede ikke noget Ønske om ikke at lide mere.

Hans tiltagende Ængstelse forsvandt, da han saa to Indianere komme tilsyne ved en Bøjning af Floden. De vaklede og stønnede som Mænd under tunge Byrder, og dog vejede Pakkerne paa deres Ryg kun nogle faa Pund. Han udspurgte dem ivrigt, og deres Svar syntes at berolige ham. Han skyndte sig videre. Saa kom der to hvide Mænd, der understøttede en Kvinde. Ogsaa de gik, som om de var drukne, og deres Lemmer skælvede af Udmattelse. Men Kvinden støttede sig kun let til dem og ønskede at vinde frem ved egne Kræfter. Ved Synet af hende for der et Glimt af Glæde henover Sitka Charleys Ansigt. Han nærede den allerstørste Hengivenhed for Mrs. Eppingwell. Han havde set mange hvide Kvinder, men hun var den første, der drog paa Langfart med ham. Da Kaptajnen foreslog ham det vovelige Foretagende og gjorde ham et Tilbud for hans Tjeneste, havde han rystet alvorlig paa Hovedet, for det var en ukendt Vej gennem Nordlandets trøstesløse Ødemarker, og han vidste, at

Rejsen vilde blive af den Slags, der sætter Menneskenes Sjæle paa Prøve til det yderste. Men da han fik at vide, at Kaptajnens Kone skulde være med, afslog han rentud at have mere med den Sag at gøre. Havde det været en Kvinde af hans egen Race, vilde han ikke have brudt sig om det; men disse Kvinder fra Sydlandet — nej, nej de var for bløde i det, altfor spæde til saadanne Foretagender.

Sitka Charley kendte imidlertid ikke den Slags Kvinder, hun hørte til. Fem Minutter før havde han ikke drømt om at paatage sig Ledelsen af Ekspeditionen; men da hun kom med sit vidunderlige Smil og sit klare simple Engelsk og drøftede Sagen uden Omsvøb, havde han straks indvilget. Havde der vist sig en Tryglen eller Anraaben om Medlidenhed i hendes Øjne, en Skælven i Stemmen, havde hun villet benytte sig af sin Forrettighed som Kvinde — vilde han øjeblikkelig være blevet kold og stiv som Staal. I Stedet for havde hendes dybe, forskende Øjne og hendes klare Stemme, hendes fuldstændige Frimodighed og stiltiende Gaaen ud fra, at hun var hans Ligemand, berøvet ham hans Koldblodighed. Han følte, at her var en ny Slags Kvinde, og de havde ikke været Rejsefæller i ret mange Dage, før han forstod Grunden til, at Sønnerne af saadanne Kvinder beherskede Land og Hav, medens Sønnerne af hans egen Races Kvinder ikke kunde staa sig imod dem. *Blød og spæd!* Dag efter Dag iagttog han hende, udmattet, udtæret, uovervindelig som hun

var, og Ordene lød for ham som et evindeligt Omkvæd. *Blød og spæd!* Han vidste, at hendes Fødder var skabt til jævne Stier og solbeskinnede Lande, fremmede for Nordlandets moccasinklædte Smerter, ukendte med Kys af Frostens kolde Læber, og han iagttog dem og undredes over dem, hvor rappe de gled gennem den møjsomme Dag.

Altid havde hun et Smil og et opmuntrende Ord tilovers. Selv den usleste Indianer var ikke udelukket fra at faa Del i det. Jo mørkere Vejen blev, jo mere syntes hun at hærdes og vinde Styrke, og da Kah-Chucte og Gowhee, som havde pralet af, at de kendte Vej og Sti, som et Barn kender Skindfælgene i Wigwammet, da de tilstod, at nu vidste de ikke, hvor de var, saa var det hende, der talte Tilgivelsens Ord under Mændenes Forbandelser. Hun havde sunget for dem hin Nat, til de følte Trætheden vige fra sig og var parate til at møde Fremtiden med nyt Haab. Og da Levnedsmidlerne begyndte at slippe op, og hver lille Portion blev uddelt under skarp Kontrol, var det hende, der gjorde Oprør mod sin Mands og Sitka Charleys Sammensværgelse og krævede og fik en Andel, der hverken var større eller mindre end de øvriges.

Sitka Charley var stolt over at kende denne Kvinde. Hans Liv havde faaet større Rigdom, større Fylde, da hun traadte ind i det. Hidtil havde han været sin egen Lovgiver, var ikke gaet til højre eller venstre paa noget Menneskes Vink; han havde

dannet sig selv efter sine egne Forskrifter, og var vokset til Mand uden at bekymre sig om andet end sin egen Mening. For første Gang følte han en Kalden udefra paa det bedste i sig. Et anerkendende Blik fra disse forskende Øjne, et takkende Ord fra den klare Stemme, blot hendes Læber svagt krusedes til dette vidunderlige Smil, og han vandrede i Gudernes Selskab i mange følgende Timer. Det vakte paa en ny Maade Følelsen i ham af at være Mand. For første Gang nød han bevidst sin Førerklogskab, og disse to fik altid Kammeraternes sunkne Mod til paany at hæve sig.

De to Mænds og Kvindens Ansigter lyste op, da de saa ham, thi naar alt kom til alt, var han den Stav, de alle støttede sig til. Men Sitka Charley skjulte, stræng som hans Sædvane var, uden Forskel Tilfredshed og Mishag under et Stenansigt og spurgte dem, hvordan det gik de øvrige, fortalte dem, hvorlangt der var til Lejren, og vedblev at gaa tilbage. Saa mødte han en enlig Indianer, der holdte af Sted uden Oppakning, med sammenbidte Læber og stirrende Øjne, forpint af Smerter i en Fod, i hvilken Livet kæmpede en haabløs Kamp med Døden. Man havde draget al mulig Omsorg for ham, men i den yderste Nød maa de svage og ulykkeligt stillede gaa til Grunde, og Sitka Charley ansaa hans Dage for at være talte. Manden kunde ikke holde sig oppe ret meget længere, og Sitka Charley opmuntrede ham ved nogle barsk velvillige Ord. Der-

efter kom der endnu to Indianere, hvem han havde overdraget det Hverv at hjælpe Joe, den tredje hvide Mand i Selskabet. De havde forladt ham. Sitka Charley saa med et Blik, hvorledes deres Legemer var rede til Spring og vidste, at de nu endelig havde afkastet hans Overherredømme. Derfor blev han heller ikke overrasket over at se Glimtet af Jagtknivene, som de trak ud af Skeden, da han befalede dem at gaa tilbage og hente den forladte Mand. Det var et ynkeligt Syn at se disse tre kraftesløse Mænd samle deres Smule Kræfter i den vældige Udørken. De to veg tilbage under den enes rasende Slag med Riflen og vendte som bankede Hunde tilbage til Koblet. To Timer senere naaede de med den ravende Joe imellem sig og Sitka Charley som Bagtrop, Ilden, hvor Resten af Ekspeditionen sad sammenkrøbne i Ly af Tæppet.

„Et Par Ord, mine Kammerater, inden vi sover,“ sagde Sitka Charley, da de havde fortæret deres knappe Rationer af usyret Brød. Han talte til Indianerne i deres eget Sprog, efter allerede at have meddelt de hvide det forefaldne.

„Et Par Ord, Kammerater, for jeres eget Bedste, for at I maaske kan forblive i Live. Jeg vil lære eder Loven. Den, der bryder den, hans Død kommer over hans eget Hoved. Vi har nu passeret „de tavse Høje“, og vi følger Stuart Flodens Hovedløb. Det kan vare een Søvn, det kan vare flere, det kan vare mange, men engang vil vi naa til Mændene paa

Yukon, som har Levnedsmidler i Overflod. Det var bedst, om vi holdt Loven. I Dag har Kah-Chucte og Gowhee, som jeg befalede at bane Spor, glemte, at de var Mænd og de løb bort som forskræmte Børn. Men ikke sandt, de *glemte* det, saa lad ogsaa os glemme. Men lad dem huske det herefter. Gør de det ikke“ — han rørte som tilfældig ved Bøssen og fortsatte barsk: „I Morgen skal de bære Melet og sørge for, at den hvide Mand Joe ikke bliver tilbage. Melet er maalt op. Skulde der mangle saa meget som en Unze i Morgen Aften — I forstaar mig? Der er ogsaa andre, der i Dag har forglemt sig. Moose-Head og Three-Salmon lod den hvide Mand Joe ligge i Sneen. Det maa nødigt ske en Gang til. Ved Daggry skal de gaa foran og bane Spor. I har nu hørt Loven. Se vel til, at I ikke bryder den.“

Det oversteg Sitka Charleys Kræfter at holde Karavanen samlet. Fra Moose-Head og Three-Salmon, som banede Spor i Fortroppen, og til Kah-Chucte, Gowhee og Joe strakte den sig over en Fjerdingsvej. Enhver vaklede fremad, faldt om eller hvilede sig, som han bedst kunde. Marschen var en Fremadskriden med en Række af uregelmæssige Standsninger. Hver enkelt trak paa de sidste Rester af sin Styrke og sled sig frem, til den var opbrugt, men ved et eller andet Mirakkel var der altid endnu en lille Rest tilbage. Hver Gang en Mand faldt, var det med den faste Overbevisning, at han ikke mere

vilde rejse sig; og dog rejste han sig, og han rejste sig atter og atter. Legemet bukkede under, men Viljen sejrede; men hver Sejr var en Tragedie. Indianeren med den frosne Fod, som nu ikke længere kunde holde sig oprejst, kravlede af Sted paa Hænder og Knæ. Han hvilede sjældent, for han vidste, hvad det betød. Selv Mrs. Eppingwells Læber var stivnede i et fortrukket Smil, og hendes Øjne saa uden at se noget. Ofte standsede hun og trykkede Haanden mod Hjærtet aandeløs og svimmel. Joe, den hvide Mand, led ikke mere. Han tiggede ikke mere om at blive ladet tilbage eller bad om at maatte dø; han var beroliget og fornøjet i et Vanvid, der var uden Smerter. Kah-Chucte og Gowhee slæbte ham brutalt imellem sig og sendte ham mangt et rasende Blik eller slog ham. For dem var det Topunktet af Uretfærdighed. Deres Hjærter var fulde af Had og tæmmede af Frygt. Hvorfor skulde de bebyrde deres Kraft med hans Svaghed? Det var Døden at gøre det; og ikke at gøre det — ja, de huskede paa Sitka Charleys Lov og hans Riffel.

Joe faldt oftere og oftere, efterhaanden som Dagslyset svandt, og saa vanskelig var han at faa paa Benene igen, at de sakkede længere og længere agterud. Undertiden satte de sig alle ned i Sneen, saa svage var Indianerne nu blevne. Og dog bar de Liv og Kraft og Varme paa deres Ryg. I Melsækene var alt, hvad de behøvede til at opholde Livet ved. De kunde ikke lade være at tænke paa det, og det

var ikke mærkeligt, at det gik, som det gik. De var sunkne om ved et mægtigt omstyrtet Træ med Tusinder af Grene, der ventede paa at blive brugt til Brændsel. I Nærheden var der en Vaage i Isen. Kah-Chucte saa paa Brændet og saa paa Vandet, og det samme gjorde Gowhee; saa saa de paa hinanden. Der blev ikke sagt et Ord. Gowhee slog Ild, Kah-Chucte fyldte en Tinkop med Vand og varmede det. Joe pludrede løs i et Tungemaal, de ikke forstod. De blandede Mel i det varme Vand, til det blev en tynd Deig, og heraf drak de mange Kopper, De bød ikke Joe noget, men det brød han sig heller ikke om. Han brød sig ikke om nogen Ting, ikke engang om sine Moccasiner, som blev svedne og røg i Trækullene.

En Snetaage sænkede sig omkring dem, blidt, kærtegnende og svøbte dem i sit bløde hvide Lagen. Og dog skulde deres Fødder endnu have betraadt manganen en Sti, hvis ikke Skæbnen havde fejlet Skyerne til Side og rensset Luften. Nej, blot ti Minutters Opsættelse vilde have været Frelsen. Sitka Charley opdagede Røgsøjlen fra deres Ild, da han saa sig tilbage og gættede, hvad det betød. Og han saa fremad mod dem, der var trofaste og mod Mrs. Eppingwell.

„I har altsaa igen glemt, at I var Mænd, mine brave Kammerater. Godt. Meget godt. Der vil blive færre Maver at føde“. Sitka Charley bandt til for Melsækken, mens han talte, og kastede den op paa

Ryggen og spændte den fast. Han sparkede til Joe, indtil Smerterne trængte gennem den arme Djævels Lyksalighed, og han kom paa Benene, svajende og dinglende. Saa trak han ham ud paa Sporet og satte ham i Gang. De to Indianere forsøgte at slippe væk.

„Holdt, Gowhee! Og du ogsaa Kah-Chucte! Har Melet givet dine Ben saadan en Kraft, at de kan løbe fra det rappe Bly? Tænk ikke paa at undgaa Loven. Vis jer som Mænd for sidste Gang og vær glade over, at I dør med fulde Maver. Kom nu her og stil jer op ved Træet, Skulder ved Skulder. Kom nu!“

De to Mænd adlød roligt, uden Frygt, for det er det fremtidige, der skræmmer Manden, ikke det nuværende.

„Du, Gowhee, har en Kone og Børn og et Telt af Dyreskind i Chippewyan. Hvad bestemmer du angaaende det?“

„Giv hende de Ting, som Kaptajnen har lovet mig — Tæpperne, Perlerne, Tobakken, Kassen, som giver mærkelige Lyde fra sig. Sig, at jeg døde paa Rejsen, men sig ikke hvorfor.“

„Og du, Kah-Chucte, som hverken har Kone eller Børn?“

„Jeg har en Søster, Faktorens Kone i Koshim. Han slaar hende, og hun er ikke lykkelig. Giv du hende de Varer, som er mine efter Aftalen og sig hende, at hun helst skulde vende tilbage til sit eget Folk. Skulde du træffe Manden og faa det i Sinde,

saa var det en god Gerning, om han kunde dø. Han slaar hende og hun er bange.“

„Er I tilfredse med at dø efter Lovens Bud?“

„Vi er tilfredse.“

„Saa Farvel, mine gode Kammerater. Gid I maa sidde ved den velfyldte Gryde i varme Boliger, inden Dagen er omme.“

Mens han talte, løftede han sin Riffel, og mange Ekkoer brød Stilheden. Næppe var de døet bort, førend andre Rifler svarede i Afstand. Sitka Charley for sammen. Der havde lydt mere end eet Skud, og dog var der kun een Riffel til i Selskabet. Han sendte Mændene, som laa der saa stille, et hastigt Blik og smilede haanligt over Langfartens Visdom. Derpaa skyndte han sig af Sted for at møde Mændene fra Yukon.

EN KONGES HUSTRU

I

I Tidernes Morgen, da Nordlandet var meget ungt, var saavel Samfundets som Borgernes Tanker om, hvad der var ret og rigtigt, faa og simple. Da Æventyrerne sydfra blev trætte af at koge deres egen Mad og blev kede af at sidde ene ved Arnen og gruble over deres sørgmodige Ensomhed, bestemte de sig til, i Mangel af bedre, at betale den Pris, der forlangtes, og tage sig Kvinder blandt de Indfødte. For Kvinderne var det som en Forsmag paa Himmerig, for det maa siges, at de hvide Æventyrere var kærligere mod dem og behandlede dem mange Gange bedre, end deres eventuelle indianske Mænd vilde have gjort. Naturligvis, de hvide Mænd selv var tilfredse — hvad for den Sags Skyld ogsaa Indianerne var; for naar *de* havde solgt deres Døtre og Søstre for vatterede Tæpper og gamle kasserede Rifler og pranget deres varme Skind bort for daarlige Bomuldstøjer og slet Whisky, saa døde de — prompte og expedit — af galopperende Svindsot eller en anden af de hurtigt virkende Sygdomme, der

er uadskillelig forbunden med en overlegen Kulturs Velsignelser.

I de Tider, da Forholdene prægedes af denne arkadiske Simpeltid, var det, Cal Galbraith rejste gennem Landet og blev syg ved Lower River. De gode Søstre af „Det Hellige Kors“ gav ham Husly og Pleje, og for dem var det en velgørende Afveksling i deres stille Liv; men de anede intet om, hvad for en hed Elixir de gød i hans Aarer, naar de ventligt puslede om ham og rørte ved ham med deres bløde Hænder. Cal Galbraiths Sind fyldtes af underligt uklare Tanker, som optog ham meget, indtil hans Øje faldt paa Madeline, der tjente som Pige paa Missionsstationen. Han lod sig dog ikke mærke med det, men afventede taalmodig sin Tid. Da Foråret kom og Solen paa ny gik over Himlen i en stor gylden Bue, mens Landet fyldtes med Glæde og Liv, da voksede ogsaa hans Kræfter, og skønt hans Legeme endnu var svagt, gjorde han sig færdig og gik.

Madeline, der tjente som Pige paa Missionsstationen, var forældreløs. Hendes hvide Far havde en Dag været uheldig med at vise en graa Bjørn Vintervejen og var død pludselig. Derefter havde hendes indianske Mor, der nu ikke havde nogen Mand, der kunde samle Forraad for Vinteren, gjort et halsbrækkende Forsøg paa at slaa sig igennem til Laxetidens Komme paa halvtredsindstyve Pund Mel og halvt saa mange Pund Flæsk. Saa kom den lille —

Chook-ra hed hun — til at bo hos de gode Søstre og blev fra den Tid kaldt med et andet Navn.

Men Madeline stod ikke helt ene i Verden; hendes nærmeste Slægtning var en forfalden Morbror, der til Skade for sin Helbred forbrugte enorme Mængder af den hvide Mands Whisky. Han kæmpede daglig for at holde sig paa den snævre Vej; men uheldigvis fandt hans Fødder kortere Veje til Graven. Han led overordentlige Kvaler ved at være ædru. Han havde en komplet Mangel paa Samvittighed. Til denne gamle Bandit henvendte Cal Galbraith sig, og der forbruges en stor Mængde Ord og en stor Mængde Tobak under den paafølgende Samtale. Der blev afgivet flere Løfter, og derefter tog den gamle Hedning nogle faa Pund tørret Laks og sin Birkebarks Kano og sejlede af Sted til Søstrene af „Det hellige Kors“.

Verden vil ikke faa at vide, hvilke Løfter han gav, og hvilke Løgne han fortalte — Søstrene løber ikke med Sladder; men da han vendte tilbage, var det med et Messingkrusifiks paa sit sorte Bryst og med sin Nièce Madeline i sin Kano. Den Nat var der stort Bryllup og saadan et *potlach**), at ingen i Landsbyen de to følgende Dage gjorde nogetsomhelst ved Fiskeriet. Men om Morgenen rystede Madeline Lower River-Støvet af sine Mokka-siner og sejlede med sin Mand i en fladbundet Baad op ad Floden til et Sted, som hedder Lower Country, for at bo

*) Sold.

der; og i de Aar, som fulgte efter, var hun ham en god Hustru, der kogte hans Mad og delte hans Møje. Hun holdt ham til Ilden, til han lærte at arbejde som en Hest og passe paa sit Guldstøv. Tilsidst gjorde han nogle rige Fund og byggede sig et Hus i Circle City. Folk, der besøgte ham i hans Hjem og saa, hvordan han havde det, undrede sig over hans Velstand, og han blev meget misundt.

Men Nordlandet begyndte at udvikle sig; der viste sig Spirer til selskabelig Kultur. Hidtil havde Landene mod Syd sendt sine Sønner, nu udspyede de en ny Flok og denne Gang var det Døtrene. Ikke just Søstre og Koner, men dog Kvinder, som ikke undlod at sætte Mændene nye Ideer i Hovedet og „højnede“ Tonen paa en for dem ganske særegen Maade. Squawerne samledes ikke mere til Dans; deres støjende Latter lød ikke længere ned mellem Rækkerne i de gode gamle Virginia Reeler og de sang ikke mere den morsomme „Dan Tucker“. De hengav sig i deres Skæbne med den dem medfødte Stoicisme, og uden Klage saa de fra deres Hytter Herredømmet gaa over til deres hvide Søstre.

Der kom en ny Indvandring fra det frugtbare Syd; denne Gang af Kvinder, som virkelig fik Magt i Landet. Deres Ord var Lov; deres Lov var jærnhaard. De saa med vrede Blikke paa de indianske Kvinder, mens de andre Kvinder, den første Indvandring, blev ligesom mere stille, vandrede ydmygt. Der var Kujoner, der rødmede over den Pagt, de

havde sluttet med Landets Døtre, Folk, der for første Gang saa med Mishag paa deres mørkhudede Børn. Men der var ogsaa andre — de, der var Mænd — som forblev tro mod deres første Eder og stolte over, at de havde svoret dem.

Da det blev Skik, at Folk lod sig skille fra deres indfødte Hustruer, viste Cal Galbraith sig som en Mand; men han fik ogsaa at føle, hvad han havde gjort, fik at føle deres Mishag, som var kommet sidst, som havde mindst Forstand paa Tingene, men som nu havde Magten i Landet.

En Dag kom der Rygter om, at der var fundet Guld i Upper Country, som ligger langt ovenfor Circle City. Nyhederne kom paa Hundeslæder til Salt Water. Kosteligt ladede Snækker sejlede Byttet over Stillehavet. Telegrafens Traade og Kabler sang Nyheden ud, og Verden hørte for første Gang Navnene Klondyke Floden og Yukon Landet.

Cal Galbraith havde levet et stille Liv i de forløbne Aar. Han havde været Madeline en god Mand, og hun havde velsignet ham. Men nu kom der ligesom en Utilfredshedsfølelse over ham, en vag Længsel mod Folk af hans egen Race, mod det Liv han var blevet udelukket fra — en ikke ualmindelig Længsel, som Mænd undertiden føler, efter at gøre sig fri og prøve Livet fra nyt. Og hvad der ogsaa gjorde noget: Nedad Floden kom der vilde Rygter om det vidunderlige Eldorado, glødende Beskrivelser af denne By af Blokhuse og Telte og vidunder-

lige Historier om de heldige blandt dem, der nu strømmede til og oversvømmede Landet. Circle City var en død By. Verden var gaaet forbi, gaaet længere op ad Floden og var dér bleven en ny og meget mærkeligere Verden.

Der kom Uro over Cal Galbraith, som han sad der fjærnt fra Begivenhederne, og han fik Lyst til at se med egne Øjne. Og en Dag i Foraaret lod han veje en stor Mængde Guldstøv af paa „Compagniet“s Guldvægte og tog en Veksel paa Dawson for Pengene. Han fik Tom Dixon til at føre Tilsyn med sine Miner, kyssede Madeline til Afsked, lovede at være tilbage, før den første Grødis viste sig paa Yukon, og tog saa med en Damper op ad Floden.

Madeline ventede, ventede gennem alle de tre lyse Maaneder. Hun passede Hundene, gav sig meget af med sin lille Søn, unge Cal, saa den korte Sommer svinde og Solen begynde sin lange Rejse mod Syd. Og hun bad meget paa den Maade, som hun havde lært hos Søstrene af „Det Hellige Kors“. Efteraaret kom og dermed den første Grødis paa Yukon; Kongerne fra Circle City vendte tilbage til deres Vinterarbejde ved Minerne — men ingen Cal Galbraith. Tom Dixon fik imidlertid Brev, for hans Folk gav sig til at køre Vinterbrændsel til hende. „Compagniet“ modtog ogsaa Brev, — for „Compagniet“s Hundeslæder kom kørende med det bedste, der kunde skaffes af Proviant, og fyldte hendes

Fadebur, og det blev hende meddelt, at hun havde en ubegrænset Kredit.

Mændene har altid faaet Skyld for Kvindernes fleste Sorger. Men i dette Tilfælde var det Mændene, der holdt deres Mund med, hvad de vidste om en af deres egne, som var borte, skønt de i Stilhed var forbitrede paa ham; mens Kvinderne i den Henseende ikke rivaliserede med dem. Og ved deres Hjælp fik da Madeline uden unødvendig Opsættelse at vide, hvad for underlig Tale, der gik om Cal Galbraiths Færd; blandt andet ogsaa om en vis græsk Danserinde, der legede med Mænd, som Børn leger med Sæbebobler. Madeline var for det første Indianer; og for det andet havde hun ikke nogen Veninde, til hvem hun kunde gaa og faa kloge Raad. Hun bad og lagde Planer skiftevis, og da hun ikke var længe om at tage sine Slutninger og hurtig til at udføre dem, saa spændte hun samme Nat Hundene for, bandt unge Cal Galbraith godt fast til Slæden og kørte i al Hemmelighed afsted.

Yukon var endnu aaben; men der kom mere og mere Kvagis, og for hver Dag, der gik, skrumpede Løbet ind. Ingen, der ikke har prøvet det, kan forestille sig, hvad hun døjede paa disse hundrede Kvartmil, som hun kørte paa Isen langs Bredden, eller det Arbejde og den Møje, det var, at komme igennem de to hundrede Kvartmil Pakis, som blev Resultatet, da Floden endelig frøs fuldstændig til. Men Madeline var Indianer og hun *gjorde* det, og en Nat bankede

det paa Malemute Kids Dør. Han spændte et Kobbel yderlig forkomne og forsultne Hunde fra, lagde en lille Fyr, der befandt sig i bedste Velgaaende, fra Slæden ind i sin Seng og henvendte saa sin Opmærksomhed paa en Kvinde, der var dødelig udmattet af Rejsen. Han trak hendes stivfrosne Mokkasiner af, mens han hørte paa, hvad hun fortalte ham, og stak med Spidsen af sin Kniv i hendes Fødder for at se, hvor langt op de var døde.

Til Trods for Malemute Kids barske Væsen, var der noget vist kvindeligt blødt i hans Natur, som fik den bidskeste Ulvehund til at vise ham Tillid og fik det mest tilfrosne Hjærte til at betro sig til ham. Ikke at han gjorde sig nogen Umage for det. Hjærterne aabnede sig af sig selv for ham som Blomsterne aabner sig for Solen. Selv Præsten, Fader Roubeau, — sagde man — var gaaet til Skrifte hos ham, og Nordlandets Mænd og Kvinder kom evig og altid og bankede paa hans Dør, en Dør, der stedse var aaben. Han havde kendt Madeline, fra hun første Gang kom til sin Faders Stamfrænder. I Madelines Øjne var han ude af Stand til at gøre noget urigtigt. Og i hendes halvt barbariske Forestillinger stod Malemute Kid som den, i hvem alle Tidens Visdom var samlet, og for hvem selv Fremtiden ikke skjultes af noget Slør.

Der var falske Idealer i Landet. Den offentlige Mening i Dawson dømt anderledes nu om mange Ting, end den havde gjort i den foregaaende Peri-

ode. Nordlandets hurtige Udvikling havde medført meget, som ikke var godt. Malemute Kid vidste det, og han vidste nøjagtig, hvad Slags Mand Cal Galbraith var. Men tillige vidste han, at et overilet Ord kunde avle meget ondt, og han havde Lyst til at give Manden en ordentlig Lærepenge og bringe ham til at skamme sig. Den følgende Aften blev Stanley Prince, den unge Mineingeniør, kaldet til Raadslagning, og det samme blev Heldige Jack Harrington og hans Violin. Samme Nat spændte Bettles, der var Malemute Kids Skyldner fra gammel Tid, Hundene for Slæden og kørte uset i Mørket bort til Stuart River.

II

„Saa-dan; een—to—tre, een—to—tre. Saa til den anden Side! Nej, ikke saadan! Begynd forfra, Jack. Se her — paa den Maade.“ Prince gjorde Trinene som en gammel Dansemester.

„Nu igen; een—to—tre, een—to—tre. Til den anden Side. Det var bedre. Prøv igen. Ikke se efter dine Fødder. Een—to—tre, een—to—tre. Kortere Trin. Ikke som om du hang over en Slædestang. Prøv en Gang til. Se! det var godt. Een—to—tre, een—to—tre.“

Rundt og atter rundt i en evindelig Vals dansede Prince og Madeline. Bordet og Stolene var rykket

over til Væggen for at give bedre Plads. Malemute Kid sad paa Hug i Sengen, med Hagen støttet mod Knæene, højlig interesseret. Jack Harrington sad ved Siden af ham, gned Fiolen og fulgte de dansende med Øjnene.

Det var en ejendommelig Situation, noget højt mærkeligt, disse tre Mænd havde for med denne Kvinde. Det mest rørende var næsten den forretningsmæssige Alvor, hvormed de arbejdede. En Athlet træner ikke strængere til en forestaaende Kamp, en Ulvehund lægger sig ikke alvorligere i Selen, end Madeline gjorde det. Men det var et udmærket Materiale at arbejde med, for i Modsætning til andre Kvinder af hendes Race var Madeline undgaaet de lange Vandringers Møje og havde ikke som de baa-ret tunge Byrder. Desuden var hun udmærket bygget, smidig som en Vaand og i Besiddelse af megen Ynde, som indtil nu aldrig havde udfoldet sig. Denne Ynde var det, Mændene arbejdede paa at drage frem og sætte Skik paa.

„Det, der gør det saa vanskeligt, er, at hun har lært at danse paa en helt forkert Maade,“ sagde Prince hen til dem i Sengen, da han havde bragt sin forpustede Elev til Sæde paa Bordet. „Hun er lærenem nok; men alligevel kunde jeg gøre det meget bedre, hvis hun aldrig havde lært et Trin. Men, Kid, der er noget, jeg ikke forstaar.“ Prince efterlignede en ejendommelig Bevægelse med Skulder og Hoved, som Madeline havde, naar hun gik.

„Det er et Held for hende, at hun er opdraget paa Missionsstationen,“ svarede Malemute Kid. „Denne Bæren Byrder, forstaar du, — Stroppen om Hovedet, ogsaa videre. Andre indianske Kvinder har det ondt. Men hun har ikke været med til at bære Byrder før, efter at hun er bleven gift, og saa endda kun i Begyndelsen. Hun gik meget igennem sammen med sin Mand. De var med til Hungersnøden i Forty Mile.“

„Men kan vi faa Bugt med det?“

„Ved det ikke. Maaske lange Spadsereture med hendes Lærere vil forandre paa det. De vil nok faa det pillet ud paa en eller anden Maade — ikke sandt, Madeline?“

Pigen nikkede fortrøstningsfuldt. Naar Malemute Kid sagde det, han, som vidste al Ting — ja hvad, saa var det saaledes. Det var alt, hvad der kunde siges om den Ting.

Hun var kommet over til dem ivrig efter at begynde igen. Harrington besigtigede hende, ganske som man ser paa en Væddeløbshest, for at regne hendes Chancer ud. Det lod ikke til at være ham nogen Skuffelse, for han spurgte med pludselig Interesse: „Hvad fik den gamle Slyngel af en Onkel for dig?“

„Een Riffel, eet Tæppe, tyve Flasker „hooch“. Riflen var i Stykker.“ Hun sagde dette sidste med et Udtryk af dyb Foragt, ligesom ilde berørt ved

Tanken om, hvor lavt hendes Pigeværd var bleven taxeret.

Hun talte rigtig godt Engelsk med mange af sin Mands særlige Vendinger; men man mærkede endnu nogen indiansk Akcent, den samme Tilbøjelighed, som alle Indianere har til underlige Ganelyde. Ogsaa dette havde hendes Lærere taget sig af og det med ikke ringe Held.

I den næste Pause gjorde Prince en ubehagelig Opdagelse.

„Jeg forsikrer dig, Kid,“ sagde han, „vi er inde paa en helt forkert Vej, Hun kan ikke lære det i Mokka-siner. Men skaf hende Balsko og slip hende løs paa et bonet Gulv — naa da.“

Madeline løftede en Fod og betragtede tvivlende sine uformelige Mokka-siner. Sidste Vinter havde hun danset mange Nætter baade i Circle City og i Forty Mile med den Slags Fodtøj, og der havde ikke været noget i Vejen. Men nu — ja hvis der var noget i Vejen, saa tilkom det Malemute Kid at vide det, ikke hende.

Malemute Kid vidste det, og han havde et godt Blik for Maal. Saa tog han sin Kabuds og sine Vanter paa og gik ned ad Bakken for at gøre Fru Eppingwell en Visit. Hendes Mand, Clove Eppingwell, spillede en stor Rolle i det offentlige Liv som en af det udstrake Gouvernements Embedsmænd. Hendes lille fine Fod havde Kid lagt Mærke til en Nat paa Gouvernørballet. Og da han vidste, at hun ikke

var mindre elskværdig, end hun var smuk, saa var det let at bede hende om en vis lille Tjeneste.

Da han var vendt tilbage, trak Madeline sig et Øjeblik tilbage til Værelset bagved. Da hun atter viste sig, blev Prince som lamslaaet.

„I Guder!“ lød det fra ham, „hvem skulde have tænkt det. Den lille Hex! Min Sandten, min egen Søster —“

„— er en engelsk Pige,“ afbrød Malemute Kid ham, „med en engelsk Fod. Pigen her er af en Race med smaa Fødder. Mokkasinerne har netop gjort dem saa brede, som det er godt, mens hun paa den anden Side ikke har faaet dem ødelagt af at løbe med Hundene, da hun var lille.“

Men denne Forklaring dæmpede aldeles ikke Princes Beundring. Harringtons Forretningsinstinkt rørte sig i ham, og da han saa paa denne lille nydeligt formede Fod og Vrist, kom han til at tænke paa den lumpne Opregning, — „een Riffel, eet Tæppe, tyve Flasker „hooch“.

Madeline var en Konges Hustru, en Konge, hvis gyldne Skat kunde købe ham naar som helst Snese af moderne Pyntedukker; og alligevel havde der aldrig i hele hendes Liv været andet paa hendes Fødder end rødgarvet Elsdyrskind. I første Øjeblik saa hun rædselsslagen paa de tynde hvide Satins Sko; men hun forstod snart den Beundring, der laa i Mændenes Øjne. Hendes Ansigt blussede af Stolt-hed. Et lille Øjeblik var hun beruset i sin egen

kvindelige Ynde; saa mumlede hun med forøget Foragt: „Og en Riffel, som var i Stykker.“

Saaledes fortsattes Træningen. Hver Dag gik Malemute Kid lange Ture med hende, og de var helligede Arbejdet med at rette paa hendes Holdning og hendes Maade at føre sig paa og med at lære hende at gaa med smaa Skridt. Der var ikke megen Fare for, at hun skulde blive genkendt, for Cal Galbraith og de faa andre af de „gamle“ var som forsvundne i Mængden af de ny, der var strømmede ind i Landet. Desuden bider Kulden haardt i Nordlandet, og de lidet haardføre Kvinder fra Syden brugte gjerne Lærreds Masker for Ansigtet for at beskytte deres Kinder mod dens barske Kærtegn. Saadan som Kvinderne gik klædt, helt indpakkede i Egerskinds *parkas* og med tilhyllede Ansigter, kunde en Moder være gaaet forbi sin Datter uden at kende hende.

„Manuduktionen“ fortsattes. I Begyndelsen gik det langsomt; men snart kom der voldsom Fart i det, nemlig fra det Øjeblik, da Madeline fandt sig selv, da hun prøvede de hvide Satins Sko. Stoltheden over at være Datter af en hvid Fader fødtes i dette Øjeblik og føjede sig til, hvad hun i Forvejen ejede af naturlig Selvfølelse. Hidtil havde hun regnet sig for en Kvinde af en fremmed Race, af en lavere Kaste, der levede af sin Herres Naade. Hendes Mand havde forekommet hende en Gud, der havde løftet hende op til sit eget guddommelige Stade uden nogen hendes Fortjeneste. Men hun

havde aldrig glemt, selv ikke da unge Cal blev født, at hun ikke var af hans Folk. Som han var en Gud, saaledes var Kvinderne af hans Folk Gudinder. Hun havde maaske nok anstillet Sammenligninger mellem sig og dem; men hun havde aldrig regnet sig for lige god med dem. Det er muligt, at et nærmere Bekendtskab havde svækket hendes Beundring. Hun var imidlertid tilsidst kommen til at forstaa disse omflakkende hvide Mænd og kommen til at bedømme dem rigtigt: Ganske vist, logisk Sjæleanalyse var noget, der laa over hendes Forstand; men hendes kvindelige Klarsyn sagde hende, hvad der var det rette i saadanne Ting. Den Aften med Satins Skoene havde hun set den aabne, uforstilte Beundring i sine tre Venners Øjne, og for første Gang var hun kommet til at regne sig lige med andre Kvinder. Det var kun en Fod og en Vrist; men — Sammenligningen kunde ifølge Sagens Natur ikke standse der. Hun fattede, at hun stod paa lige Trin med dem, og dermed svandt hendes hvide Søstres Guddommelighed. Naar alt kom til alt, var de vel kun Kvinder, og hvorfor skulde hun ikke hæve sig op i Højde med dem? Hun saa klart, hvad der manglede hende, og af denne Viden om hendes Svaghed spirede hendes Styrke. Og saa heftigt arbejdede hun, at hendes tre Venner tit i Undren over dette Kvindens evige Mysterium talte om det til langt ud paa Natten.

Paa denne Maade nærmede man sig Bededags-

aften. Med uregelmæssige Mellemrum sendte Bettles Bud fra Stuart River om, hvordan unge Cal havde det. Det var snart ved den Tid, de kunde ventes hjem igen. Mere end een tilfældig besøgende, der udenfor havde hørt Dansemusik og Trin af dansende Fødder, hændte det, at han, naar han kom ind, kun fandt Harrington, der sad og gned Fiolen, og de to andre, som slog Takten til, og med stort Spektakel drøftede et eller andet Dansetrins Udførelse. Madeline var aldrig at se; hun var altid flygtet ind i Værelset bagved.

Saadan en Aften kom netop Cal Galbraith ind. Der var lige kommet godt nyt fra Stuart River, og Madeline havde overgaaet sig selv — ikke alene i sin Holdning og yndefulde Maade at føre sig paa; men ogsaa i kvindeligt Koketteri. De havde haft en lille Skærmydsel, og hun havde klaret sig brillant og havde derefter, henrevet af Øjeblikkets Beruselse og i Følelsen af sin egen Magt, tumlet med dem, kjoneret dem, smigret for dem og protegeret dem under Diskussionen med det mest forbavsende Held. Instinktivt, ufrivilligt havde de bøjet sig: ikke for hendes Skønhed, hendes Klogskab eller hendes Vid, men for dette ubestemmelige noget hos Kvinden, for hvilket Manden bøjer sig, skønt han ikke kan sige, hvad det er. Det var, som om Luften derinde sitrede af Fryd, da hun og Prince hvirvledes rundt i den sidste Dans den Aften. Harringtons Violin udsendte ubeskrivelig fulde Toner, mens Malemute

Kid, fuldstændig revet med, havde grebet Kosten og ganske privat sad og vuggede i Takt med Musikken.

I dette Øjeblik bankede det stærkt paa Døren, og i samme Nu saa de Klinken løfte sig. De havde imidlertid klaret den Situation før. Harrington kom ikke ud af Takt. Madeline for som et Lyn gennem den aabne Dør til Stuen bagved. Kosten susede ind under Sengen, og da Cal Galbraith og Louis Savoy fik Hovederne ind, saa de Malemute Kid og Prince i hinandens Arme danse en vild Scottish gennem Stuen.

Som en almindelig Regel kan man sige, at indianske Kvinder ikke besvimer for et godt Ord; men Madeline var saa nær ved det, som hun nogensinde havde været det. En Time laa hun sammenkrøben paa Gulvet lyttende til Mændenes højrøstede Tale, der rullede op og ned som en fjærn Torden. Som kendte Toner af Barndomsmelodier strømmede hver Betoning, hver lille Ejendommelighed i hendes Husbonds Stemme ind paa hende, jog hende Blodet til Hjærtet og fik hendes Knæ til at skælve, saa hun tilsidst laa halvt daanet mod Døren. Hun kunde hverken sanse eller samle længer, da hendes Mand tog Afsked.

„Naar tænker du paa at tage hjem til Circle City?“ spurgte Malemute Kid ganske tørt.

„Jeg har ikke tænkt meget paa det,“ svarede han.
„Tror ikke før, efter at Isen er brudt op.“

„Og Madeline?“

Cal rødmede ved Spørgsmaalet og slog hurtigt Øjet ned. Malemute Kid kunde have foragtet ham for det, havde han ikke kendt Mænd saa godt, som han gjorde. Nu vendte hans Vrede sig mod de Hustruer og Døtre, der var kommet ind i Landet, og som, ikke tilfredse med at have taget de indfødte Kvinders Plads, ogsaa havde gjort Mændenes Tanker urene og bragt Skam over dem.

„Jeg tænker, hun har det godt,“ svarede Circle City Kongen hastigt og i en Tone, som om han vilde forsvare sig. „Tom Dixon ta'r sig af mine Sager, ved du, og han sørger for, at hun ikke mangler noget.“

Malemute Kid lagde Haanden paa hans Arm og bragte ham med eet til at tie. De var gaaet udenfor. Over dem straaede Nordlyset, en lunefuld Skønhed lig, i de vidunderligste Farver. Under dem laa den sovende By. Langt borte hørte de en enlig Hunds Gøen. Kongen begyndte igen at tale; men Malemute Kid trykkede hans Haand for at faa ham til at tie. Lyden fordoblede. En efter en begyndte Hundene at gø, indtil det mangestemmede Kor fyldte Natten. Den, som første Gang hører denne Hexesang, hører Nordlandets første og største Hemmelighed. For den, som ofte har hørt den, lyder den som den højtidelige Klokkeringning over døde Haab, spildte Kræfter. For i den ligger Hemmeligheden om Nordlandets Arvelod, forpinte Sjæles Klage, tal-

løse Slægters Lidelser — Advarslen mod, Sjæl-
messen over Verdens vildsomme Søgen.

Cal Galbraith skælvede let, da Lyden døde hen i en halvkvalt Hulken. Kid læste hans Tanker som af en aaben Bog og fulgte ham tilbage gennem alle de tunge Nødens og Sygdommens Dage; altid var Madeline taalmodig ved hans Side delende hans Fæ-
rer og Lidelser med ham, aldrig tvivlende, aldrig klagende. For sit indre Syn saa han Snese af Bil-
leder, strenge og ubønhørlige, og Fortiden lagde sin tunge Haand om hans Hjærte. Det var et kritisk Øjeblik. Malemute Kid følte sig fristet til at spille sin sidste Trumf ud og vinde Spillet; men Lektionen var endnu for blid, og han opgav det. Et Sekund senere havde de trykket hinandens Hænder; Kon-
gen var paa Vej ned ad Bakken, og man hørte kun Sneens fornærmede Knirken og Knagen under hans perlebesatte Mokka-siner.

Denne sønderknuste Madeline var en helt anden end den lille vittige „gamin“ en Time før, hvis Latter havde været saa smittende, hvis blussende Kinder og straalende Øjne for en Stund havde faaet hendes Lærere til at glemme alt andet. Svag og kraftesløs sad hun i Stolen, ganske som Prince og Harrington havde sat hende der. Malemute Kid studsede. Dette her vilde aldrig gaa godt. Naar Tiden kom, da hun skulde møde sin Mand, maatte hun kunne optræde med en Dronnings Overlegenhed. Det var absolut nødvendigt, at det skete med en

hvid Kvindes hele Rutine, ellers vilde Sejren ikke blive nogen Sejr. Dette sagde han hende strengt, uden at mildne sine Ord, og han indviede hende i sit eget Køns Svagheder, indtil hun kom til at forstaa, hvilke Taaber Mændene i Grunden var, og hvorfor deres Kvinders Vilje var dem en Lov.

Faa Dage før Bededagsaften aflagde Malemute Kid Fru Eppingwell endnu et Besøg. Hun eftersaa øjeblikkelig hele sin Garderobe, aflagde en længere Visit i „P. C. Compagniet“s Manufakturafdeling og fulgte saa med Malemute Kid hjem for at gøre Madelines Bekendtskab. Derpaa fulgte en Periode, som Hytten aldrig havde set Mage til, og Følgen af al den Tilskæren og Prøven og Syen og Klippen og talrige andre mærkelige og forhen ukendte Ting blev, at de tre mandlige sammensvorne levede største Delen af Tiden i Landsforvisning. Paa saadanne Tider aabnede Operahuset venligt sine Døre for dem, og saa tit stak de Hovederne sammen og drak saa flittigt allehaande mystiske Skaaler, at Folk, der ikke havde andet at bestille, anede ukendte Strømme med uberegnelige Rigdomme; og det vides, at adskillige *che-cha-quas*-er og tilsidst ogsaa en af de „gamle“, holdt deres Rejsetøj stuvet hen bag Skænken for at være klar til at følge efter dem med et Øjeblikks Varsel.

Fru Eppingwell var en dygtig Kone; og da hun Bededagsaften overgav Madeline til hendes Værger, var der foregaaet en saadan Forvandling, at de næ-

sten var bange for hende. Prince lagde et Hudson-Bay-Shawl over hende med en overdreven Ærbødighed, der var mere virkelig, end den saa ud til. Malemute Kid, hvis Arm hun havde taget, fandt, at det ikke var helt let at genoptage sit gamle Formynderskab. Jack Harrington traskede bagefter, stadig med Listen over Købesummen i Hovedet, og aabnede ikke sin Mund en eneste Gang hele Vejen ind til Byen. Da de kom til Bagdøren i Operahuset, tog de Shawlet fra Madelines Skuldre og bredte det ud i Sneen. Hun smuttede ud af Princes Mokka-sener og gik paa det i sine nye Satins Sko. Maskeballet var paa sit højeste. Hun tøvede; men de skød Døren op og førte hende ind og gik saa rundt om Huset for at komme ind ad Fordøren.

III

„Hvor er Freda?“ spurgte de „gamle“, mens *che-qua-quas*-erne lige saa energisk spurgte, hvem Freda var. Balsalen summede med hendes Navn. Det var paa alles Læber. Graahærdede „Surdejgsdrenge“*), der kun var Daglejere i Minerne, men stolte af deres Aldersoverlegenhed, optraadte beskyttende overfor de udhalede Grønskollinger og løj med Veltalenhed — „Surdejgsdrene“ er udtrykkelig skabt til at omgaas letsindigt med Sandheden — eller sendte dem

*) „Surdejgsdrenge“ ∴ Guldgravere i Alaska, der har mindst to Sæsoner bag sig.

vrede Øjekast af Indignation over deres Uvidenhed. Der var maaske fyrretyve Konger fra Upper og Lower Country paa Gulvet, og hver af dem mente sig paa det rigtige Spor og holdt uforfærdet Poser af Guldstøv paa sin Favorit. En Hjælper blev sendt hen til Manden ved Vægten, der havde faaet det Hverv at veje Poserne, mens adskillige af Spillerne, der kendte Spillelykkens Love ud og ind, opstillede indbydende Lister over Konkurrenter og Favoriter.

Hvem var Freda? Atter og atter mente man at have opdaget den græske Danserinde; men hver ny Opdagelse spredte Panik blandt de spillende og foranledigede en vild Afslutning af nye Væddemaal blandt dem, der ønskede at være med paa den sikre Side. Malemute Kid tog Del i Jagten; hans Ankomst var bleven hilst med stort Spektakel blandt de tilstedeværende, der kendte ham alle som een. Kid havde et sikkert Øje for det ejendommelige i en Bevægelse og Øre for Tonefaldet i en Stemme, og hans private Valg var et vidunderligt Væsen, der straaledede som „Aurora borealis“. Men den græske Danserinde var for godt gemt selv for hans Skarpsindighed. Største Delen af Guldgraverne syntes at have rettet deres Mistanke mod „den russiske Prinsesse“, som var den mest yndefulde i Salen og derfor ikke kunde være nogen anden end Freda Moloof.

Under en Quadrille rejste der sig et Brøl af Tilfredshed. Hun var opdaget. Ved tidligere Baller

havde Freda i Klappfinalen gjort nogle uforlignelige Trin, varieret Dansen paa en absolut original Maade. Da der var spillet op til den, var det „den russiske Prinsesse“, der kunde paa denne mærkelige Maade. „Sagde jeg det ikke nok,“ lød det i Kor, saa Bjælkeloftet rystede, da — se! se! — „Aurora borealis“ og endnu een Maske, „Polens Aand“, udførte de samme Trin ligesaa godt; og da to Tvilling-„Regnbuer“ og en „Isdronning“ fulgte efter, blev endnu en Assistent sendt afsted for at hjælpe Manden ved Vægten.

Bettles kom fra Rejsen, just som Ophidselsen var paa sit højeste, og kom over dem som en Snestorm. Hans rimfrosne Øjenbryn blev til Vandfald, da han hvirvlede rundt; hans frosne Overskæg syntes besat med Diamanter og kastede Lyset tilbage i forskelligt farvede Straaler, mens hans rappe Fødder gled paa Isstykker, der raslede ned fra hans Mokkasiner og hans tyske Strømper. Et Nordlands Bal er en ganske formløs Historie, hvor Mændene fra Bækene og Stjerne opgiver al Snærpethed, hvis de nogen Sinde har haft nogen. Og kun i de højofficelle Kredse iagttager man i det hele taget Formerne. Her gjorde ingen Standsforskæl sig gældende. Millionærer og Fattigfolk, Hundedrivere og ridende Politimænd gav Haand til Damer af „den fine Verden“, og susede rundt i Kredsen og lavede de mærkeligste Krumspring. Primitive i deres Fornøjelser, støjende og grovkornede var de; men de viste ingen Plumshed,

snarere en vis raa Ridderlighed, der var lige saa ægte som den mest slebne Belevenhed.

I sin Søgen efter den græske Danserinde magede Cal Galbraith det saadan, at han kom i Quadrille med „den russiske Prinsesse“, mod hvem den almindelige Mistanke havde vendt sig. Men da han havde danset een Dans med hende, var han villig til at holde alle sine Millioner paa ikke blot, at hun ikke var Freda, men ogsaa paa, at han havde haft sin Arm om hendes Liv før. Naar eller hvor kunde han ikke sige; men den forbløffende Følelse af noget nær bekendt gjorde saadan et Indtryk paa ham, at han rettede hele sin Opmærksomhed paa at opdage, hvem hun var. Malmute Kid kunde have hjulpet ham i Steden for af og til at danse nogle Gange rundt med „Prinsessen“ og tale alvorligt med hende i en sagte Tone. Men det var Jack Harrington, der gjorde „den russiske Prinsesse“ den mest uførtroede Opvartning. Een Gang trak han Cal Galbraith afsides og fremsatte vilde Gisninger om, hvem hun var, og udviklede for ham, at han var sikker paa at vinde. Dette opflammede Circle City Kongen, og han glemte baade Madeline og Freda i den nye Søgen.

Det rygtedes snart, at „den russiske Prinsesse“ ikke var Freda. Interessen uddybedes. Her var en ny Gaade. De kendte Freda, skønt de ikke kunde finde hende; men her var der en, de havde fundet

og ikke kendte. Selv Kvinderne kunde ikke komme i Tanker om, hvem hun var, og de kendte dog hver eneste god Danser i Lejren. Mange tog hende for en af Embedskliken, der tillod sig at slaa lidt til Skaglerne. Ikke saa faa forsikrede, at hun vilde forsvinde før Maskerne faldt. Andre var lige saa visse paa, at hun var den kvindelige Reporter til „Stjernen“ i Kansas City, der var kommet for at notere sig de „kendte Navne“ til halvfems Dollars Spalten. Og Mændene ved Vægten arbejdede travlt.

Klokken et var hvert Par paa Gulvet, og under Latter og Spøg som sorgløse Børn begyndte de at demaskere sig. Oh og aah lød det i een Uendelighed, efterhaanden som Maskerne faldt. Den straalende „Aurora Borealis“ viste sig at være den store Negerpige, hvis Indtægter af at vadske for Folk beløb sig til omkring 500 om Maaneden. Tvilling-„Regnbuerne“ viste sig at have Knebelsbarter paa deres Overlæber og genkendtes som to Kompagnoner, Matadorer fra Eldorado.

I en af de mest fremtrædende Quadriller og de sidste til at demaskere sig var Cal Galbraith og „Polens Aand“. Lige overfor ham var Jack Harrington med „den russiske Prinsesse“. Resten havde afsløret sig; kun den græske Danserinde manglede endnu. Alles Øjne var vendt mod Gruppen. Cal Galbraith løftede til Svar paa deres Raab sin Dames Maske. Fredas vidunderlige Ansigt og straalende Øjne lynede ud imod dem. Der blev en Raaben,

som pludselig stilnede igen for det ny og stærkt interesserende Mysterium, som „den russiske Prinsesse“ var. Hendes Ansigt var stadig skjult, og Jack Harrington kæmpede med hende. De øvrige svævede i den højeste Spænding. Han krøllede hensynsløst hendes nydelige Dragt og saa — brast Tilskuerne i Latter. De *maatte* le. De havde danset hele Natten med en af de banlyste indfødte.

Men de, som kendte hende, og det gjorde mange, holdt pludselig op at le, og der faldt Stilhed over Salen. Cal Galbraith gik vred over Gulvet med lange Skridt og tiltalte Madeline paa Chinooksproget. Hun bevarede imidlertid Fatningen tilsyneladende uvidende om, at hun var Genstand for alles Blikke, og svarede ham paa Engelsk. Hun viste hverken Frygt eller Vrede, og Malemute Kid lo stille af Glæde over hendes fuldendte Ligevægt. Kongen følte sig overrumplet og slaaet. Hans jævne Siwash Hustru havde distanceret ham. „Kom,“ sagde han tilsidst, „kom — hjem.“ „Undskyld,“ svarede hun, „jeg har aftalt med Hr. Harrington, at vi skal spise til Aften sammen. Og desuden, jeg har lovet en uendelig Mængde Danse bort.“

Harrington bød hende sin Arm for at føre hende bort. Han røbede ikke den mindste Uvilje mod at vende Kongen Ryggen, for Malemute Kid var paa dette Tidspunkt rykket nærmere. Circle City Kongen var som lamslaet. To Gange var hans Haand paa Vej til hans Bælte, og to Gange gjorde Male-

mute Kid sig færdig til at tage Affære. Men Harrington og Madeline trak sig tilbage i Sikkerhed og gik ind gennem Døren til Spisesalen, hvor der var serveret med henkogte Østers til 5 Dollars Kuverten.

Der gik et Lettelsens Suk gennem Forsamlingen; parvis fulgte de efter. Freda surmulede og gik ind med Cal Galbraith. Men hun havde et godt Hjærte og en skarp Tunge, og hun spolerede hans Østers for ham. Hvad hun sagde, er ikke af nogen Vigtighed; men han blev skiftevis rød og bleg, og han svor mange forbitrede Eder ved sig selv.

Spisesalen var eet Kaos af Stemmer; men der blev pludselig stille, da Cal Galbraith gik over til sin Kones Bord. Siden Demaskeringen var der væddet Summer af Guldstøv paa Udfaldet. Hver eneste en iagttog nu, hvad der skete, med aandeløs Interesse. Harringtons blaa Øjne var rolige; men skjult under Dugen laa en „Smith og Wesson“ Revolver og balancerede paa hans Knæ. Madeline saa op, tilfældigt, ikke synderlig interesseret.

„Maa — maa jeg danse næste Dans med dig?“
stammede Kongen.

Kongens Hustru saa paa sit Balkort og bøjede sit Hoved samtykkende.

EN POLAR-ODYSSÉ

I

Slæderne sang deres evige Klagesang til Akkompagnement af Seletøjernes Knagen og Førerhundredens klingrende Bjælder; men Mænd og Hunde var trætte og gjorde ingen Støj. De var komne langvejs fra. Vejen var tung af nyfalden Sne, og Mederne, der tyngedes af stenhaarde Blokke af frossent Elsdyrkød, holdt haardnakket igen mod den løse Overflade og bed sig fast med en Sejghed, der var næsten som et Menneskes. Mørket faldt paa; men der skulde ikke slaas Lejr den Aften. Sneen faldt sagte gennem den ganske stille Luft, ikke i Fnug, men i bitte smaa nydeligt tegnede Iskrystaller. Det var meget varmt — kun ti Grader under Frysepunktet — og Mændene regnede det ikke for noget. Meyers og Bettles havde slaaet deres Øreklapper op, og Malemute Kid havde endog taget sine Vanter af.

Hundene havde været udmattede tidlig paa Eftermiddagen; men nu begyndte de at komme til Kræfter igen. De snedigste røbede en vis rastløs Uro — sled utaalmodigt i Skaglerne, snøftede og spidsede

Øren; over alle deres Bevægelser var der et vist ubestemmeligt Liv — og de irriteredes over deres mere sløve Brødre og jog paa dem, naar de saa deres Snit, med smaa, lumske Nap i deres Bagben. Efter en saadan Tilrettevisning blev ogsaa disse grebne af Smitten og hjalp til at sprede den videre. Endelig lød der fra den forreste Slædes Førerhund et Hyl af Glæde, og den bøjede sig dybere ned i Sneen og kastede sig ivrigt frem imod Halskobbelet. De øvrige fulgte. Bagremmene for tilvejs med et Ryk, Skaglerne strammedes, Slæderne sprang frem, og Mændene holdt sig fast ved Opstanderne og skyndte sig at løfte Benene i Vejret for ikke at faa dem ind under Mederne. Dagens Træthed var som blæst væk, og de hujede opmuntrende til Hundene; Dyrene svarede med glade Bjæf. De susede gennem det faldende Mørke i raslende Galop.

„Hej,“ raabte Mændene efter Tur, naar deres Slæder brat forlød Hovedvejen, krængende over paa den ene af Mederne som Baade for Vinden.

Saa kom der et Par Hundrede Alens Slutspurt til det oplyste Tarmskindsvindue, der fortalte hyggeligt om den hjemlige Hytte, den buldrende Yukon-ovn og de dampende Tepotter. Men der var rykket Fremmede ind i den hjemlige Hytte. Tre Snese hæse Halse gøede udfordrende i Kor, og lige saa mange lodne Kroppe styrtede sig hovedkuld løs paa Hundene, som trak den første Slæde. Døren blev slaadt op, og en Mand, klædt i Nordvestpolitiets skarlagens-

røde Kappe, vadede i Sne til Knæet ud imellem de rasende Dyr, mens han roligt og upartisk gjorde Ret og Skel til alle Sider med den tykke Ende af en Hundepisk. Derefter trykkede Mændene hinandens Hænder, og paa den Maade blev Malemute Kid modtaget og budt velkommen i sin egen Hytte af en Fremmed.

Stanley Prince, som skulde have modtaget ham, og som var ansvarlig for Yukonovnen og den tidligere omtalte varme Te, havde travlt med sine Gæster. Der var omtrent et Dusin af dem, og det var saa ubeskrivelig en Bande, som nogensinde havde været Dronningen behjælpelig med at haandhæve hendes Love og uddele hendes Post. De var af mange forskellige Racer, men det fælles Liv havde dannet en vis Type iblandt dem, en tør og kraftig Type med hærdede Muskler og solbrændte Ansigter, livsglade, støtte Fyre med frimodigt Blik. De kørte Dronningens Hunde, slog hendes Fjenders Hjærter med Skræk, fortærede hendes magre Kost og var lykkelige. De havde set noget, udført Bedrifter og oplevet Romaner. Men de vidste det ikke.

De følte sig fuldstændig som hjemme. To af dem var kravlet op i Malemute Kids Seng, hvor de laa og sang de Sange, som deres franske Forfædre sang i de Dage, da de først kom til Nordvestlandet og giftede sig med dets indianske Kvinder. Bettles Seng havde faaet en lignende Indkvartering, og tre-fire forsorne *voyageurs* arbejdede deres Tæer ned imel-

lem dens Tæpper, mens de lyttede til, hvad en af de andre fortalte, om den Gang han tjente i Boodlebrigaden under Wolseley, da denne kæmpede sig frem til Khartum. Og da han blev træt, fortalte en *cowboy* om Hoffer og Konger og høje Herrer og Damer, som han havde set, da Buffalo Bill turede rundt i Europas Hovedstæder. I et Hjørne sad to halvblods, gamle Kammerater fra et tabt Felttog og reparerede Seletøj, mens de talte om de Dage, da Nordvesten flammede i Oprør, og Louis Riel var Konge.

Den ene Anekdote fortaltes mere grovkornet end den anden, og farlige Æventyr til Lands og til Vands omtaltes som noget ganske dagligdags, der blot erindredes, fordi der dertil knyttede sig en eller anden lille humoristisk eller pudsig Biomstændighed. Prince blev revet med af disse ukronede Helte, som havde set Historien blive til, og som betragtede det store og romantiske som blot noget almindeligt og tilfældigt, der hørte med i Livets sædvanlige Gang. Han lod med hensynsløs Ødselhed sin kostbare Tobak gaa rundt imellem dem, og gamle fastrustedede Minder løsnedes, og forglemte Odysseer kaldtes til Live til Benefice for ham.

Da Samtalen standsede, og de rejsende stoppede den sidste Pibe og pakkede de sammenrullede Sove-skind ud, vendte Prince sig til sin Kammerat for at faa nøjere Besked.

„Du ved, hvad *cowboyen* er for en,“ svarede Ma-

lemute Kid, idet han begyndte at snøre sine Mokkasiner op. „Og det er ikke svært at se, at der er engelsk Blod i hans Sluf. Hvad Resten angaar er de allesammen Efterkommere af disse *coureurs du bois*, blandet med, Gud ved, hvor mange andre Slags Blod. De to, der lægger sig henne ved Døren, er regulære halvblods eller *bois brûlés*. Den Fyr med det uldne Skærf om Livet — læg Mærke til hans Øjenbryn og hans Kæbers Form — bærer tydelig til Skue, at en Skottes Øjne er løbne i Vand i hans Moders tilrøgede Telt. Og han der, der ser saa brillant ud, han, der lægger Kappen under sit Hovede, er en fransk halvblods — du hørte ham tale; han holder ikke af de to Indianere, der lægger sig nærmest ved ham. Ser du, da de halvblods rejste Opstanden under Riel, holdt de fuldblods Fred, og de er ikke kommet til at holde mere af hinanden siden.“

„Men hvad er han for en, den bistre Fyr henne ved Ovnene? Jeg tør sværge paa, at han ikke kan engelsk. Han har ikke aabnet sin Mund hele Aftenen.“

„Nej, det tager du fejl i. Han kan godt nok engelsk. Fulgte du hans Øjne, da han hørte efter. Det gjorde jeg. Men han kommer ikke i mindste Maade de andre ved. Da de talte deres egen Jargon, saa du jo, at han intet forstod. Jeg har undret mig over, hvad han kan være for en. Lad os se at finde ud af det.“

„Stik et Par Pinde i Ovnén,“ kommanderede Malemute Kid, idet han hævede Stemmen og i det samme saa lige over paa den Mand, der var Tale om.

Han adlød øjeblikkelig.

„Lært at lystre et eller andet Sted,“ kommenterede Prince sagte. Malemute Kid nikkede, tog sine Strømper af og gik forsigtigt mellem de sovende hen til Ovnén. Der hængte han sine vaade Strømper op mellem circa en Snes andre.

„Naar venter I at naa Dawson?“ spurgte han prøvende.

Manden iagttog ham lidt, før han svarede. „De siger fem og halvfjerds Mil — ikke sandt? Saa maa ske om to Dage.“

En ganske let Akcent var lige at mærke; men der var ingen ubehjælpssom Tøven eller Famlen efter Ord.

„Har du været der i Landet før?“

„Nej.“

„Nordvest Territoriet?“

„Ja.“

„Født der?“

„Nej.“

„Hvor Pokker er du da født? Du hører ikke til det Slæng der.“ Malemute Kid slog ud med Haanden i Retning af Hundekuskene, en Bevægelse, der ogsaa indbefattede de to Politimænd, der havde lagt sig i Princes Seng. „Hvor er du kommen fra? Jeg

har set Ansigter som dit før, skønt jeg ikke nøjagtig husker hvor.“

„Jeg kender dig,“ svarede Manden ligegyldig, idet han med eet afledte Strømmen af Malemute Kids Spørgsmaal.

„Hvor? Har du nogensinde set mig?“

„Nej. Din Kammerat, ham, Præst; Pastilik; lang Tid siden. Ham spørge mig, om jeg se dig, Malemute Kid. Ham give mig Føde. Jeg standse ikke længe. Du høre ham tale om mig.“

„Aa, saa du er ham, der solgte Odderskindene for Hunde.“

Manden nikkede, bankede sin Pibe ud og betegnede ved at rulle sig ind i sine Skind, at han ikke havde Lyst til Samtale. Malemute Kid blæste Tranlampen ud og kravlede under Tæpperne.

„Naa, hvad er han saa?“

„Ved ikke — vinkede mig af — smækkede Skallen i som en Østers. Men det er en Fyr, der nok kan pine din Nysgerrighed. Jeg har hørt tale om ham; hele Kysten undrede sig over ham for otte Aar siden. En Slags Mysterium, forstaar Du. Han kom herved Nord fra lige midt i Vinterens Hjærte fra et Sted mange Tusind Mil herfra ved Kysten af Behringshavet og rejste, som om Fanden var efter ham. Ingen fik nogensinde at vide, hvorfra han kom; men han maa være kommet langvejs fra. Han var daarligt kørende, da han fik Proviant hos de svenske Missionærer ved Golovinbugten, og spurgte

om Vej Syd paa. Det hørte vi om siden. Saa opgav han Vejen langs Kysten og stak tværs over Norton Sund. Rædsomt Vejr, Snestorme og Modvind — men han slap igennem, hvor maaske Tusind andre vilde have sat Livet til; gik fejl af St. Michaels og kom i Land ved Pastilik. Han havde mistet alle Hundene paa nær to, og han var saa medtaget, at han var Døden nær.

Og endda saa hidsig efter at komme af Sted, at Fa'r Roubeau maatte udstyre ham med Proviant, men han kunde ikke skaffe ham Hunde, for han gik selv blot og ventede paa, at jeg skulde komme hjem, for at han kunde komme af Sted. Hr. Ulysses var imidlertid for klog til at rejse uden Hunde og saa gik han og trissede arrigt rundt i adskillige Dage. Paa sin Slæde havde han et Bundt af de nydeligste Odderskind, Søddere, forstaar du, der var deres Vægt i Guld værd. Der boede i Pastilik en gammel Shylock af en russisk Kræmmer, der havde Hunde i Overflod. Naa, de gjorde ingen lang Snak om den Handel; men da den underlige stak Syd paa, var det med et Forspand, der kunde strække ud. Hr. Shylock havde imidlertid Odderskindene. Jeg saa dem, og de var pragtfulde. Vi regnede ud, at Hundene havde indbragt ham mindst fem Hundrede Dollars Stykket. Og du maa ikke tro, at den underlige ikke vidste, hvad Søddere var værd. Han var Indianer af en eller anden Slags; men den Smule,

han sagde, viste, at han havde været blandt hvide Mænd.

Da Søen blev isfri, rygtedes det fra Numivakøen, at han var gaaet ind der for at faa Proviant. Saa slap han mig ud af Syne, og dette er det første, jeg hører om ham i otte Aar. Men hvor kom han fra, og hvad tog han sig for der, og hvorfor rejste han derfra? Han er Indianer, han har været, Gud ved hvor, og han har lært Disciplin, hvilket er usædvanligt for en Indianer. Dette er nok'et Nordlands-mysterium for dig at finde ud af, Prince.“

„Takker ærbødigst,“ svarede Prince, „men jeg har allerede alt for mange.“

Malemute Kid snorkede allerede; men den unge Mineingeniør laa med aabne Øjne og stirrede op i det tætte Mørke, ventende paa, at den forunderlig betagende Følelse skulde tabe sig, som bankende fyldte alle hans Aarer. Og da han endelig sov, arbejdede hans Hjerne videre, saa ogsaa han blev en af dem, der vandrede gennem det hvide, ukendte, sled med Hundene paa de uendelige Veje og saa Mænd leve og døje og dø som Mænd.

Næste Morgen, Timer før Daggry, satte Hundekuskene og Politimændene Kursen mod Dawson. Men de høje Magter, som vaagede over hendes Majestæts Interesser og styrede hendes mindste Skabningers Skæbne, gav kun hendes Brevbærere liden Ro; en Uge senere viste de sig igen ved Stuart Floden, tungt belæssede med Breve til Salt Water.

Kun deres Hunde var bleven erstattede med friske; men det var jo ogsaa Hunde.

Mændene havde ventet, at de skulde ligge nogle Dage over, saa de kunde hvile ud. Desuden var der dette Klondyke, som var en ny Sektion i Nordlandet, og de havde nok haft Lyst til at se lidt til den gyldne By, hvor Guldstøvet flød som Vand og Dansebulernes Spil og Sang aldrig ophørte. Men de tørrede deres Strømper og røg deres Aftenpiber med næsten samme Velbehag som paa deres forrige Besøg, skønt en eller to gæve Svende tænkte paa at desertere og paa Muligheden af at stikke tværs over de ukendte Bjerge mod Øst og derfra gennem Mackenzie-Dalen naa deres gamle Tumbleplads i Chippe-
wyan-Landet. To eller tre bestemte endog at vende tilbage til deres Hjem ad den Vej, naar deres Tjenestetid var forbi, og de begyndte uopholdelig at lægge Planer desangaaende, idet de talte om dette halsbrækkende Foretagende, omtrent som en Byboer taler om sin næste Søndagstur til Skoven.

Han med Odderskindene syntes meget rastløs, skønt han kun interesserede sig lidt for Diskussionen, og tilsidst trak han Malemute Kid til Side og talte nogen Tid sagte med ham. Prince saa interesseret efter dem, og Mysteriet voksede, da de tog deres Huer og Vanter paa og gik udenfor. Da de kom ind igen, stillede Malemute Kid sin Guldvægt op og vejede tredsindstyve Unzer af, som han lagde i den underliges Pose. Saa sluttede Hundekuskenes For-

mand sig til Conciliet, og der blev truffet visse Aftaler med ham. Næste Dag gik Banden videre op ad Floden; men han med Odderskindene fik adskillige Pund Proviant og begav sig tilbage i Retning mod Dawson.

„Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gøre ved det,“ sagde Malemute Kid til Svar paa Princes Spørgsmaal, „for den sølle Stakkel ønskede at blive Tjenesten kvit af en eller anden Grund — det lod i det mindste til at være ham meget magtpaaliggende, skønt han ikke vilde ud med, hvad der var i Vejen. Du forstaar, det er akkurat som i Hæren; han har Kontrakt paa to Aar, og den eneste Maade, han kan blive fri paa, er, at han køber sig fri. Han kunde ikke desertere og saa blive her i Egnen, og han var netop helt opsat paa at faa Lov at blive her. Han tog sin Beslutning, da han kom til Dawson, sagde han. Men dør var der ingen, der kendte ham, han havde ikke en Cent, og jeg var det eneste Menneske, han havde talt to Ord med. Saa talte han med Viceguvernøren og traf Aftale med ham for det Tilfælde, at han kunde faa Penge hos mig — til Laans, forstaar du. Sagde, at han vilde betale mig igen i Løbet af et Aar og, hvis jeg ønskede det, sætte mig paa Spor efter noget rigt. Havde aldrig set det, men vidste, at det var rigt.

Og saa — ja — da han fik mig udenfor, var han færdig at græde. Bad og bønfuldt. Smed sig ned i Sneen foran mig, til jeg trak ham op igen. Snakkede

op ad Vægge og ned ad Stolper som en forrykt. Svor paa, at det var det Maal, han havde styret efter i Aarevis, og han kunde ikke holde det ud. Hvis det skulde glippe for ham nu. Jeg spurgte ham, hvad for et Maal; men det vilde han ikke sige. Han sagde, de kunde finde paa at sætte ham paa den anden Halvdel af Ruten, og saa vilde han ikke faa Dawson at se i to Aar, og saa vilde det være for sent. Aldrig har jeg set en Mand tage saadan paa Veie i mine Dage. Og da jeg sagde, at jeg vilde lade ham faa de Penge, saa maatte jeg hale ham op af Sneen igen. Jeg sagde, han kunde betragte det som min Aktie i Foretagendet. Men tror du, han vilde modtage det. Nej. Han svor, at han vilde give mig alt, hvad han fandt, gøre mig rigere end den gerrige i hans Drømme og alt saadan noget. Naa, en Mand, som vover sit Liv og sin Tid paa det samme, en anden blot vover sine Penge paa, han finder det sædvanlig haardt nok at skulle afstaa Halvdelen af, hvad han finder. Men der er noget andet bag ved dette her, Prince; mærk dig, hvad jeg siger. Vi vil høre nyt fra ham, hvis han bliver her paa Egnen.“

„Og hvis ikke?“

„Saa vil mit bedre jeg faa et svært Stød, og jeg er nogle og tredsindstyve Unzer fattigere.“

Den kolde Tid med de lange Nætter var kommen, og Solen var begyndt at lege sin gamle Kispus langs den sydlige snetegnede Horizont, før man hørte noget om Malemute Kids Aktie. Da troppede en raa-

kold Morgen tidlig i Januar et Tog af tungt læssede Hundeslæder op foran hans Hytte ved Stuart Flo- den. Han med Odderskindene var der, og med ham kom en Mand, saadan som Guderne nu næsten har glemt at skabe dem. Hvor Folk talte om Knald og Fald og Penge som Skidt, der blev altid Axel Gundersons Navn nævnt, og naar Folk sad om Aftenen ved Lejrbaalene og fortalte Historier om Snarraadig- hed og sjælden Styrke og Mod, kunde man ogsaa være vis paa at træffe hans Navn i dem. Og var Samtalen ved at dø hen, saa fik den nyt Liv, hvis hun blev nævnt, som delte hans Lod.

Som sagt, da Guderne skabte Axel Gunderson, havde de mindedes, hvad de formaaede i gammel Tid, og skabt ham, som Mænd skabtes, da Jorden var ung. Fulde syv Fod høj ragede han op i sin maleriske Dragt, der betegnede ham som en Eldo- rado-Konge. Hans Bryst, hans Hals og hans Lem- mer var som en Kæmpes, og til at bære disse tre Hundrede Pund Ben og Muskler var hans Snesko ogsaa gjort fuldelig tre Fod længere end andre Mænds. Storlinjet, med buskede Øjenbryn, vældige Kæber og hvasse Øjne af det blegeste blaa, saaledes var hans Ansigt, og det fortalte om en, der ikke kendte til andet end at byde. Som gul Silke af det modne Korn's gule Farve svøbte hans rimfrosne Haar sig om hans Ansigt og faldt langt ned over hans Bjørneskindspels. Der var noget vist over ham, der vagt mindede om Søen, da han

i Spidsen for Hundene svingede ned ad den smalle Vej til Hytten; og han slog med den tykke Ende af en Hundepisk paa Malemute Kids Dør, som en nordisk Viking paa Hærtog i Syden maa have dundret paa Borgporten for at faa Adgang.

Prince blottede sine Arme og gav sig til at ælte Rugbrødsdejg under mangt et Sideblik til de tre Gæster — men det var ogsaa Gæster, hvis Lige maaske ikke kommer under Tag sammen een Gang i en Menneskealder. Den underlige, hvem Malemute Kid havde givet Navnet Ulysses, hypnotiserede ham stadig. Men hans Interesse delte sig dog væsentligt mellem Axel Gunderson og Axel Gundersons Kone. Hun var noget medtaget af Dagens Rejse, for hun havde levet et forkælet Liv i lune, hyggelige Boliger i al den Tid, siden hendes Mand var kommet til Rigdom, og hun var træt. Hun hvilede op mod hans brede Bryst, som en spæd Blomst støtter sig op mod en Mur, mens hun dvælende svarede Malemute Kid paa hans godmodige Spøg og fik Princes Blod til at banke paa en ganske forunderlig Maade, naar et Blik fra hendes dybe, mørke Øjne tilfældig strejfede ham. For Prince var en Mand, og sund og rask, og havde kun set faa Kvinder i mange Maaneder. Ganske vist var hun ældre end han og indiansk. Men hun var forskellig fra alle indfødte Kvinder, han havde set. Hun havde rejst — havde været i hans Land blandt andet, erfarede han af Samtalen. Og hun vidste de fleste af de Ting, som Kvinder af

hans Race vidste, og meget mere, som det var urimeligt at vente, at de skulde vide. Hun forstod at lave et Maaltid Mad af soltørret Fisk og rede en Seng i Sneen; og pinte dem saa dog med op-rivende Detaljer om Diners med mange Retter og bragte for et Øjeblik Uro i deres Sjæle ved at nævne Navne paa Retter, som de havde kendt i fordums Tider, men nu næsten havde glemt. Hun kendte Elsdyret, Bjørnen og den lille Blaaræv fuldt ud, og de vilde Amfibiers Liv i Ha-vene Nord paa; hun vidste om Skovene og Floderne, hvad man kunde vide om dem; og hvad der kunde læses af Mænds og Fugles og Dyrs Fodspor i den fine Sneskorpe, det læste hun som af en aaben Bog, og dog saa Prince et anerkendende Blik i hendes Øjne, da hun læste „Lejrens Lov“. Denne Lov var bleven forfattet af den utæmmelige Bettles paa en Tid, hvor Bølgerne gik højt i ham, og dens Be-stemmelser udmærkede sig navnligt ved deres simple, fyndige Humor. Prince plejede altid at vende dem om mod Væggen, før der kom Damer; men hvem kunde ane, at denne indfødte —? Naa, nu var det for sent.

Det var altsaa Axel Gundersons Kone, hende, hvis Navn og Ry gik Haand i Haand med hans gennem hele Nordlandet. Ved Bordet drillede Malemute Kid hende med en gammel Vens hele Sikkerhed, og Prince faldt i med, da han var kommen over det nye Bekendtskabs første Forlegenhed. Men hun klarede

sig udmærket i den ulige Kamp, mens hendes Mand, mindre snar i Vendingen, indskrænkede sig til at applaudere. Han var meget stolt af hende. Alt, hvad han foretog sig, hvert af hans Blikke fortalte om, hvor meget hun betød for ham. Han med Odderskindene spiste i Tavshed, forglemte under den muntre Kamp, og længe før de andre var færdige, rejste han sig og gik ud til Hundene. Og saa var det dog alt for tidligt, da hans Rejsfæller trak Vanter og *parkas* paa og fulgte ham.

Det havde ikke sneet i mange Dage, og Slæden gled hen ad den haarde Yukonvej saa let, som om det havde været blank Is. Ulysses kørte den første Slæde; Prince og Axel Gundersons Kone kom med den anden, mens Malemute Kid og den gulhaarede Jætte førte den tredie.

„Det er maaske en vild Spekulation, Kid,“ sagde han, „men jeg tror, den bæ'r. Han har aldrig været der; men han snakker godt for sig og viser et Kort frem, som jeg hørte Tale om, da jeg var i Kootenay Landet for mange Aar siden. Jeg vilde gjerne have dig med; men han er en underlig Fyr, og han bandte lige rent ud paa, at han vilde opgi det hele, hvis nogen som helst anden blev blandet ind i det.

Men naar jeg kommer tilbage, saa skal du faa det første Vink, og jeg vil gi' dig Plads nærmest mig og desforuden gi' dig Halvpart i Byen.“

„Nej, nej,“ raabte han, da den anden prøvede paa at afbryde ham. „Jeg fører dette igennem, og før

jeg er færdig, vil der behøves to Hoveder. Hvis det gaar, som det skal, hvorfor skulde det saa ikke blive et andet Cripple Creek. Hører du? Et andet Cripple Creek. Det er Kvarts, forstaar du, skal ikke *vadskes* ud. Og hvis vi bearbejder det rigtigt, saa vil det blive vores altsammen — den ene Million efter den anden. Jeg har hørt Tale om det Sted før, og det har du med. Vi vil bygge en By — Tusinder af Arbejdere — gode Vandveje — Dampskibslinjer — stor Fragtfart — Dampere med ringe Dybgaaende paa Hovedruterne — og vi skal maaske tænke paa en Jærnbane — Savmøller — elektrisk Lysanlæg — lave vores eget Bankvæsen — — Handelskompagnier — Syndikat. Ikke sandt. Blot du tier med det, til jeg kommer tilbage.“

Slæderne kom til et Holdested, hvor Vejen krydsede Munden af Stuartfloden. Den var et uendeligt Is- og Snehav, hvis umaadelige Flade tabte sig ind mod det ukendte Øst. Sneskoene blev taget frem fra Slæderne. Axel Gunderson trykkede deres Hænder til Farvel og gik i Forvejen; hans store Snesko sank en god halv Fod ned i den dunbløde Overflade og stampede Sneen saa fast, at Hundene ikke kunde snuble. Hans Kone sluttede op bag den sidste Slæde og viste snart, at hun havde langvarig Øvelse i at manøvrere det ubekvemme Fodtøj. Stilheden brødes af deres muntre Afskedshilsener, Hundene hylede, og han med Odderskindene henvendte sig med sin Pisk til en genstridig Baghund.

En Time senere saa Toget ud som et sort Blyant, der i en lang lige Linje kravlede over et mægtigt Folioark.

II

En Aften mange Uger senere havde Malemute Kid og Prince givet sig til at løse Skakopgaver efter et løsrevet Blad af et gammelt Magasin. Kid var lige vendt hjem fra sine Bonanza-Ejendomme og hvilede ud som Forberedelse til en lang Elsdyrjagt. Prince havde ogsaa været paa Farten næsten hele Vinteren og var kommet til at længes efter en fredelig Uge hjemme i Hytten.

„Sæt den sorte Springer imellem, og sig Skak. Nej, det duer ikke. Se, næste Træk —“

„Hvorfor skal Bonden to Skridt frem? Den *skal* slaa paa skraa, og naar saa Løberen er af Vejen —“

„Men, stop lidt! Saa kommer der en Aabning —“

„Nej, den er dækket. Gaa videre. Du skal se, det hjælper.“

Det var meget interessant. Det bankede paa Døren to Gange, før Malemute Kid sagde: „Kom ind.“ Døren sprang op. Noget stavrede ind. Prince fik lige set et Glimt af det og *sprang* op. Rædslen i hans Øjne fik Malemute Kid til at gøre omkring, og ogsaa han studsede, skønt han havde set slemme Ting før. Tingen vaklede i Blinde henimod dem. Prince rykkede tilbage, til han naaede Sømmet, hvor hans Smith-og-Wesson-Revolver hang.

„Gud i Himlen! Hvad er det?“ hviskede han til Malemute Kid.

„Ved ikke. Ser ud som et Tilfælde af megen Kulde og lidt Mad,“ svarede Kid, idet han trak sig tilbage i modsat Retning. „Pas paa, det kan være, den er gal,“ advarede han, da han havde lukket Døren og kom tilbage.

„Tingen“ nærmede sig Bordet. Tranlampens klare Flamme fangede dens Blik. Det morede den, og den frembragte nogle uhyggelige, skrattende Lyde, som betød Lystighed. Men saa pludselig kastede han sig — for det var en Mand — tilbage og hev op i sine Skindbukser og begyndte at synge en Opsang, saadan en som Søfolk bruger, naar de hiver i Gangspillet, og Søen hylér i deres Øren:

„Yankee Skib gaar ned ad Floden.
Træk! I Tyvetampe! Træk!
Ved I, hvem Kaptejn her sejler!
Træk! I Tyvetampe! Træk!
Jon-a-than Jones fra Syd-Ca-ho-li-in-a.
Træk! I Tyve — —“

Han brød brat af og vaklede med en Snærren som en Ulv hen til Madskabet, og før de kunde lægge sig imellem, var han i Færd med at slide et Stykke raat Flæsk i Stykker med sine Tænder. Kampen var haard mellem ham og Malemute Kid; men hans vanvittige Styrke forlod ham lige saa pludseligt, som den var kommet, og udmattet slap

han sit Bytte. De tog ham imellem sig og fik ham anbragt paa en Stol, hvor han sank sammen med den halve Krop tværs over Bordet. En lille Dosis Whisky styrkede ham, saa han kunde dyppe en Ske i den Sukkerdaase, Malemute Kid anbragte foran ham. Da hans Sult var bleven nogenlunde stillet, rakte Prince ham, med et Gys, en Kande tynd Bouillon.

Der var meget lidt Hud paa Ansigtet. Hvad for Resten Ansigtet angik, saa var det indsunkent og ud-tæret og havde meget lidt Lighed med menneskelige Træk. Kulde og Frost havde bidt dybt, hver ny Frost havde efterladt sit Skorpedække over det halvt helede Ar, som gik forud. Denne tørre, haarde Overflade var af mørk, blodig Farve, furet af dybe, takkede Revner, hvori det blottede, røde Kød stak frem. Hans Skindklæder var skidne og pjaltede, og Haarene paa den ene Side var svedet og brændt bort, saa man kunde se, hvor han havde ligget paa Ilden. Malemute Kid pegede paa et Sted, hvor det garvede Læder var bleven skaaret af i Strimler, Stykke efter Stykke — det hæslege Vidnesbyrd om Hungeren, han havde lidt.

„Hvem — er — du?“ sagde Malemute Kid langsomt og distinkt.

Manden ænsede det ikke.

„Hvor kommer du fra?“

„Yankee Skib kom ned ad Floden,“ lød Svaret med rystende Stemme.

„Tvivler ikke om, at Stakkelen er kommet ned ad Floden,“ sagde Malemute Kid og rystede ham for at faa noget mere forstaaeligt frem.

Men Manden hvinede ved Berøringen og tog sig med Haanden til Siden i Smerte. Han rejste sig langsomt op og lænede sig halvt mod Bordet.

„Hun lo ad mig — saadan — med Had i sit Øje; og hun — vilde — ikke — komme.“

Hans Stemme døde hen, og han var ved at falde bag over, da Malemute Kid greb ham om Haandleddet og raabte: „Hvem? Hvem vilde ikke komme?“

„Hun, Unga. Hun lo og stak efter mig — saaledes. Og saa —“

„Ja, ja.“

„Og saa —“

„Og saa hvad?“

„Og saa laa han meget stille i Sneen, længe. Han er — der endnu — i — Sneen.“

De to Mænd saa raadville paa hinanden.

„Hvem er i Sneen?“

„Hun, Unga. Hun saa paa mig med Had i sit Øje, og saa —“

„Ja, ja.“

„Og saa tog hun Kniven, saadan; og een Gang, to Gange — hun var udmattet. Jeg kom meget langsomt afsted. Og der er meget Guld paa det Sted; meget, meget Guld.“

„Hvor er Unga?“ For Malemute Kid vidste blot, at hun godt kunde ligge og dø en Milsvej derfra.

Han rystede Manden heftigt og gentog atter og atter:
„Hvor er Unga? Hvem er Unga?“

„Hun — er — i Sneen.“

„Videre!“ Kid klemte voldsomt om hans Haandle.
led.“

„Saa — vilde — jeg — blive — i Sneen — men — jeg — havde — en — Gæld — at — betale. Det — var — haardt — jeg — havde — en — Gæld — at — betale — en — Gæld — at — betale — jeg — havde —.“ Den stammende Ordstrøm standsede, mens han famlede i sin Lomme og trak en Hjorteskindspose frem. „En — Gæld — at — betale — fem — Pund — Guld — Male — mute Kids — Aktie — jeg —“ Det udmattede Hoved sank ned paa Bordet, og Malemute Kid kunde ikke faa det rejst igen.

„Det er Ulysses,“ sagde han roligt og smed Posen med Guldstøvet paa Bordet. „Jeg tænker, det er paa det sidste med Axel Gunderson og hans Kone. Tag fat, og lad os faa ham til Køjs. Han er Indianer; han vil nok klare sig og komme til at fortælle Historien om det oven i Købet.“

Da de skar hans Klæder af ham, saas der nær ved hans højre Bryst to friske, skarprandede Knivstik.

III

„Jeg vil tale om de Ting, som er sket, paa min egen Maade; men I vil forstaa dem. Jeg vil begynde

med Begyndelsen og fortælle om mig selv og Kvinden og bagefter om Mænden.“

Ovnen tiltrak „ham med Odderskindene“, som den tiltrækker Folk, der har været berøvede Ilden, og som er bange for, at denne Gudernes Gave kan blive taget bort fra dem igen naar som helst. Malemute Kid pirkede op i Tranlampen og stillede den saaledes, at dens Skin kunde falde paa Fortællerens Ansigt. Prince smed sig paa Kanten af Sengen og gjorde dem Selskab.

„Jeg er Naass, en Høvding og en Høvdings Søn, født mellem en Solnedgang og en Solopgang paa de mørke Bølger i min Faders *oomiak*. En hel Nat stred Mændene ved Aarerne, og Kvinderne kastede Bølgerne ud, som slog ind over os, og vi kæmpede med Stormen. Det salte Sprøjt frøs paa min Moders Bryst, til hendes Aandedrag stilnede, da Stormen stilnede. Men jeg — jeg hævede min Stemme sammen med Vinden og Stormen, og levede.

Vi boede i Akatan —“

„Hvor?“ spurgte Malemute Kid.

„Akatan, en af Aleuterne; Akatan hinsides Chignik, hinsides Kardalak, hinsides Unimak. Som jeg siger, vi boede i Akatan, som ligger i Midten af Havet, i Udkanten af Verden. Vi jagede og fiskede paa det salte Hav efter Fisken, Sælen og Odderen, og vore Hjem trængtes Side om Side paa den smalle Klippestrimmel mellem Kanten af Skoven og den gule Strandbred, hvor vore Kajakker laa. Vi vare

ikke mange, og Verden var meget lille. Der var andre Lande mod Østen — Ølande ligesom Akatan; dertor troede vi, at hele Verden var Øer, og gjorde os ikke flere Bekymringer derom.

Jeg var forskellig fra mit Folk. I Strandbreddens Sand stod der krogede Spanter og bølgekrumme Planker af en Baad, saadan en, som mit Folk aldrig byggede. Og jeg husker, at paa det Sted af Øen, hvorfra man i tre Retninger overser Oceanet, stod der et Fyrretræ, saadan et som ellers aldrig gror der, glat og lige og højt. Det fortælles, at to Mænd kom ude fra Havet i den Baad, som nu laa sønderslaaet paa Strandbredden. Og de vare hvide ligesom I, og svage, som de smaa Børn er, naar Sælerne er gaaet bort, og Jægerne kommer tomhændede hjem. Jeg ved om disse Ting fra de gamle Mænd og de gamle Kvinder, som fik dem fra deres Fædre og Mødre før dem. Disse mærkelige hvide Mænd syntes i Begyndelsen ikke godt om vore Skikke, men de kom til Kræfter — ved Fisken og Olien som de aad — og de blev overmodige.

Og de byggede sig hver sit Hus og tog de bedste af vore Kvinder, og i Tidens Løb kom der Børn. Saaledes fødtes han, som skulde blive Fader til min Faders Fader.

Som jeg sagde, jeg var forskellig fra mit Folk; for i mig har jeg det stærke, fremmede Blod fra den hvide Mand, som kom ude fra Havet. Det fortælles, at vi havde andre Love, før disse Mænd kom.

Men de var vilde og stridslystne og kæmpede med vore Mænd, til der ikke var nogen tilbage, som vovede at kæmpe. Saa gjorde de sig selv til Høvdinge, afskaffede vore gamle Love og gav os nye, efter hvilke Manden var sin Faders Søn og ikke sin Moders, som vi før havde været vant til. De befalede ogsaa, at Sønnen, den førstefødte, skulde have alting, som tidligere var hans Faders, og at de andre Brødre og Søstre maatte hjælpe sig, som de kunde. Og de gav os andre Love. De viste os nye Maader at fange Fisk paa og dræbe Bjørne paa, af hvilke der var en stor Mængde i vore Skove; og de lærte os at lægge større Forraad ned for den magre Tid. Og disse Ting vare gode.

Men da de vare blevne Høvdinge, og der ingen flere Mænd var, der turde møde deres Vrede, da kæmpede de, disse fremmede, hvide Mænd med hinanden. Og den ene, hvis Blod jeg bærer, slyngede sit Sælspyd en Arms Længde gennem den andens Legeme. Deres Børn optog Kampen, og deres Børns Børn, og der var stort Had mellem dem og mangel på mørk Daad helt ned til min Tid, saaledes at der bestandig af hver Familie kun levede en til at forplante deres Blod videre, som gik forud. Af mit Blod var jeg alene. Af den anden Mand var der kun en Pige, Unga, som levede hos sin Moder. Hendes og min Fader vendte en Nat ikke tilbage fra Fiskeri; men siden drev de op paa Kysten ved Højvande, og de holdt hinanden tæt omslyngede.

Folket undrede sig over dette paa Grund af det gamle Had mellem Husene; og de gamle Mænd rystede paa Hovedet og sagde, at Kampen vilde fortsættes, naar der fødtes hende og mig Børn. De fortalte mig dette som Dreng, til jeg kom til at tro paa det og kom til at se paa Unga som en Fjende, der skulde blive Moder til Børn, der skulde kæmpe med mine. Jeg tænkte paa disse Ting Dag efter Dag, og da jeg blev Yngling, spurgte jeg, hvorfor dette skulde være saaledes. Og de svarede: „Vi ved ikke andet end, at saadan bar dine Forfædre sig ad.“ Og jeg undredes over, at de, som skulde komme, skulde kæmpe deres Kampe, som var gaaede bort, og i det kunde jeg ikke se nogen Retfærdighed. Men Folket sagde, at det maatte saa være; og jeg var kun en ung Dreng.

Og de sagde, at jeg maatte tage Tiden i Agt, at mit Blod kunde blive ældst og blive stærkt før hendes. Det var en let Sag, for jeg var Høvding, og Folket saa op til mig paa Grund af mine Forfædres Love og Bedrifter og den Rigdom, som var min. Enhver Jomfru vilde gerne komme til mig; men jeg fandt ingen efter mit Sind. Og de gamle Mænd og de unge Pigers Mødre opfordrede mig til at skynde mig, for allerede da bød Jægerne store Gaver hos Ungas Moder; og skulde hendes Børn blive stærke før mine, saa vilde mine sikkerlig dø.

Og jeg fandt ikke nogen Jomfru før en Aften, da jeg vendte hjem fra Fiskeri. Solen stod lavt og

skinnede mig lige ind i Øjnene; Vinden var frisk, og Kajakerne for afsted med de hvide Bølger. Pludselig kom Ungas Kajak roende bagved mig, og hun saa paa mig — med sit sorte Haar flagrende som en Nattesky og det vaade Sprøjt paa sine Kinder. Som jeg siger, Solen skinnede mig lige ind i Øjnene, og jeg var en ung Dreng. Men, hvordan det nu gik til, saa stod det mig pludselig klart, at dette var Budet mellem Mand og Kvinde. Som hun jog afsted, saa hun sig tilbage mellem to Aaretag — som kun Unga kunde se — og igen følte jeg, at dette var Budet mellem Mand og Kvinde. Folket raabte højt, da vi susede afsted efter de dovne *oomiaker* og lod dem langt bag os. Men hun var hurtig ved Aaren, og mit Hjærte var som et bugnende Sejl, og jeg vandt ikke. Vinden friskede, Søen blev hvid, og springende som Sæler for vi afsted nedad Solens gyldne Sti paa Vandet.“

Naass var krøbet halvt ud af sin Stol og sad som en, der ror med Pagaj, som om han genoplevede Løbet paa ny. Etsteds paa den anden Side Ovnens saa han Ungas flagrende Haar og hendes vippende Kajak. Stormens Stemme laa i hans Øren, og han følte dens Salt slaa friskt mod sine Næsebor.

Men hun naaede Kysten og løb leende over Sandet til sin Moders Hus. Og en stor Tanke kom til mig den Nat — en Tanke værdig den, der var Høvding over hele Akatans Folk. Da Maanen var oppe, gik jeg ned til hendes Moders Hus og saa

paa Yash-Nooshs Gods, som var dynget op ved Døren — Yash-Noosh, en dygtig Jæger, som havde i Sinde at ville blive Ungas Børns Fader. Andre unge Mænd havde stablet op der alt, hvad de ejede, og taget det bort igen, og hver ung Mand havde gjort sin Dyngé større end den forriges.

Og jeg lo til Maanen og Stjærnerne og gik til mit eget Hus, hvor al min Rigdom laa. Og jeg gjorde mange Rejser frem og tilbage, indtil min Dyngé var saa mange Gange større end Yash-Nooshs, som der er Fingre paa en Haand. Der var Fisk, som var soltørret og røget; og fyrretyve Skind af Haarsæl, og halvt saa mange af Øresæl, og hvert Skind var lukket ved Munden og tykbuget af Olie. Og ti Skind af Bjørne, hvilke jeg havde dræbt, naar de kom ud af Skoven om Foraaret. Og der var Perler og Tæpper og skarlagne Tøjer, som jeg havde faaet i Bytte fra Folket, som levede længere mod Øst. Og jeg saa paa Yash-Nooshs Dyngé og lo. For jeg var Høvding i Akatan, og min Rigdom var større end alle mine unge Mænds, og mine Forfædre havde udført store Bedrifter og givet Love og for alle Tider lagt deres Navne i Folkets Mund.

Da Morgenen kom, gik jeg ned til Bredden, idet jeg saa ud af Øjekrogene efter Ungas Moders Hus. Mit Bud stod stadig urørt. Og Kvinderne smilede og sagde skalkagtige Ting til hinanden. Jeg undrede mig, for aldrig var der bleven gjort et saadant Bud; og den Nat føjede jeg mere til Dyngen og satte ved

Siden af den en Kajak af velgarvede Skind, som endnu aldrig havde flydt paa Vandet. Men om Dagen var det der endnu, saa alle Mænd frit kunde le af det. Ungas Moder var snu, og jeg var vred over den Skam, der var bragt over mig for mit Folks Øjne. Den Nat føjede jeg saa meget til, at det blev en stor Dyngge, og jeg halede min *oomiak* op, og den havde tyve Kajakkers Værdi. Og om Morgenens var der ingen Dyngge.

Saa gjorde jeg Forberedelser til Bryllup, og Folket, som boede lige Østen for, kom for Bryllups-madens og *potlach*'ens Skyld. Unga var fire Soles Aar ældre end jeg efter den Maade, vi regnede vore Aar paa. Jeg var kun en ung Dreng; men det gjorde intet, for jeg var Høvding og Søn af en Høvding.

Men et Skib viste sine Sejl over Oceanets Flade, og alt som Vinden blæste, blev det større. Fra sine Spygatter udspyede hun klart Vand, og Mændene havde travlt ved Pumperne. I Stavnen stod en vældig Mand og maalte Vandets Dybde og gav Befalinger med en Stemme som Torden. Hans Øjne havde de dybe Vandets blege blaa Farve, og hans Hoved bar en Manke som en Søløves. Og hans Haar var gult som Straaet af en Høst i Syden eller de Manilarebsgarn, som Søfolk fletter.

I de senere Aar havde vi set Skibe langt borte; men dette var det første, som kom til Akatans Kyst. Festen var brudt, Kvinder og Børn flyede til Hu-

sene, men vi Mænd spændte vore Buer og ventede med Spyd i Haand. Men da Skibets Stævn rørte Bredden, brød de fremmede sig intet om os, da de havde travlt med deres eget. Da Vandet faldt, krængede de Skonnerten og bødede et stort Hul i hendes Bund. Saa sneg Kvinderne sig frem igen, og Festen fortsattes.

Da Vandet steg, varpede Søfarerne Skonnerten ud paa dybt Vand og kom saa ind iblandt os. De bragte Gaver og vare venlige, og jeg lod gøre Plads for dem, og fordi mit Hjærte var stort, gav jeg dem *potlach*-Tegn, saadanne som jeg gav alle Gæsterne; for det var min Bryllupsdag, og jeg var Høvding i Akatan. Og han, der havde Manke som en Søløve, var der, og saa høj og stærk var han, at man ventede at se Jorden ryste under hans Fods Trin. Han saa meget og skarpt paa Unga med Armene over Kors, og han blev, til Solen gik bort og Stjernerne kom frem. Da gik han ned til sit Skib. Derefter tog jeg Unga ved Haanden og førte hende til mit eget Hus. Og der var Syngen og stor Latter, og Kvinderne sagde spøgefulde Ting, som Kvinder har for Skik ved saadan Lejlighed. Men vi gjorde os ingen Bekymringer. Da lod Folket os alene og gik hjem.

Den sidste Støj var døet hen, da Søfarernes Høvding kom ind ad Døren. Og han havde med sig sorte Flasker, af hvilke vi drak og blev lystige. I forstaar, jeg var kun en ung Dreng og havde levet alle mine Dage i Verdens Udkant. Mit Blod blev

Ild og mit Hjærte saa let som Skummet, der flyver fra Brændingen ind til Klippen. Unga sad tavs paa Skindene i Krogen med Øjnene aabne, for hun syntes at være bange. Og han, der havde Søløvens Manke, saa paa hende skarpt og længe. Da kom hans Mænd ind med Bunker af Gods, og han dyngede op foran mig saa megen Rigdom, som der ikke var i hele Akatan. Der var Bøsser, baade store og smaa, og Krudt og Kugler og Fænghætter og blanke Økser og Knive af Staal og kunstfærdige Redskaber og forunderlige Ting, hvis Lige jeg aldrig havde set. Da han viste mig ved Tegn, at det altsammen var mit, da tænkte jeg, at han var en stor Mand, saa gavmild, som han var. Men han betegnede mig tilige, at Unga skulde gaa bort med ham paa hans Skib. Forstaar I? — at Unga skulde gaa bort med ham paa hans Skib. Min Faders Blod flammede pludselig hedt, og jeg lavede mig til at slynge mit Spyd igennem ham. Men Flaskernes Aand havde stjaalet Livet bort fra min Arm, og han tog mig om Halsen og slog mit Hoved imod Husets Væg. Og jeg var gjort svag som et nyfødt Barn, og mine Ben vilde ikke mere støtte under mig. Unga skreg, og hun tog fat i Tingene i Huset med sine Hænder, til de alle faldt omkring os, da han slæbte hende til Døren. Da tog han hende i sine store Arme, og da hun rev og sled i hans gule Haar, lo han med en Lyd som den store Hansæl i Parringstiden. Jeg kravlede ned til Stranden og kaldte paa mit Folk;

men de var bange. Kun Yash-Noosh var en Mand, og ham slog de i Hovedet med en Aare, til han laa paa sit Ansigt i Sandet og ikke rørte sig. Og de hejsede Sejlene til Lyden af deres Sange, og Skibet for afsted for Vinden.

Folket sagde, at det var godt, for nu vilde der ikke blive mere Blodkrig i Akatan. Jeg sagde intet, men ventede til næste Fuldmaanetid, da lagde jeg Fisk og Olie i min Kajak og gik bort mod Øst. Jeg saa mange Øer og mange Folk, og jeg, som havde levet i en Udkant, jeg saa, at Verden var meget stor. Jeg talte ved Tegn; men de havde ikke set nogen Skonnert eller nogen Mand med Manke som en Søløves, og de pegede altid mod Øst. Jeg sov paa sælsomme Steder og aad mærkelige Ting og saa forunderlige Ansigter. Mange lo, for de troede, at jeg var svaghjærnet. Men sommetider vendte gamle Mænd mit Ansigt mod Lyset og velsignede mig. Og de unge Kvinders Øjne bleve milde, naar de spurgte mig ud om det fremmede Skib og Unga og Sømændene.

Og saaledes kom jeg gennem de ublide Søer og store Storme til Unalaska. Der var to Skonnerter; men ingen af dem var den, jeg søgte. Saa gik jeg videre mod Øst, mens Verden stadig blev større, og paa Øen Unamak var der intet at spørge om Skibet, heller ikke paa Kadiak eller paa Atagnak. Og saa kom jeg en Dag til et Klippeland, hvor Mænd gravede store Huller i Bjærget. Og der var en

Skonnert, men ikke min, og paa den lastede Mænd de Klippestykker, som de gravede op. Dette, fandt jeg, var barnagtigt, for hele Verden var gjort af Klipper; men de gav mig Føde og satte mig til Arbejde. Da Skonnerten laa dybt i Vandet, gav Kaptejnen mig Penge og sagde, at jeg kunde gaa; men jeg spurgte, hvilken Vej han gik, og han viste mod Syd. Jeg gjorde Tegn til, at jeg vilde følge ham; og først lo han; men da han manglede Mænd, antog han mig til Hjælp ved Arbejdet ombord. Saaledes lærte jeg at tale paa deres Maade, at hive i Tove, og at rebe de stive Sejl ved pludselige Vindstød og at tage min Tørn ved Hjulet. Men det faldt mig ikke fremmed, for mine Fædres Blod var Blod af Sømænd.

Jeg havde tænkt, at det var let at finde ham, jeg søgte, naar jeg først var iblandt hans eget Folk; men da vi fik Land i Sigte en Dag og gik gennem et smalt Indløb fra Søen ind i en Havn, ventede jeg vel nok at se saa mange Skonnerter, som der var Fingre paa mine Hænder, men milevidt laa Skibene langs med Kajerne, tætpakkede ligesom mange smaa Fisk; og da jeg gik ned iblandt dem for at spørge efter en Mand med Manke som en Søløves, lo de og svarede mig i mange Tungemaal. Og jeg fandt ud, at de hørte hjemme i de fjærneste Dele af Jorden.

Jeg gik ind i Byen for at se paa hver Mands Ansigt. Men de var lige som Fisk, naar disse løber

tykt paa Fiskebankerne, og jeg kunde ikke tælle dem. Og Støjen slog ind imod mig saalænge, indtil jeg ikke kunde høre, og mit Hoved blev svimmelt af alt det, som bevægede sig. Jeg gik videre og videre gennem Lande, som sang i det varme Solskin, hvor Høsten laa rig paa Sletterne, og hvor store Byer vare fulde af Mænd, der levede som Kvinder, med falske Ord i deres Mund og med deres Hjærter sorte af Tørst efter Guld. Og alt imens jagede og fiskede mit Folk paa Akatan og vare lykkelige i den Tanke, at Verden var lille.

Men det Blik i Ungas Øjne, da hun kom hjem fra Fiske, var med mig altid, og jeg vidste, at jeg vilde finde hende, naar Tidens Fylde kom. Hun vandrede ned ad stille Stræder i Aftenens Tusmørke, eller lokkede mig henover de frodige Marker, vaade af Morgendug, og der var et Løfte i hendes Øjne, saadan som kun Unga kunde give.

Saaledes vandrede jeg gennem tusind Byer. Nogle vare venlige og gav mig Føde, andre lo, og atter andre forbandede mig. Men jeg holdt min Tunge rolig, gik underlige Veje og saa sælsomme Ting. Undertiden arbejdede jeg — jeg som var Høvding og Søn af en Høvding — undertiden arbejdede jeg for Mænd — Mænd, der talte raa Tale og vare haarde som Jærn og vristede Guld ud af deres Kammeraters Sved og Sorg. Og endda hørte jeg intet Ord om dem, jeg søgte, førend jeg vendte tilbage til Søen, ligesom en Sæl vender hjem til Par-

ringsstederne. Men dette var ved en anden Havn i et andet Land, som laa mod Nord; og der hørte jeg Rygter om den gulhaarede Søfarer og erfarede, at han var Sæljæger og netop da var langt borte paa Oceanet.

Saa hyrede jeg ud med en Sælskonnert med de dovne Siwasher og fulgte hans usporlige Vej mod Norden, hvor Jagten dengang var livligst. Og mange slidsomme Maaneder var vi borte og prajede mange af Flaaden og hørte meget om hans vilde Bedrifter. Men aldrig kom vi ham en eneste Gang nær paa Søen. Vi gik Nord paa lige til Pribyloffsøerne, dræbte Sælerne i Flokke paa Kysten og bragte deres varme Legemer ombord, indtil vore Spygatter løb med Spæk og Blod, saa ingen Mand kunde staa paa Dækket. Da blev vi jagede af et langsomt gaende Dampskib, som fyrede paa os med store Bøsser. Men vi satte Sejl til, indtil Søerne skyllede over Dækket og vadskede det rent; og selv tabte vi os i Taagen.

Det er bleven fortalt, at paa denne Tid, da vi flyede med Frygt i vore Hjærter, at netop da stak den gulhaarede Søfarer ind til Pribyloffsøerne lige til Faktoret, og medens en Del af hans Folk holdt Kompagniets Tjenere bundne, indladede Resten ti tusind friske Skind fra Salthuset. Jeg siger, at det fortælles; men jeg tror det. For mens jeg rejste langs Kysten og aldrig mødte ham, da genlød de nordlige Have af Fortællinger om hans Forvovenhed og Mod,

indtil de tre Nationer, som har Lande der, eftersøgte ham med deres Skibe. Og jeg hørte om Unga, for Kaptejnerne sang højt hendes Pris, og hun var altid med ham. Hun havde lært sig hans Folks Skikke, sagde de, og var lykkelig. Men jeg vidste bedre — vidste, at hendes Hjærte længtes tilbage til hendes eget Folk ved Akatans gule Kyst.

En lang Tid efter kom jeg tilbage til den Havn, som ligger ved et smalt Indløb fra Søen, og der fik jeg at vide, at han var gaaet tværs over det store Ocean for at jage Sæler ved Østsiden af det varme Land, som strækker sig mod Syd fra det russiske Hav. Og jeg, som var bleven Sømand, jeg hyrede ud med Mænd af hans egen Race, og fulgte efter ham paa Sæljagt. Og der var faa Skibe ved *det* nye Land. Men vi bed os fast i Sælstimen og jagede den nordpaa hele Foraaret igennem. Og da Sælhunnerne var tunge med Hvalpe og gik over den russiske Grænse, da bleve vore Mænd bange og knurrede. For der var megen Taage, og hver Dag mistede vi Mænd i Baadene. De vilde ikke arbejde, og saa drejede Kaptejnen Skibet henimod det Sted, vi kom fra. Men jeg vidste, at den gulhaarede Søfarer var uræd og vilde følge Flokken lige til de russiske Ølande, hvor kun faa Mænd gaar hen. Derfor tog jeg en Baad i Nattens Mørke, mens Udkigsmanden sov paa Fordækket, og gik alene til det varme, lange Land. Og jeg rejste Syd paa for at træffe Mændene ved Yedrobugten, som er vilde og dristige. Og Pi-

gerne ved Yoshiwara var smaa og blanke som Staal og gode at se paa; men jeg kunde ikke standse, for jeg vidste, at Unga omtumledes paa det gyngende Dæk ved Ynglepladserne mod Nord.

Mændene ved Yedrobugten var kommet sammen fra de fjærneste Dele af Jorden og havde hverken Guder eller Hjem; de sejlede under japansk Flag. Med dem gik jeg til Copperøens rige Kyster, hvor vore Skinddynger blev store. Og i denne tavse Sø saa vi ingen Mand, før vi var rede til at gaa bort. Da løftedes en Dag Taagen af en stærk Vind, og ned mod os styrede en Skonnert med en russisk Orlogsmands skumle Kanonmundinger tæt i Køl-vandet efter sig. Vi flyede bort tværs paa Vinden, mens Skonnerten stadig huggede sig nærmere og gik tre Fod frem, for hver Gang vi gik to. Og paa Broen var Manden, der havde Søløvens Manke, og han lo, stærk og overmodig, som han var, og satte Sejl, saa Rælingen laa under Vandet. Og Unga var der — jeg kendte hende i samme Nu — men da Kanonerne begyndte at tale tværs over Søen, sendte han hende ned. Som jeg siger, tre Fod for hver Gang vi tog to, indtil vi saa hans Ror løfte sig grønt over Vandet, hver Gang Skibet huggede i Søen — og jeg lagde Roret om og udøste min Sjæl i Forbandelser med min Ryg vendt mod de russiske Skud. For vi vidste, at han havde i Sinde at løbe foran os, saa at han kunde slippe bort, mens vi blev fangede. De skød vore Master ned, saa at vi drejede

op i Vinden som en saaret Maage; men han forsvandt over paa den anden Side Kimingen — han og Unga.

Hvad kunde vi gøre? De friske Skind talte for sig selv. Saa tog de os med til en russisk Havn og siden til et øde og ensomt Land, hvor de satte os til at arbejde i Minerne med at grave Salt. Og nogle døde — og andre døde ikke.“

Naass slog Tæppet til Side fra sine Skuldre og blottede det arrede og sønderflængede Kød, der var mærket med de umiskendelige Strimer efter Knut. Prince dækkede ham hurtigt til igen, for det var ikke smukt at se.

„Vi hensled der en sørgelig Tid; og somme Tider løb Folk bort mod Syd; men de kom altid tilbage. Derfor gik vi mod Nord, vi, som vare komne fra Yeddo, den Gang vi rejste os om Natten og tog Bøsserne fra Skildvagterne. Og Landet var meget stort med Sletter opfyldte af Moser og store Skove. Og Kulden faldt paa med megen Sne paa Jorden, og ingen Mand vidste Vej. Trælsomme Maaneder rejste vi gennem den endeløse Skov — jeg ved ikke, jeg husker det ikke nu, for der var kun lidt Føde, og ofte lagde vi os ned for at dø. Men tilsidst naaede vi det kolde Hav, og da var kun tre i Live til at se paa det. En var sejlet ud fra Yeddo som Kaptejn, og han vidste i sit Sind, hvordan de store Lande laa for hinanden, og vidste om det Sted, hvorfra man maatte gaa ud for at gaa over paa Isen

fra det ene store Land til det andet. Og han førte os — jeg ved ikke ret — det varede saa længe — indtil vi kun var to. Da vi kom dertil, fandt vi fem Mænd af det Folk, som lever i det Land, og de havde Hunde og Skind, mens vi vare meget fattige. Vi kæmpede i Sneen, indtil de døde, og Kaptejnen døde, og Hundene og Skindene var mine. Da gik jeg tværs over paa Isen, som var brudt, og een Gang kom jeg i Drift, indtil en Kuling fra Vest satte mig ind paa Kysten. Efter det Golovinbugten og Pastilik og Præsten. Saa sydpaa, sydpaa, til de varme Sollande, hvor jeg først vandrede.

Men Søen gav ikke længer noget Udbytte, og de, som gik paa Søen efter Sælen, havde liden Fortjeneste og stor Risiko. Flaaderne adspredtes, og Kaptejnerne og Mændene havde intet Ord om dem, jeg søgte. Saa vendte jeg mig bort fra Oceanet, som aldrig er i Hvile, og gik ind i Landene, hvor Træerne og Husene og Bjærgene altid bliver paa eet Sted og aldrig bevæges. Jeg rejste langt og lærte mange Ting, endog hvordan man skriver og læser fra Bøger. Og det var godt, at jeg gjorde dette, for det faldt mig ind, at Unga jo maatte kende disse Ting, og at en Dag, naar Tiden var kommen — vi — I forstaar, naar Tidens Fylde kom.

Saaledes drev jeg afsted, ligesom disse smaa Fisk, der rejser et Sejl for Vinden, men ikke formaar at styre. Men mine Øjne og mine Øren var altid aabne, og jeg færdedes blandt Mænd, som rejste meget, for

jeg vidste, at de behøvede kun at have set dem, jeg søgte, for at huske dem. Tilsidst kom der en Mand lige ned fra Bjærgene, og han havde med sig Sten, i hvilke det rene Guld stod som ærtstore Stykker; han havde hørt om dem, han havde mødt dem, han kendte dem. De vare rige, sagde han, og levede paa et Sted, hvor de drog Guld frem af Jorden.

Det var i et vildt Land og meget langt borte; men efter en Tids Forløb naaede jeg til Lejren, der laa skjult mellem Bjærgene, og hvor Folk arbejdede Nat og Dag borte fra Solens Lys. Endnu var Tiden ikke kommen. Jeg lyttede til, hvad Folk talte. Han var rejst bort — de var rejst bort — til England, blev der sagt, for at faa Folk med mange Penge til at forene sig og danne Kompagnier. Jeg saa Huset, de havde boet i; mere ligt et Palads, saadan som man ser dem i de gamle Lande. Ved Nattetid krøb jeg ind gennem et Vindue for at faa at se, hvordan han var imod hende. Jeg gik fra Værelse til Værelse, og jeg tænkte, at saaledes maatte Konger og Dronninger bo; det var alt saare godt. Og alle sagde de, at han behandlede hende som en Dronning, og mange undredes paa, af hvilket Folk hun var; for der var andet Blod i hendes Aarer, og hun var forskellig fra Akatans Kvinder, og ingen erkendte hende for, hvad hun var. Oh, hun var en Dronning, men jeg var en Høvding og Søn af en Høvding, og jeg havde betalt en uhørt Pris i Skind og Baade og Perler for hende.

Men hvorfor saa mange Ord? Jeg var Sømand og kendte Skibenes Vej paa Søen. Jeg fulgte efter til England og derefter til andre Lande. Sommetider hørte jeg om dem af Folks Mund og sommetider læste jeg om dem; alligevel kunde jeg aldrig naa dem, for de havde mange Penge og rejste hurtigt, mens jeg var en fattig Mand. Da kom Uheld over dem, og deres Rigdom svandt bort en Dag ligesom en Røgstribe. Aviserne var fulde af det dengang; men derefter blev der tavst, og jeg vidste, at de var gaaede tilbage dertil, hvor de kunde vinde mere Guld frem af Jorden.

De var forsvundet fra Verden, da de var fattige nu; og saa vandrede jeg fra Lejr til Lejr, helt Nord til Kootenay Landet, hvor jeg fandt deres kolde Spor. De havde været der og var gaaet bort igen, nogle sagde een Vej, andre en anden, og atter andre sagde, at de var gaaet til Yukonlandet. Og jeg gik denne Vej, og jeg gik hin; bestandig rejste jeg fra Sted til Sted, til det syntes mig, at jeg maatte blive træt af Verden, som var saa stor. Men i Kootenay havde jeg en lang og møjsommelig Rejse sammen med en Indfødt fra Nordvestlandet, som lagde sig til at dø, da Hungersnøden kom over os. Han havde været i Yukonlandet ad en ukendt Vej over Bjærgene, og da han mærkede, at hans Time var nær, gav han mig Kortet og Hemmeligheden om et Sted, hvor han svor paa ved sine Guder, at der var meget Guld.

Kort efter var det, Alverden begyndte at drage mod Nord. Jeg var en fattig Mand. Jeg solgte mig til at køre Hunde. Resten ved I. Jeg mødte ham og hende i Dawson. Hun kendte mig ikke, for jeg var dengang kun en ung Dreng, og hendes Liv havde været mangfoldigt, saa hun havde ikke Tid at huske paa en, som havde betalt en uhørt Pris for hende.

Og saa! Du købte mig fri af min Tjeneste. Jeg vendte tilbage for at lægge Tingene til Rette paa min egen Maade. For jeg havde ventet længe, og nu, da jeg havde min Haand paa ham, havde jeg ingen Hast. Som jeg siger, jeg havde i Sinde at gøre det paa min egen Maade. For jeg læste tilbage i mit Liv gennem alt, hvad jeg havde set og lidt, og jeg huskede paa Kulden og Hungersnøden i den uendelige Skov ved det russiske Hav. Som I ved, førte jeg ham mod Øst — ham og Unga — mod Øst, hvorhen mange er gaaet, men hvorfra faa er vendt tilbage. Jeg førte dem til det Sted, hvor Mænds Ben og Forbandelser ligger sammen med det Guld, som ikke maa være deres.

Det var en lang Vej og Vejen var ubanet. Vore Hunde var mange og aad meget; og vore Slæder kunde ikke bære saa meget, som var nok til Foraarets Komme. Vi maatte være tilbage, før Floden løb isfri. Hist og her gemte vi Proviant, saa vore Slæder kunde lettes, og der ikke skulde være nogen Fare for Sult paa Tilbagevejen. Ved Mc. Question var der tre Mænd, og nær dem byggede vi et Gemme-

sted, hvad vi ogsaa gjorde ved Mayo, hvor tolv Pellier, som var kommet sydfra over Bjærgene, havde en Jagtlejr. Derefter saa vi ingen, da vi kom ind mod Østen, kun den sovende Flod, den ubevægelige Skov og Nordlandets hvide Tavshed. Som jeg siger, det var en lang Vej og Vejen ubanet. Sommetider gjorde vi ved en Dags Møje ikke mere end otte Mil eller ti, og om Natten sov vi som døde. Og ingensinde drømte de om, at jeg var Naass, Akatans Høvding, den, som retter Uret.

Vi lavede nu mindre Depoter, og om Natten var det en let Sag at gaa tilbage ad Vejen, vi havde banet, og splitte dem ad saaledes, at man maatte tro, at det var de tyvagtige Jærves Værk. Og hør videre. Der er Steder, hvor Floden har Fald og Vandet er uroligt; der lægger Isen sig foroven og ædes væk underneden. Paa saadan et Sted gik den Slæde, jeg kørte, igennem Isen, og ligeledes Hundene; og han og Unga troede det var et Uheld, men intet mere. Og der var megen Føde paa den Slæde, og de Hunde var de stærkeste. Men han lo, for han var fuld af Liv og Styrke, og Hundene, som var tilbage, gav han kun liden Føde, indtil vi skar dem fra Seletøjerne en for en og gav dem til deres Kammerater at æde. Vi vilde faa let ved at gaa hjem, sagde han, naar vi gik os og aad os fra det ene Oplag til det andet, og hverken havde Hunde eller Slæder; og det var sandt, for vi havde kun meget lidt Proviant, og den sidste Hund døde i

Skaglerne den Aften, vi naaede Guldet og Mændenes Ben og Forbandelser.

For at naa til det Sted inde i Hjærtet af de store Bjerge — og Kortet talte sandt — skar vi Trin i Isen op ad Siden af en Klippevæg. Vi saa efter en Dal paa den anden Side; men der var ingen Dal; Sneen bredte sig ud over det altsammen, jævnt som de store Høstsletter, og her og der viste vældige Bjerge deres hvide Hoveder oppe blandt Stjærnerne. Og midt paa denne forunderlige Slette, som skulde have været en Dal, forsvandt Jorden og Sneen lige indad mod Jordens Hjærte. Havde vi ikke været Mænd, vilde vore Hoveder have svimlet ved Synet. Men vi stod paa den svimlende Kant for at prøve, om vi kunde se nogen Maade at komme ned paa. Og paa den ene Side, og kun paa den, faldt Væggen skraat ned, saa at den stod som et skraanende Skibsdæk i en Topsejls Brise. Jeg ved ikke, hvorfor dette skulde være saaledes; men det var saaledes. „Det er Helvedes Port,“ sagde han, „lad os gaa ned.“ Og vi gik ned.

Paa Bunden var der en Hytte bygget af en eller anden, af Træklodser, som han havde kastet ned ovenfra. Det var en meget gammel Hytte, for der var døet Mænd der alene til forskellige Tider, og paa Birkebarkstykker, som laa der, læste vi deres sidste Ord og deres Forbandelser. En var død af Skørbug; en andens Kammerat havde røvet fra ham hans sidste Proviant og hans Krudt og var løbet

sin Vej; en tredje havde en graa Bjørn faret ilde med; en fjerde havde jaget efter Vildt og var død af Sult — og saaledes videre, og de havde ikke kunnet forlade Guldet og var døde ved Siden af det, hver paa sin Vis. Og det unyttige Guld, de havde samlet, guldene Hyttens Gulv som i en Drøm.

Men hans Sjæl var fast, og hans Hoved klart, denne Mands, hvem jeg havde ført saa langt. „Vi har intet at spise,“ sagde han, „og vi vil kun se paa dette Guld og se, hvorfra det kommer, og hvor meget der vel er. Saa vil vi gaa hurtigt bort, før det naar ind i vore Øjne og stjæler vor Forstand bort. Hvis vi bærer os saadan ad, saa kan vi vende tilbage siden med mere Proviant og tage det alt i Besiddelse.“

Saa saa vi paa den store Aare, som gennemskar Grubens Sidevæg, som en rigtig Aare skulde; og vi maalte den og fulgte den fra oven nedad, delte Minen i enkelte Parter og mærkede Træerne af til Tegn paa, at det var vort. Og mens vore Knæ rystede, fordi vi led Hunger, og fordi vi havde en Sygdom i vor Bug, og mens vore Hjærter bankede tæt ved vor Mund, klavrede vi for sidste Gang op ad den mægtige Væg og vendte os mod Hjemvejen.

Det sidste Stykke bar vi Unga imellem os, og vi faldt ofte; men tilsidst naaede vi Gemmestedet — og se, der var ingen Føde. Jeg havde gjort det godt, for han troede, at det var Jærvene, der havde gjort det, og han fordømte dem og sine Guder i eet

Aandedrag. Men Unga var tapper og smilede og lagde sin Haand i hans, saa at jeg maatte vende mig bort for ikke at tabe Fatningen. „Vi vil hvile ved Ilden til i Morgen,“ sagde hun, „og vi vil vinde Styrke fra vore Mokkasiner.“ Saa skar vi det øverste at vore Mokkasiner i Strimler og kogte dem den halve Nat for at kunne tygge dem og synke dem. Og om Morgenen drøftede vi vore Udsigter. Det næste Oplag var fem Dages Rejse borte. Vi kunde ikke naa det. Vi maatte finde Vildt.

„Vi vil gaa videre og jage Vildt,“ sagde han.

„Ja,“ sagde jeg, „vi vil gaa videre og jage Vildt.“

Og han bestemte, at Unga skulde blive ved Ilden og spare sine Kræfter. Og vi gik videre, han søgte efter Elsdyr og jeg gik til det Oplag, jeg havde flyttet og skjult. Men jeg aad kun lidt, for at jeg ikke skulde synes dem meget stærk. Om Natten faldt han mange Gange, da han gik tilbage til Lejren. Og jeg lod ogsaa, som om jeg var meget svag og jeg snublede over mine Snesko, som om hvert Skridt kunde være mit sidste. Og vi styrkede os ved vore Mokka-siner.

Han var en stor Mand. Hans Sjæl bar hans Legeme oppe til det sidste. Heller ikke klagede han højt undtagen for Ungas Skyld. Den anden Dag fulgte jeg med ham, for at hans Endeligt ikke skulde undgaa mig. Ofte lagde han sig ned for at hvile. Den Nat var han nær gaet til. Men om Morgenen svor han med svag Stemme og gik videre igen. Han

var som en drukken Mand, og jeg ventede mange Gange, at han skulde opgive. Men hans Styrke var den stærkes Styrke, og hans Sjæl var en Kæmpes Sjæl, for han bar sit Legeme gennem den hele møjsomme Dag. Og han skød to Ryper, men vilde ikke æde dem. Han behøvede ingen Ild. De betød Frelse for ham; men han havde kun Tanke for Unga, og han begav sig paa Vej til Lejren. Han gik ikke længer, men kravlede paa Hænder og Fødder gennem Sneen. Jeg kom hen til ham og læste Døden i hans Øjne. Selv da var det ikke for sent at æde af Ryperne. Han smed Riflen og bar Fuglene i Munden som en Hund. Jeg gik ved hans Side, opret. Han saa paa mig i de Øjeblikke, han hvilede, og undredes over, at jeg var saa stærk. Jeg kunde se det, skønt han ikke længer talte, og da hans Læber bevægedes, bevægedes de uden Lyd. Som jeg siger, han var en stor Mand, og mit Hjærte talte for Mildhed. Men jeg læste tilbage i mit Liv og mindedes Kulden og Sulten i den uendelige Skov ved det russiske Hav. Og desuden, Unga var min, og jeg havde betalt en uhyre Pris for hende i Skind og Baade og Perler.

Saaledes naaede vi gennem den hvide Skov med Tausheden hvilende tungt paa os ligesom en fugtig Havgus. Og Fortidens Spøgelser opfyldte Luften helt rundt om os, og jeg saa Akatans gule Strandbred og Kajakkerne, der hastede hjem fra Fiske, og Husene ved Kanten af Skoven. Og de Mænd,

som havde gjort sig selv til Høvdinger, var der, Lovgiverne, hvis Blod jeg bar, og hvis Blod jeg havde forbundet mig med gennem Unga. Ja — og med mig vandrede Yash-Noosh med det vaade Sand i sit Haar og endnu holdende i sin Haand Krigsspydet, der brødes, da han faldt paa det. Og jeg mærkede, at Timen var kommet, og jeg saa Løftet i Ungas Øjne.

Som jeg siger, saaledes kom vi gennem Skoven, indtil Lugten af Lejrens Røg var i vore Næsebor, Da bøjede jeg mig over ham og rev Ryperne fra hans Tænder. Han drejede sig om paa Siden og hvilede, mens Forundringen steg i hans Øjne, og den Haand, som var underst, gled langsomt henimod Kniven ved hans Hofte. Men jeg tog den fra ham, mens jeg smilede tæt op mod hans Ansigt. Selv da forstod han ikke. Saa lod jeg, som om jeg drak af sorte Flasker, som om jeg byggede højt paa Sneen en Dynge af Gods, og som om alle de Ting skete igen, der skete paa min Bryllupsaften. Jeg talte intet Ord; men han forstod. Endda var han ikke ræd. Der var Spot og kold Vrede om hans Læber, og han fik ny Styrke med sin Viden. Der var ikke langt igen; men Sneen var dyb, og han slæbte sig meget langsomt afsted. Een Gang laa han saa længe stille, at jeg vendte mig om og saa i hans Øjne; og sommetider saa det ud, som om han kunde gaa videre, og sommetider, som om det var Døden. Og da jeg slap ham, stred han sig videre. Saaledes kom vi til Ilden. Unga var ved hans Side i samme Nu.

Hans Læber bevægedes uden Lyd. Saa pegede han paa mig, for at Unga skulde forstaa. Og derefter laa han i Sneen, meget stille, længe. Endnu ligger han der i Sneen.

Jeg sagde intet Ord, før jeg havde lavet Ryperne til. Saa talte jeg til hende i hendes eget Tungemaal, som hun ikke havde hørt i mange Aar. Hun rettede sig op, saadan, med eet, hendes Øjne vare undrende aabne, og hun spurgte, hvem jeg var, og hvor jeg havde lært den Tale.

„Jeg er Naass,“ sagde jeg.

„Du?“ sagde hun, „du?“ Og hun krøb saa tæt hen til mig, at hun kunde se paa mig.

„Ja,“ svarede jeg, „jeg er Naass, Akatans Høvding, den sidste af mit Blod, som du er den sidste af dit.“

Og hun lo.

Ved alle de Ting, jeg har set — ved alle de Geringer, jeg har gjort — lad mig aldrig høre saadan Latter igen. Det gød Frost i min Sjæl, som jeg sad der i den hvide Taushed alene med Døden og med denne Kvinde, som lo.

„Kom,“ sagde jeg, for jeg troede, at hun rasede. „Æd af Føden og lad os komme af Sted. Der er lang Vej herfra til Akatan.“

Men hun begravede sit Ansigt i hans gule Manke og lo, saa det lød, som om alt styrtede sammen over os. Jeg havde troet, hun vilde blive overstrømmende glad ved at se mig og ivrig efter at vende

tilbage til Mindet om gamle Tider; men dette syntes mig en underlig Maade at tage det paa. „Kom,“ raabte jeg, idet jeg tog hende haardt ved Haanden. „Vejen er lang og mørk. Lad os ile.“

„Hvor?“ spurgte hun, idet hun satte sig op og holdt inde med sin sælsomme Lystighed.

„Til Akatan,“ svarede jeg, idet jeg spejdede i hendes Ansigt, for at se det lyse op ved Tanken. Men det blev ligesom hans med Spot og kold Vrede om hendes Læber.

„Ja,“ sagde hun, „vi vil gaa, Haand i Haand, til Akatan, du og jeg. Og vi vil leve i de skidne Hytter og æde Fisk og Olie og bringe en Yngel til Verden — en Yngel, vi kan være stolte af alle vort Livs Dage. Vi vil glemme Verden og være lykkelige, meget lykkelige. Det er godt; allerbedst. Kom, lad os ile. Lad os gaa tilbage til Akatan.“

Og hun lod sin Haand løbe gennem hans gule Haar og smilede paa en Maade, som ikke var god.

Og der var intet Løfte i hendes Øjne.

Jeg sad tavs og undrede mig over Kvindens Sælsomhed. Jeg mindedes den Nat, da han slæbte hende bort fra mig, og hun skreg og sled i hans Haar — det, hun nu legede med og ikke vilde forlade. Da mindedes jeg den Pris, jeg havde givet, og de lange Aar, jeg havde ventet. Og jeg greb fast om hende og slæbte hende bort, som han havde gjort. Og hun holdt igen, just som den Aften, og kæmpede som en Hunkat for sin Killing; og da Ilden var mellem

os og Manden, slap jeg hende, og hun satte sig ned og lyttede. Jeg fortalte hende om alt, hvad der laa imellem, om alt, hvad der var hændt mig paa de fremmede Have, om alt, hvad jeg havde gjort i fremmede Lande; om min møjsommelige Søgen. Om Hungerens Aar og om Løftet, som havde været mit fra først. Aa, ja, jeg fortalte alt lige til, hvad der var hændt hin Dag mellem Manden og mig og i de endnu unge Dage. Og alt, som jeg talte, saa jeg Løftet gro i hendes Øjne, fuldt og stort, ligesom Dagingens Frembrud. Og jeg læste Medynk deri, Kvindens Ømhed og Kærlighed, Ungas Hjærte og Sjæl. Og jeg blev en ung Dreng igen, for Blikket var Ungas Blik, fra den Gang hun løb op over Strandbredden til sin Moders Hus. Den pinefulde Uro var borte, og Hungeren og den tunge Venten. Timen var kommet. Jeg følte hendes Bryst kalde, og det tyktes mig, at der maatte jeg støtte mit Hoved og glemme. Hun aabnede sine Arme imod mig, og jeg nærmede mig hende. Da, pludselig, flammede Hadet op i hendes Øjne, hendes Haand søgte mit Bælte, og to Gange stødte hun Kniven i mig.

„Hund,“ snærrede hun, som hun slængte mig i Sneen, „Svin,“ og da lo hun, saa Taushedens brast, og gik saa tilbage til sin døde.

Som jeg siger, to Gange stødte hun Kniven i mig. Men hun var udmattet af Sult. Og det var ikke bestemt, at jeg skulde dø. Og dog var jeg mest tilsinds at blive der og lukke mine Øjne i den sidste lange

Søvn hos disse, hvis Liv havde krydset mit og ført mine Fødder ind paa ukendte Spor. Men der hvilede en Skyld paa mig, som ikke vilde give mig Fred.

Og Vejen var lang, Kulden var bitter, og der var liden Føde. Pellierne havde ingen Elsdyr fundet og havde røvet mit Oplag. Og ligesaa havde de tre hvide Mænd; men de laa magre og døde i deres Hytter, da jeg kom forbi. Derefter husker jeg intet, før jeg kom her og fandt Føde og Ild — megen Ild.“

Da han standsede, krøb han tæt sammen, ligesom begærligt, ind mod Arnen. Længe spillede Tranlampens flakkende Skygger sælsomt og uhyggeligt paa Væggen.

„Men Unga,“ sagde Prince; det hele stod endnu levende for ham.

„Unga? Hun vilde ikke æde af Ryperne. Hun laa med sine Arme om hans Hals, med sit Ansigt dybt i hans gule Haar. Jeg drog Ilden nær, at hun ikke skulde føle Kulden. Men hun krøb til den anden Side. Og jeg byggede en Ild der. Det var dog kun liden Nytte til, for hun vilde ikke æde. Og saadan ligger de endnu deroppe i Sneen.“

— — — — —
„Og du?“ spurgte Malemute Kid.

„Jeg ved ikke. Akatan er lille og jeg har liden Lyst til at gaa tilbage og leve i Udkanten af Venden. Der er kun ringe Glæde ved Livet. Jeg kan gaa til Constantin, og man vil lægge Jærn paa mig,

og en Dag vil de stramme et Stykke Reb — og jeg vil faa en god Søvn. Og dog. Nej. Jeg ved ikke.“

„Men Kid,“ indvendte Prince, „det er jo Mord.“

„Stille,“ bød Malemute Kid. Der er Ting, der ligger over vor Visdom, højere end vor Retfærdighed. Vi kan ikke sige, hvad der er Ret og Uret i dette, og det staar ikke til os at dømme.“

Naass drog sig endnu nærmere Ilden. Der var en stor Tavshed, og for hver Mands Blik kom og gik der mange Billeder.

TILSKUEREN 1908

(25. AARGANG)

Maanedsskrift for Litteratur, Kunst, Samfundsspørgsmaal
og almenfattelige videnskabelige Skildringer.

Redigeret af Raadmand *Gust. Philipsen* og Museumsass. *Mario Krohn*.

Den nye Redaktion vil efter bedste Evne gennemføre Tidsskriftets gamle Program, hævdvundet gennem næsten et Fjerdedelsaarhundrede. Stedse har Tidsskriftet stræbt at være en aaben Arena, hvor modsatte Anskuelser kunde mødes og brydes, hvor det offentlige Liv, Videnskabens, Litteraturens og Kunstens Foreteelser kunde behandles og skildres i moderne Aand, men uden Ensidighed.

Indenfor den givne Ramme vil de skiftende Tidens Krav komme til at gøre sig gældende i Indhold og i Behandlingsmaade. Særlig skal fremhæves, at nu da vort Land ikke længer ejer noget Kunsttidsskrift, vil det tilstræbes at give Fremtoning fra Kunstens Verden en noget mere fremtrædende Plads end hidtil.

INDHOLD af Januar-Heftet:

Jeppé Aakjær: Seks Digte. — *Fr. Schiøtt*: Staten som Bygherre. — *Vilhelm Andersen*: Holbergdag. — *J. L. Heiberg*: Lidt byzantisk Theologi. — *Carl Nielsen*: Johan Svendsen. — *H. G. Zeuthen*: Videnskabens Forplantning. — *Hassing-Jørgensen*: Universalmidlet. — *Léon Ehlers*: Amagertørklæder og Bondenakker. — *H. O. Lange*: Vore Biblioteksforhold. — *Knut Hamsun*: Bondekulturen. Et Brev til *Johs. V. Jensen*. — *H. P. Hanssen-Nørremølle*: Den tyske Foreningslov.

Af Artikler, de nærmest følgende Hefter vil bringe, nævnes:

Rud. Bergh: Om Mode og Reklame, særlig i Kunst. — Et Bidrag af *Bjørnstjerne Bjørnson*. — *L. Bobé*: Dansk Brevstil i det 18. Aarhundrede. — *Georg Brandes*: Benjamin Constant. — *F. Buhl*: Den ny Bibeloversættelse. — *Arthur Christensen*: 1001 Nats Bagdad. — *Viggo Christiansen*: Suggestionen i det daglige Liv. — *I. A. Fridericia*: En moderne Verdenshistorie. — *G. Gregersen*: Giganter. — *Peter Jerndorff*: Det danske Sprog paa den danske Scene. — *Johannes Jørgensen*: Monte Casino. — *K. M. Kinch*: Lindos. — *S. Lange*: Bernhard Shaw. — *Henry Madsen*: Oldægyptisk Erotik. — *Karl Madsen*: Ruysdael. — *E. Meyer*: Krisen 1907. — *Niels Møller*: George Borrow. — *Chr. Rimestad*: Comtesse Mathieu de Noailles. — *Joakim Skovgaard*: Erindringer om *P. C. Skovgaard*. — *Valdemar Vedel*: Et litterært Æmne. — *Kristian Zahrtmann*: Den første Sommer i Civita d' Antino.

1 Kr. pr. Hefte, 12 Kr. pr. Aar.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

HIEMMETS: BANK

=UDLAANES · GRATIS=

Detailhandlerbanken

Aktiekapital Kr. 12,000,000

Alm. Sparekassevilkaar 4 % p. A. Mod Opsigelse 5 % p. A.

Nygade 4 - Kongens Nytorv 24 - Vesterbrogade 55 - Nørrebrogade 23 - og 201 - Amagerbrogade 120 - Valby Langgade 34 - Rolighedstvej 2 - Østerbrogade 31 (Triangeln).

Aaben Kl. 10-3 og 6-8.

Bokser fra 15 Kr.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

